

PRÍNCEPS, PALETES I CORNUTS

RAFAEL CLAVER FOS

FOCS D'ARTIFICI ABANS D'UNA GUERRA

1.- How much time one spent waiting in dentists' and doctors' anterooms, waiting for trains, for planes, waiting in front of the telephone booths and in restaurants. It seemed that he had wasted the best of his life in waiting...

John Cheever

Amb penes i treballs va encabir la maleta al vàter. Els sotrac del vagó impedié que acabés de fer punteria i el pixum esquitxava la tassa. Se la va agafar amb les dues mans per dirigir millor el rajolí i, d'improvís, el metro va frenar en sec, les rodes van grinyolar i la frenada el va fer rebotre. Com que tenia les mans al pardal, no s'hi va poder protegir i va besar la paret d'enfront amb el cap. La topada el va estabornir. Va restar arraulit al terra, inconscient, amb un camal pixat.

Les fulles de les portes automàtiques llisquen a dreta i a esquerra i els vagons vomiten la gent a glopades. Tots s'apressen cap a l'EXIT. A les escales mecàniques sent el panteix, ran de bescoll, d'algú que té al darrere. Es gira per veure la persona el respir de la qual se li incrusta contra la nuca i el sorprèn la corrua de persones que el segueixen, palplantades; caps i caps que es perden escales enllà. El Zsq se sent borrec.

En eixir per la boca de metro li fa la impressió que arriba per primera vegada en una ciutat gran. Alça la vista i nota com els gratacels -d'una immensitat desproporcionada- se li abraonen amenaçadors a fi de constrènyer-lo irremeiablement. El cel li sembla llunyà, inassolible. Amb dos dits es pessiga el camal dret i se'l desenganxa. Seixuga els dits en l'altre camal. Com més aviat aplegue a l'hotel, millor.

L'ascensorista pitja el botó i fan cap amunt, cap amunt. 30 segons. 1 minut. 2 minuts... El trajecte sembla que no s'haja d'acabar mai. L'ascensorista romp a xiular una cançó i, tot copejant la paret amb els artells dels dits, hi afegeix el ritme. El Zsq se'l mira i pensa que tot i que el jove es passa la vida confinat en un cub de quatre metres quadrats, deu ser de les persones que més quilòmetres recorre al dia. Amunt i avall, amunt i avall... Paradoxes de la vida! Després pensa, també, que a molta gent li deu haver vingut al cap exactament el mateix pensament en mirar-se l'ascensorista.

L'habitació de l'hotel ni el sorprèn ni el decep; simplement s'adequa amb precisió a la foto del prospecte que li van mostrar a l'agència de viatges: l'armari, el llit individual, la reproducció d'un quadre de Pollock al damunt del capçal, la flassada a quadres rojos, blancs i blaus, i, per últim, el televisor. S'apropa a la finestra, que és a tocar del llit, i la vista el sorprèn: més ençà, tot de teulades amb la seua estesa d'antenes, repetidors i xemeneies; més enllà, embossaments de cotxes diminuts i gent que, amb intermitència cronomètrica, travessa els carrers arraïmada, com un formigueig frenètic; tot just al davant, una torre idèntica a la que l'hostatja: enorme, geomètrica, talment un monòlit.

Es trau la roba (el pantaló pixat, primer de tot). Es dutxa (s'ensabona dos cops). S'afaita (s'escapça un barb). Es vesteix (estrena americana).

Quan davalla, l'ascensorista segueix amb la mateixa cançó; ara, però, ja no xiula; ara cantusseja. Tampoc no s'acompanya picant amb els dits, com feia abans. El Zsq prova de resseguir-li el ritme tot tamborinant amb les palmes de les mans contra la paret. L'ascensorista fa una ganyota d'estupefacció, el mira indignat i atura el cantussol a l'acte.

* * *

Mentre caminava, va clavar els ulls al terra. Feia calor i els brins d'herba pessigats entre les llambordes de la voravia tenien les puntes recremades; l'asfalt de la carretera era enganxós, bullent; les limusines enxarolades resplendien al sol; els vestits de la gent esdevenien vaporosos, deliquescents; i ni les frondes verdes dels arbres no donaven un respir a aquell enlluernament ardent.

* * *

Ara el Zsq s'està dempeus esperant que el disc verd del semàfor vire al roig. Els cotxes li passen a freqüència, bronzint. 30 segons. 1 minut... A l'altra vorera espera una altra pinya de gent. El Zsq se'ls mira i recorda que un cop va llegir en una revista que a les urbs més grans del primer món, el ciutadà malbarata una mitjana de tres anys de la seua vida davant d'un semàfor. Aquest acudit el colpeix. Ara que s'ho pensa -i que hi fila aquella gent-, s'adona que és ben cert, allò que diu la revista. Dilapidem mitja vida esperant. Fent antesala a cal metge i a cal dentista. Fullejant revistes a cal notari i a ca l'advocat. A l'andana de les estacions de tren. Facturant a l'aeroport. A les cues de les discoteques. A les taquilles del cine i del teatre. Per accedir als pixadors... El Zsq s'enerva i decideix no travessar; es gira cap a la dreta i tresca carrer avall. Però triga menys de cinc minuts a ensopegar la primera travessia. Un altre semàfor! Es desespera. ¿Què deu fer ara? Si no vol creuar-hi, només té una possibilitat: tombar cap a la dreta. Tanmateix, sap que quan es talle la voravia, toparà amb un altre semàfor. O bé es passa la tarda fent voltes al mateix bloc d'edificis, o haurà d'acabar, tard o d'hora, acarant-se amb els maleïts llums tricolors.

Maleeix la ciutat i mastega unes blasfèmies. Mira ençà i enllà i s'adona que tot just abans de la travessia, hi ha un cinema que fa xamfrà. Fa una forta alenada de satisfacció. Tot i això, es promet que si hi ha cua a la taquilla no hi entrarà. S'apropa a l'escaparata on figuren els films en cartellera. Pearl Harbour. Perfecte! Com que no l'estrenen a València fins el mes vinent, quan torne podrà fer l'esnob.

És un cinema enorme, però a la sala només hi ha un oriental i ell. Mentre els llums són encesos, i tot i que seuen a una distància considerable, ara i adés, es llambreguen.

Abans que no comence la pel·lícula, passen uns curtsmetratges. El primer és japonès -subtitulat en anglès. El Zsq se'n sorprèn; mai no hagués imaginat

que en aquest país emetrien un curtmetratge abans d'una superproducció autòctona; i a més en versió original!

El segon curtmetratge -també subtitulat- el desconcerta molt més: és d'una productora valenciana que no coneixia; rodat a l'Albufera. Consisteix en una paròdia de "Cañas y Barro". Els actors parlen un valencià molt tancat i porten faixa i boina. Seuen al voltant d'una cassola sota el fullam espès d'una figuera: mengen una paella de carxofa i faves.

Tanta coincidència el neguiteja. ¿Què potser ho fan a posta, aquests malparits?, malpensa. Però de seguida discorre que no pot ser, perquè ell no ha mostrat a ningú el seu passaport.

El tercer curtmetratge el tranquil·litza: és austríac. Tot i això, per si de cas, passeja la mirada per tot el cinema. Hi detecta un tercer! Un cap solitari a l'última filera es destaca per damunt de l'estesa de butaques buides. Se'l mira malfiat. Hallo, diu l'home des del darrere i aixeca el braç per saludar. El Zsq es gira de seguida. Li ve una esgarripança que li eriça els pèls del clatell. Per acabar d'adobar-ho, el guió encara el posa més paranoic:

L'X viu amb l'obsessió que l'enterraran viu, i per això, fa prometre el seu millor amic (Y) que, cas que ell (X) es muira abans que l'Y, vol que l'enterren amb el seu telèfon mòbil a la butxaca i amb una targeta de cinquanta euros per recarregar-se'l. Amb aquest propòsit, L'X posa a disposició de l'Y dos-cents euros -els altres cent cinquanta pel destorb. No obstant això, queda ben clar que si l'Y es mor abans, l'X li prendrà els dos-cents euros que li va lliurar. Per més seguretat van al notari per donar acta de l'acord i signen els papers pertinents. Bé, fet i fet, l'X es mor abans que l'Y i, a més, l'enterren viu. (Pla picat des del damunt del cap de l'X que mostra el cos de l'home allargassat al taüt. Il·luminació tènue.) Tan bon punt recobra l'enteniment, l'X es fica la mà a la butxaca i hi troba el mòbil. Rebufa. Però no troba la targeta per recarregar-lo. Es regira les butxaques, s'escorcolla les mànigues i els calçotets -els camals i els mitjons no, perquè no hi pot arribar-: res. Primer maleeix l'Y; tot seguit introdueix el PIN. El mòbil s'engega i la llum que fa la pantalla s'escampa pel taüt. (S'apuja considerablement la llum.) Es mossega el llavi de sota i es xucla les galtes. (Un primer pla mostra la pantalla.) No té gaire bateria. Tampoc no té cap missatge ni trucades perdudes. (Una veu en off reproduïx els pensaments de l'X.) Recorda que la targeta que té al mòbil a penes l'ha feta servir. Marca el número del germà i una veu robòtica li diu -primer en anglès i després en alemany- que el seu crèdit és a punt d'exhaurir-se. Com pot ser! Això vol dir que l'Y, a més d'haver-se embutxacat dos-cents euros, ha fet servir el seu telèfon fins gairebé esgotar-li el saldo. Interromp el fil de les seues cabòries una altra veu igualment asèptica i impersonal: és el contestador automàtic del germà. Penja de seguida. S'enrabià. Li fot un cop de peu a la tapa del taüt, tot retraient-se la seua estupidesa en haver deixat sonar el telèfon cinc bips, enlloc de trucar més vegades i penjar-hi abans. A l'instant s'adona, però, que la vertadera estupidesa ha estat no deixar cap missatge al contestador, un cop feta la connexió... Es crispa. Li perspiren les mans: suor freda. Intenta mantenir la calma. ¿Quant de crèdit li resta? ¿Hauria de fer una altra trucada

o bé enviar missatges, que sempre resulta més econòmic? L'X opta per enviar missatges i, si es pot, fer la trucada perduda. Tanmateix, la decepció és immediata: ja no té crèdit. El cor li bat amb força. (So dels batecs.) Se li inflen les temples. (Primer pla.) Se li acaben d'esbandir les darreres esperances: si almenys el telèfon del germà hagués estat un mòbil, llavors el número de l'X hi hauria quedat enregistrat, però és un fix... Defalleix. I tot just quan la primera llàgrima li raja de l'ull esquerre i li regalima galta avall, sona el seu mòbil. És l'Y que li diu que va a traure-l'hi de seguida. (Última seqüència: travelling pel corredor del cementiri.) A banda i banda caselles de nínxols quadriculats, simètrics, idèntics.

Els nínxols li fan venir al cap els gratacels de la ciutat amb les seues finestres de vidre igualment idèntiques, igualment simètriques, igualment quadriculades i el Zsq, angoixat, abandona la sala abans no comence Pearl Harbour.

Però així que s'aboca al carrer, ensopega el semàfor de bell nou. No vol travessar; la seua resolució ja és irrefutable. Fa una ullada a dreta i a esquerra; a l'esquerra llambrega un venedor d'hamburgueses i hot dogs amb l'estereotípic carret de rodes i tenderol ratllat. De fam, no en té gaire; malgrat tot, s'hi atansa.

A la primera queixalada el quetxup se li escampa per les dents, per les genives, per la llengua i per la volta del paladar. La salsitxa té una consistència flonja, de goma gelatinosa. Encara no ha caminat deu passos que ja ha llançat el hot dog a la paperera. Pensa que un restaurant italià és un recurs clàssic en aquestes circumstàncies, però sap que la recerca el forçaria a traspasar carrers. Així doncs, resol fer l'àpat al bar de l'hotel.

El bar és d'un esnobisme extrem: taules de metacrilat, cadires que tenen per seient i per respatllet una cinta de ferro tan prima que cal fer equilibris per no esmunyir-se'n, palmeres d'interior resseques i esquifides, cambreres carregades amb safates transparents, barres de marbre retroil·luminades i espills que reflecteixen les ampolles arreglerades als prestatges d'alumini.

S'asseu en un tamboret de la barra i, xampurrejant l'anglès, demana per la carta. De seguida, l'home que té al costat es gira i li pregunta, en castellà, pel seu origen. Fan coneixença. És un vallisoletà, que, com ell, va arribar-hi de vacances fa ja vint anys. En principi només visitava un amic -també de Valladolid. Però l'amic va sofrir un accident d'automòbil quan anava a recollir-lo a l'aeroport. Van haver d'atendre el funeral allà mateix i les circumstàncies el convertiren en l'únic consol de la vídua, la família de la qual era íntegrament d'un poble perdut als Pics d'Europa. Fet i fet, del conhortament passà a la seducció i ja no va tornar a Castella. Es va fer càrrec d'una papereria reduïda -però prolífica- que el seu amic tenia en una avinguda ampla i freqüentada. Ara criava dues criatures, una d'ell i l'altra de l'amic.

El vallisoletà interromp la història i, un altre cop en castellà, demana dos martinis. Al seu torn, la cambrera li pregunta, en anglès, si vol l'oliva. Ell contesta sense mirar-la: "déjate de mariconadas, nena." El Zsq resta fascinat; ¿qui és aquest vallisoletà de galtes begudes i veu rogallosa que castellanetja sense vergonya?

A la nit, persuadit per la insistència del castellà, el Zsq accepta, una rera l'altra, totes les copes que l'altre va pagant d'un feix de bitllets que es trau de l'infern de l'americana. "Yo pago con dólares, en efectivo; y no con la jodida tarjetita."

Aplega a la seua cambra bufat i es deixa caure al llit, exhaust. La fosca de l'habitació li emmarca la finestra: un tros de ciutat esquitxat pels llums dels gratacels. Enfoca la vista i mira la torre que té tot just al davant i que emergeix de la gran urbs tot ferint el cel. L'habitació dona voltes. El llit es balandreja com una barqueta. S'adorm i somia que és als cavallets.

Quan es desperta -a les 9:18 del matí-, li sembla que tot es gronxa més encara que anit. Té una ressaca espessa que li fa creure que tota l'habitació tremola. Fa cap al vàter, però no arriba a temps d'alçar la tapa de la tassa i vomita la moqueta. Es renta la cara i es mulla la nuca. Agafa el got que hi ha al damunt del rentamans i l'ompli. S'asseu als peus del llit i endolla el televisor. Entre glop i glop canvia el canal. A tot arreu fan la mateixa pel·lícula. Pensa que el televisor només té sintonitzada una cadena, però, quan s'hi fixa, s'adona que el logotip que n'indica l'emissora, cada cop que pitja el comandament a distància, canvia i apareix en un racó distint de la pantalla. El Zsq és contrariat: les imatges són idèntiques i van sincronitzades!: un gratacel es crema i la gent, desesperada, salta al buit des dels pisos de dalt a fi de no morir asfixiada pel fum. De cop i volta reconeix la torre. Juraria que és la que té al davant. S'apropa a la finestra per encertir-se'n. El que veu li fa rodar el cap i nota una defallença a les cames que l'obliga a repenjar-se contra la paret.

* * *

Les flames empaitaven el fum, espases de foc s'enfilaven dretes pels costats de l'edifici i una columna de fumassa s'entortolligava en enlairar-se. Era com si la ciutat tingués un fúnebre afuat i airívol: un conducte vertical que escopia aquell torterol de fum brut, sutjós, infecte.

* * *

Torna a asseure's als peus del llit i respira a ple pulmó. Apuja el volum del televisor perquè no acaba d'entendre res. Para l'orella més acuradament i li sembla que parlen d'una guerra, però el Zsq sap que no pot ser ben bé això. De sobte veu a la pantalla com, des del darrere, apareix un avió que vola ran dels edificis. L'avió plana impunement per sobre la ciutat i tot just ara, que és a tocar de la torre que es crema, fa una virada brusca.

EL NÀUFRAG

2.- On pourrait entasser l'humanité sur le moindre petit îlot du Pacifique.

Antoine de Saint-Exupéry

Toni Farigola és baix, lleig i pelut. Toni Farigola és dèbil, covard i mentider. Toni Farigola està pelat, però no d'una forma convencional, sinó a rogles: unes clapes fosques de pèl, esbandides i olioses, li taquen el crani rònc, recobert d'una crosta clivellada que es desprèn amb facilitat. Té la pell grassa: la cara infestada de barbs rojos, blancs i morats, i les mans li perspiren contínuament; tot el que toca ho mulla d'una suor llefiscosa. Tufeja d'una forma insuportable: els peus li fan pudor de carronya, les aixelles de ceba podrida, l'entreuix de vinagre. És, en resum, un home que inspira una aversió invencible.

La dona també revolta, però no cal descriure-la perquè no té cap transcendència en aquesta història. Només ens vaga de saber que es casaren per eliminació i que carden a les fosques.

Ara són a l'alta mar, envoltats d'un blau inabastable, fent un creuer per l'immens oceà. Ella pren el sol a coberta, allargassada en una gandula; ell ja és al vàter, assegut a la tassa, amb el pardal a la mà, preparat per masturbar-se tot fent servir les imatges que acaba d'arxivar quan, per un ull de bou, aguitava com una finlandesa descurada es desvestia a la seua cabina.

Quan Toni Farigola sent la sirena d'emergència decideix no fer-hi cas, perquè ja està a punt d'escórrer-se. Però es desconcentra. Evoca les imatges de la nòrdica de bell nou i torna a excitar-se. La sirena sona un altre cop, i el membre se li desferma, per moments. Prova de reguanyar la lascívia. Reix -és un gran onanista. Aviat, però, la sirena ressona, per tercera vegada, ara frenètica i ininterrompuda. Les imatges eròtiques li fugen definitivament; el guanya la flacciditat. És llavors que nota que el terra del lavabo s'ha inclinat notòriament. S'apuja els pantalons i, cames ajudeu-me!, s'enfila escales amunt. A la coberta el pànic s'ha generalitzat: la gent corre amunt i avall, histèrica. La tripulació sembla igualment desorientada. Intenten despenjar els bots salvavides, però ja no hi ha temps; el vaixell fa aigües, la proa s'enfonsa. El capità, heroicament, reparteix flotadors entre els nens i les joves aristòcrates. Toni Farigola, molt hàbilment, segueix un dels nens, el sobta tot just quan anava a saltar a l'aigua i li furta el flotador.

A l'illa deserta, només hi arriben ell i les tres filles del Comte d'Essex, les quals havien lligat els seus flotadors amb una corda per, plegades, fer front al naufragi.

D'antuvi la convivència resulta difícil, perquè les tres donzelles, deprimides, no es veuen amb cor d'acarar la seua dissort. A més, Toni Farigola, incitat per la insultant voluptuositat de les joves, sempre s'hi atansa lasciu i prova de palpar-les. Elles, per contra, el defugen sistemàticament i l'insulten. Les renyines, per moments, van agreujant-se. I la tibantor ateny al sùmmum el dia que una de les joves enxampa Toni Farigola amagat darrere una palmera, pelant-se-la mentre les germanes es banyen. La jove no pot estar-se d'empomar una branca

i descarregar-li un cop. Li obri un trau al cap que mai no se li acabarà de segellar: l'estigma de Toni Farigola.

Però l'illa és solitària; el temps, indefinit; les possibilitats, limitadíssimes. Així doncs, al mig any, les donzelles ja es deixen palpar; a l'any, ja li han entregat la seua virginitat; i, poc després, comencen a descobrir totes les prestacions orgàstiques de l'home rabassut. Això sí: sempre ho fan amb els ulls clucs, sense besar-lo i, també, sense poder desempallegar-se del regust nauseabund que les assalta en acabat el contacte veneri amb Toni Farigola.

Un dia passa un vaixell. Les joves, quan se n'adonen, s'enfilen a un turonet on tenen preparada la infraestructura expressa per a l'ocasió: palla a la base, branquillons a sobre i quatre troncs encreuats al capdamunt; tot envoltat d'un cercle de pedres. Llavors, com feien de bell antuvi els primitius, s'escarrassen a fer vàlid l'ancestral procés de fer foc tot fregant dues branques. Quan després d'una bona estona salta la flama i comencen a prendre els branquillons, apareix Toni Farigola carregat amb dos cubells de fusta a vessar d'aigua, que ell, secretament, també va preparar per fer front a un cas d'emergència com aquest. Aboca l'aigua i amorta el foc. Elles, emportades per la ira, li foten una tanda de cops que li fa perdre els sentits; però ell se n'ix amb la seua, perquè, com que els troncs són mullats, el foc ja no es pot revifar. A més, les ferides de la pallissa les cicatritza aviat; i tot i que les joves acorden de proscriure-li el dret al sexe de forma indefinida, li alcen la veda als dos mesos. Fet i fet, Farigola, aviat, torna a cardar com un conill.

L'illa, indubtablement, és de mena volcànica. Així ho palesa la seua orografia: una gran muntanya de roca carbònica que s'enlaira verticalment fins gairebé punxar el cel. Els amplíssims tallats que es formen al peu de la muntanya, a banda i banda de l'illa, els impossibiliten el pas a l'altra part. D'aquesta manera, tancats per la barrera natural que constitueix aquella penya gegantesca, només una superfície relativament reduïda resta al seu abast. Des del capdavant de la muntanya immensa, i més enllà de les plantes tropicals que els envolten, veuen, primer, una franja de bosc; després, una altra zona més esclarissada, constituïda de mates i arbusts; i, finalment, un últim tram de roca vista, sense cap formació vegetal. Dalt de tot, s'albira el cim, recobert d'un serrell blanc de neu perpètua.

Des del primer moment, un cop i un altre, han provat d'enfilars-s'hi; però l'escalada els ha resultat inacabable i han hagut de plegar, sempre, en el moment més frustrant, quan ja abordaven l'última part, que és quan el pic s'afua i el pendent es torna infranquejable. La reiteració del fracàs ha fet que a poc a poc vaja augmentant en les joves el neguit insofrible de no saber-hi què hi ha més enllà de la muntanya. L'obsessió del misteri els ha rosegat per dintre com un corc i les ha fet malviure en l'ansietat. Per això, conscients que l'únic que pot coronar el pic és Farigola, avui l'obliguen a tramuntar la muntanya; altrament -l'amenacen-, perdrà el dret a beneficiar-se-les. Ell, evidentment, s'hi nega de primer; però l'època de carestia sexual subsegüent -mes i mig passant la mà per la paret- el fa canviar d'opinió: davant de la irreductibilitat de l'ultimàtum, es decideix a ascendir.

Carregat d'aigua i vianda, fa via. El tram de la faixa de neu li resulta especialment

dur. Allà dalt fa un fred polar i els peus s'hi estaquen ran de genoll. Triga tres dies a encimbellar-se; a la fi, al capdamunt de tot, el sobta l'inesperat: allò no és una illa, sinó una península.

El dia del seu retorn l'esperen les tres dones, impacients. Farigola menteix: diu que des del cim no s'albira cap vestigi de terra; són -i ho assegura afectant abatiment- perduts enmig de l'oceà. Elles arrenquen a plorar, i ell, aquella nit, les consola al llit, molt vilment. Una d'elles fins i tot obri els ulls quan copulen. Els tanca de seguida.

Els anys passen d'una forma dolcíssima per a Toni Farigola, que es delecta en tot tipus de plaer carnal. Viure amb aquelles tres Venus, envoltat de bananers, de cocoters i de palmes, li sembla un plaer de déus. Per això, en el temps, arriba a creure's un home atractiu, captivador.

Un dia, a l'hora de fer el bany en les aigües transparents, es presenten dos maoris amb parracs i llances. Són molt alts; tenen els cabells llargs, obscurs, sedosos. La seua anatomia és escultòrica: amples d'esquena, els músculs tibants i les venes, ben definides, solcant-los la pell bruna, que és recoberta de tatuatges amb motius vegetals. En filar-hi aquells dos indígenes que els observen palplantats a la vora, Toni Farigola fa unes braçades mar endins, per si de cas. Elles, en canvi, els ixen a l'encontre, corrent. Carden allà mateix, al trencant. Mentrestant, Farigola, espavordit, aprofita la conjuntura per capbussar-se i fer cap a l'altra part de la platja. Després s'amaga.

Passa la tarda espiant-los, ocult sota uns arbusts. Des d'allí veu com els maoris s'enfilen als troncs de les palmeres de forma simiesca, com prenen un parell de cocos, com els esbardellen tot fent petar un coco contra l'altre i com, en baixar, n'ofereixen bocins a les joves, que riuen. Farigola mormola unes blasfèmies i els maleeix des de l'amagatall. No obstant això, sap que no té sentit d'enconillar-se. Tard o d'hora ha de presentar-se, perquè, a més que els indígenes ja l'han vist aquest matí, no pot fugir enlloc.

A la nit, quan tots són a la cabanya (la cabanya, l'han bastida els indígenes; abans, depenent de l'oratge, dormien en una cova o a la intempèrie) fent festa, ell hi compareix. Al damunt de la taula hi ha un peix enorme, que els nadius han servit embolcallat en palmes, dues llagostes i un munt de fruites; en un racó cremen herbes aromàtiques que perfumen l'estança. Tots mengen.

- Bon profit!; sóc Toni Farigola, -es presenta, excels en el gest: somriure fraternal i saludant amb la mà. La veu, però, que havia tingut una arrancada esplèndida en la primera exclamació, se li desinfla quan diu el seu nom. Amb un fil de veu, afegeix -: Per servir-los -I els llambrega neguitós.

Els maoris ni el miren; les dones tampoc no li parlen. Ell fa un rebuf per alliberar la tensió acumulada. Es presenta de bell nou. L'ignoren un altre cop. Fa una reverència. Res. Una genuflexió amb acotament de cap. Ni cas. A la fi, com que no apercep cap amenaça immediata, es relaxa. Mira el peix: és enorme. Ell mai no n'ha vist, de tan grans; de fet, Toni Farigola només en pesca menuts, com el dit menovell. Fa una flaire concentrada i saborosa que se li enfila per la pituïtària, que li obri la gana. Allarga el braç per prendre'n un tros. Tan bon punt toca el peix, els maoris rompen a cridar tot fent uns sons

guturals que estamordeixen Toni Farigola. Toni Farigola enretira el braç i, per mostrar submissió, s'agenolla, ajunta les palmes i ajup el cap. No passa. Un dels maoris s'alça del tamboret, l'agafa del clatell i el fot fora de la cabanya d'un cop de peu al cul. Resta arrupit al llindar, com un gos. Abans de dormir, una de les germanes li aboca les espines perquè les rosegue.

D'aleshores endavant, Farigola enceta una existència desolada, precària, de contínua resignació. Les dones no li adrecen la paraula i els nadius, tret de quan fan el bany, no li permeten d'apropar-s'hi. A Farigola no li agrada de fer el bany amb ells, però sap que és l'única forma de guanyar-se'ls. Llavors, Toni Farigola fa de mascota. Els maoris el fan voleiar -ell només els arriba a l'alçada del melic-, juguen a veure qui el catapulta més lluny i se'l passen com si fos una pilota. De vegades, el colguen a la sorra ran de coll i afinen punteria tot tirant-li clofolles de coco.

Quant al sexe, només li resta una possibilitat: masturbar-se dins l'aigua i mirar cap enfora, on elles, al lluny, prenen el sol al damunt de la sorra calenta.

Pensa de tramuntar la muntanya i buscar ajut a l'altra banda; però bandeja la idea de seguida: és en terra de salvatges i és massa covard per aventurar-s'hi. Disminuït i apocat, Toni Farigola va desgranant els dies d'una vida infrahumana.

Un dia passa un vaixell. Ell, quan se n'adona, s'enfila al turonet on té preparada la infraestructura expressa per a l'ocasió: palla a la base, uns branquillons a sobre i quatre troncs encreuats al capdamunt; tot envoltat de pedres. Quan tot just salta la flama, apareix un maori. Amorta el foc i lliga Toni Farigola a un arbre, perquè no faci nosa.

TURISME EMOCIONAL

3.- La nit m'havia sorprès al mig del camp i ara m'afanyava cap a la vila propera. La carretera que seguia era, sota la celístia, una cinta gris i ben just discernible...

Manuel de Pedrolo

El camí és una cinta grisa, ben just discernible entre la foscor de la nit. A banda i banda camps d'arròs. Cada rufagada adversa, el vent ompli els camps d'onades opaques i fa que la roba s'arrape a la pell de Mtthw Hnsome. ¿Per què no obrin el maleït alberg a l'hivern?, es pregunta l'estranger. Ara li cal fer-hi tota la caminada a peu i, en acabat, cercar on hostatjar-se al poble veí. Amb la guia de European Youth Hostels a la butxaca de la motxilla buida, amb la cantimplora lligada al cinturó i amb la guitarra travessada a l'esquena, l'anglès pensa que, en aquesta contrada de llevant, les nits no són tan càlides com imaginin al seu país. De fet, tot i que ja s'ha enfundat dins de tot l'equipatge que disposa -tres camisoles, dos sueters, dos parells de mitjons, un banyador, dos calçotets i dos pantalons-, s'enfredoreix. Tus. Expectorator. Escup. ¿Quants quilòmetres -milles, pensa ell- hi deuen mancar?

Ix la lluna d'entre el cel corrugat, rodona, ben plena, i il·lumina la blancor polsosa del camí. El silenci emplena els camps de tranquil·litat i, tot i el geliu, la nit fa bo de respirar. Mtthw n'ensuma l'aire a ple pulmó. Tus. Expectorator. Escup. S'atura un segon i mira al voltant: deu ser maca aquesta vall, de dia. S'encén una cigarreta. Li fa una pipada. I una altra. Només tus. Reprèn la marxa. Cantussejant temes que s'adiuen amb el paisatge que l'envolta -Spanish Caravan dels Doors i Hard Day's Night dels Beatles-, fa via.

Al cap de mitja hora, escolta un soroll estrany, com una espècie d'udol ofegat i distant. S'atura. Prova d'identificar el soroll. No ho aconsegueix. Suposa que deu ser algun animal autòcton i resol no fer-ne cabal. Es deslliga la cantimplora i li fa un glop -porta absent a que ha recarregat en un bar del darrer poble. Segueix caminant. A la propera recolzada de camí el soroll augmenta i s'hi afegeix un respirar rogallós. N'identifica la procedència: ve d'un clap de salzes que hi ha a tocar de la senda, a mitja dotzena de metres. Hi clava la vista tot aclucant un pèl els ulls per fer la mirada més penetrant. Tanmateix, el lloc és massa ombrívol, i encara que la lluna plena desentenebra la nit, el fullam dels salzes és un paraigua de foscor. Els udols és fan més intensos. Neguiteja. És a punt de fugir, però fa el cor fort. S'endinsa per l'herbei cap a la salzeda i creu identificar-hi una taca negra, a la soca d'un dels arbres. S'hi apropa. Quan és a tocar, la taca és belluga i fa un esgarip. Mtthw fa un salt endarrere i, tot en un punt, li etziba la cantimplora i s'enfila a una branca. Quan la cantimplora impacta contra la taca, sent un crit escanyat de dolor: és un home.

Mtthw es despenja de la branca i s'hi acosta ràpidament. L'home està arrupit al terra, a tocar d'un arbre, els genolls contra el pit, lligat de mans i peus, emmordassat. Mtthw es disculpa i li trau la mordassa. L'home fa una forta alenada. Mtthw recull la cantimplora, en descargola el tap i s'empassa dos

glops d'absenta. Tot seguit n'ofereix a l'home, però l'home, que encara alena profusament, fa que no amb el cap. Mtthw tus, expectora, escup i comença a deslligar-lo.

Tan bon punt acaba de desfer-li l'últim nus, sent una veu opaca al seu darrere: 'Les mans enlaire!' Mtthw, esglaiat, es gira. Tot i que no ha entès l'ordre, quan remarca entre la foscor la pistola que l'apunta, aixeca els braços. 'Ara lliga-l'hi!', diu el de la pistola a l'home que acaba d'estar alliberat. L'home obeeix i lliga l'anglès a l'arbre amb les mateixes cordes que l'hi fermaven a ell fa només uns minuts. Després li col·loca la mordassa, comprova els nusos i tots dos desapareixen.

Porfidieja per desnuar-se, infructuosament. Passen les hores, i el silenci, que abans li semblava beatífic, esdevé feixuc, espès, crispant. Ara la lluna és en un cantó del cel i els raigs que s'esmunyen de biaix entre les branques li fereixen la cara de ple a ple. Fa un fred que glaça el pensament -no el d'un anglès, però! Tus, expectora i es perd en divagacions...

Pensa que els dos homes estaven conxorxats, que tenien l'estratègia apamada. Si és així, l'haurien d'haver robat. Però potser el que volien no era robar-li, sinó escarnir-lo... I escarnir-lo ¿per què?, ¿perquè és estranger? I, ¿com saben que és estranger? Per altra part, també hi ha la possibilitat que l'hagen considerat un trinxeraire i que aquí no puguin sofrir la gent que vagabundeja. ¿Sembla un pixa-reixes, ell? ¿És la motxilla que el fa volander? ¿És la guitarra que el fa pidolaire?...

Conclou que el millor que pot fer és deixar-ho córrer. Si més no, sap que de res no li servirà escatir-ho si, al capdavant, hi resta lligat. Forceja de bell nou. Res. Li han premut massa el nus i li fan mal les canelles. Sort que és paquidèrmic, sinó ja li sagnarien. Mira al seu voltant -el seu angle de visió només és de cent vint graus- : veu com al lluny volen uns pardals, un nimbe puntejat enllà de la nit. De sobte, un ratpenat li frega la cara tot batent les ales membranoses. Mtthw no veu les ales membranoses, però es caga de por. I es caga de por en sentit propi i figurat. D'una banda s'imagina l'urpa afilada de la mort, amb caputxa i dalla; de l'altra, l'esfínter se li relaxa i evacua copiosament. Amb el cul humitós, fa més fred encara.

Sent la fressa d'unes passes que s'apropen. Venta un cop d'ull per entre l'atapeït brancam de la salzeda i distingeix la figura d'un home que es retalla de la nit com una taca fosca. La figura, que sobreix cintura en amunt dels camps d'arròs, va definint-se a mesura que s'apropa. Mtthw Hnsome contrau l'abdomen per fer un gran crit; però de la boca emmordassada, n'ix només un udol ofegat. L'home s'atura un segon. L'anglès prova de xisclar més fort encara i acaba articulant una espècie de bramul. S'esgargamella a força de bramular. El cor li bat enfollit. Bleixa fatigosament. A la fi, l'home que és palplantat al mig del camí, i que gira el cap cap a totes bandes, fixa la vista: sembla que ha identificat el lloc d'on vénen els gemecs. Hi fa cap. Entra en la salzeda. El reconeix. Es fica la mà a la butxaca i en trau un encenedor. Fa saltar la flama i li il·lumina la cara. Dos puntets de llum es reflecteixen en les nines de l'anglès; les gotes de suor li perlegen galta avall.

L'home li trau primer la mordassa. Mtthw escup i alena vigorosament, per la boca. Després li desnua la corda que li ferma les canelles -i que el forçava a mantenir els braços cap endarrere, al voltant del tronc de l'arbre- i la corda que li trava les cames.

Així que l'anglès s'aixeca per regraciar el nou vingut, sent una veu opaca que emergeix de la foscor, des de ben a prop: 'Les mans enlaire!' Tots dos obeeixen. 'Ara lliga-l'hi!' Però Mtthw no ho acaba d'entendre. El de la pistola es desespera i l'amenaça tot dient-li que el tirotejarà si no s'atén a l'ordre. L'anglès, al seu torn, no gosa bellugar-se un pèl, cosa que fa que l'altre es crispe més encara i engegue un tret a l'aire que ressona per tota la vall. Tanmateix, per molt que escridasse i buide carregadors, la capacitat comprensiva de l'anglès a l'hora de desxifrar el valencià tancat de la Ribera Baixa resta igual de nul·la. Per això, Mtthw segueix amb els braços estirats i més quiet que un mim. El de la pistola, encès d'ira, fa l'ultimàtum -deu segons perquè li facen cas o els mata, a tots dos. Llavors, l'altre home, que sortosament té nocions d'anglès, fa d'interpret, in extremis. D'una a una, va traduint com pot totes les indicacions del de la pistola, és a dir: que l'anglès l'ha de lligar a l'arbre, emmordassar-lo i, tot seguit, continuar el seu camí sense dir res a ningú de tot el que li ha passat aquesta nit.

Mtthw fa cas i s'hi sotmet. Val a dir que per un segon li passa pel cap la idea d'aprofitar la foscor per intentar arremetre l'altre. Però sap que el moviment és arriscat i té moltes possibilitats que li toque una bala. I, ben garbellat, ¿per què jugar a fer l'heroi? Així doncs, l'anglès enllesteix aviat, es carrega la motxilla a l'esquena, s'hi encreua la guitarra, tus, expectora, escup i fa via.

Camina de pressa. Ja no cantusseja. Pensa que el pobre home que ha lligat a l'arbre li ha salvat la vida tot fent-li d'interpret. Se sent covard. ¿Hauria de comunicar-ho a la policia? D'altra banda, també considera que ell és un simple turista i que més li val estar-se'n dels problemes. Però la imatge de l'home emmordassat li és ben present. Ara deu estar cagat de por.

Es toca el cul per sobre del pantaló: porta el floc empastifat a l'entrecreu. Veu una morera i s'hi arriba. Es trau el pantaló, els dos calçotets i el banyador. Pren unes fulles de la morera i s'hi esmerça a netejar-se el solc entre les anques. Mentre es desvesteix se li enfredoreixen les cames. Tus, expectora, escup. Llança el banyador i els calçotets que portava a sota. Es posa els calçotets sobers i el pantaló.

Tan bon punt reprèn el camí, se li torna a afigurar l'home lligat. Neguiteja. Prova de traure-se'l del cap. Quan siga a Southampton, gronxant-se al balancí del seu jardí anglès, sap que el record ja no l'amoïnarà. Out of sight, out of heart, pensa alhora que li fa un cop de peu a una pedra.

Ja a les envistes del poble, s'encreua un home que va en direcció contrària. Sembla nerviós i se li adreça impacient. Mtthw s'excusa, no entén res. L'home l'aborda en anglès i li pregunta si ha vist un jove alt i prim, de cabells foscos. Mtthw, esperonat per la tranquil·litat que l'entenguen, li diu que hi ha un home que lliga la gent als arbres i que potser... L'altre l'interromp, trau una pistola i, amb una veu opaca, fa: 'Hands up!'

L'ARMARI

4.- The past has ceased to be. The future does not yet exist. (...) The present seems to shrink into an ideal limit, a limit which we can never grasp.

F. C. Copleston

Va fer rodar el pom i va obrir la porta vidriada. El ventall de llum que en va eixir s'escampà fins a l'armari. Va pitjar l'interruptor i la bombeta roja va perfilar els mobles de l'habitació: un llit encastat contra la paret, la tauleta de nit, l'armari –enfrent del llit- i el banc de fer abdominals -abocat a la finestra.

- No m'agrada gens aquest llum -va dir ella -; sembla de prostíbul.

- Un moment!, allà hi ha una altra làmpara -va fer ell tot botant per damunt del llit. Tot seguit, va endollar el llum de peu (val a dir que allò no era una làmpara, sinó un llum de peu guarnit d'un pàmpol verd, però com que el Zstr tenia un punt de ximplet, no en sabia la diferència) i va afegir - ara ja pots apagar el llum de prostíbul.

- Espera't, he de fer una trucada -va dir ella.

Va sortir a la terrassa i va tornar de seguida. Ell ja era nu, esperant-la dempeus. Anà per besar-la i ella, tot i que no va girar la cara, de primer, s'hi va enrigidir. Ell començà a besotejar-li el coll i a xuclar-li els lòbuls de les orelles. Ella es va anar relaxant, li va passar els braços per darrere l'esquena i el va estrènyer fort. Ell va fer lliscar les mans de les galtes a la brusa i va provar de descordar-li els botons.

- Me cague en Dénia! Aquests traus són massa menuts: no puc enforatar-hi els botons.

La matusseria d'ell la va fer riure. Se'l va mirar amb ulls eixerits i va fer dues passes enrere. Tot d'una va començar a descordar-se la brusa, a deslligar-se els sostenidors. Li va mostrar la seua voluptuositat irreal: dos pits tibants, rodons, nacrats. Ell s'hi va atansar a poc a poc, clavant-hi els ulls com si no s'ho acabés de creure i els va empomar -un amb cada mà. Mentre ell li resseguia els mugrons amb la llengua, ella li va passar els dits pels cabells i li'ls va esbullar.

- Para! -va saltar ella.

- ¿Què t'ha picat, ara? -va demanar ell. Tenia la cara perlada de suor, el coll de la camisa estovat i les mans també entresuades.

- Hi he sentit un soroll estrany; com si algú rebregués bosses de plàstic.

- Però que no ho veus, dona, que estem ben sols! -va protestar el jove mentre davallava amb la llengua.

- No faig broma, Zstr!

- ¿Que em faràs guaitar sota el llit, com els infants quan agafen por? -va preguntar impacient, mirant-se-la des de davall.

- No, sota el llit, no. Juraria que he sentit alguna cosa a l'armari. Vés-hi!, guaita-

hi! Potser algú ens espia per l'escletxa de la porta de l'armari. ¿Que no ho veus, que és entrebadada?

- Sí: el Moro Musa!

- Zstr, vés-hi!

- ¿De debò vols que hi vaja?

- Sí.

El Zstr va fer una ganyota de desaprovació, va rebufar i es va aixecar d'un bot. Va fer quatre gambades cap a l'armari, el va obrir i, espantat, féu un gran xiscle: m'havia descobert.

- ¿Què hi fas amagat, tu, aquí? -em pregunta el Zstr, que encara panteixa de l'ensurt.

- Escrivint - que jo li dic. I li mostre la llibreta i el bolígraf.

- Ai!, me n'han de passar de tots colors! -es queixa ella des de l'altra banda de la cambra mentre es cobreix els pits amb les mans.

- ¿Què cony fas? -torna a preguntar-me el Zstr, ara més irat.

Se li inflen tres venes al front. Quan escridassa escopina saliva. Una gota cau a la llibreta i em deixa un punt mullat. El torque amb el cantell de la mà i seguesc escrivint.

- Vols deixar d'escriure d'una puta vegada i contestar-me, si no vols que... -em renya tot brandant el puny enlaire, amenaçador. Continua fent volar capellans.

- No -li dic, ahora que cobresc la llibreta amb l'avantbraç perquè no em torne a esquitxar els fulls.

El Zstr està colèric; amb els ulls encesos em clava un esguard frenètic. Jo també el llambregue i, per un segon, ens entremirem; però jo desvie la mirada de seguida: em fa por, està fora de si. Ella, d'esquena, es corda la brusa. Ara el Zstr va amunt i avall de l'habitació. Respira a ple pulmó i prova d'assossegat-se. Jo reste a l'armari. El Zstr torna a apropar-se'm; sembla més tranquil.

- ¿I què collons escrius? -em pregunta tot fent un cop d'ull a la llibreta. Resta astorat. Afegeix-: Això no, no pots escriure el que estic dient ara mateix...

Arribat en aquest punt del conte, vaig topar amb dificultats estructurals. Cap de les opcions que se m'acudien no acabava de reeixir: si feia que el Zstr s'enrabiés de bell nou, tenia l'inconvenient que si el Zstr copejava el narrador espia, aquest, òbviament, no podria seguir parafrasejant el present. D'altra banda, si el Zstr li arrabassava la llibreta, el conte restaria inacabat, tret que el Zstr decidís continuar-lo. Aquesta darrera opció era més interessant, em permetia un canvi de narrador; tanmateix, fer el Zstr escriptor suposava una incongruència indefugible, donat el seu caràcter. Altra possibilitat era fer que el mateix narrador espia fugís corrent amb la llibreta. Llavors l'inconvenient era com fer que el narrador descrigués la seua fugida mentre fugia. Finalment, tenia l'opció...

Tanca el llibre i mira per la finestra, decebuda. ¿Per què quan els autors proven d'atrapar el present amb narradors in situ no acaben de reeixir-hi mai? Pensa en aquell capítol de *The Neverending Story*, del Michel Ende, en el qual un personatge té un llibre enorme i pren nota de tot allò que es diu a la seua cambra. Pensa també en el Quim Monzó i el seu conte *Olderberkoop*, on el narrador és un jove que escriu el que li diu la seua amiga, que xerra i xerra perquè no hi ha altra cosa que fer en aquella cabana d'algun país nòrdic, assetjats pel tedi d'una nevada inacabable; fins que ella el descobreix copiant-li el monòleg com qui fa un dictat, i comença el tripijoc literari de què escriuràs tu si jo no et dic res... En tots dos casos, si més no, hi ha un intent d'assolir-hi versemblança, una lògica a l'hora de transcriure la paraula a temps real; però aquest conte la lectura del qual tot just acaba d'interrompre, li sembla un pèl massa. L'autor s'hi embolica. Sí: tot allò de les notes a meitat de la història per dir si el personatge havia de fer açò o allò, li sembla un incís sobrer, una impertinència per la lectura, una temptativa metaliterària pretensiosa i frustrada.

Tanca el llibre i mira la portada: uns soldats plantant una bandera estranya. La foto, juraria que l'ha vista abans. Mira la contraportada. Llegeix la ressenya: 'Déu meu!' Consulta l'índex. Encara li resten divuit contes per llegir. ¿Deuen ser tots de guerres i malastrugances?' Ella voldria una història d'amor. Alguna cosa més romàntica. Fulleja el llibre i li cau un full a terra. El plega. '¿Què deu ser?' Són unes fotografies reduïdes que...

De cop i volta, sent un soroll estrany, com si rebregassen bosses de plàstic. Mira l'armari i s'adona que la porta, ajustada, deixa una escletxa per on es perfila la foscor.

LUI È CORNUTO

*5.- Era, Alberto, un ragazzo alto, magro e biondo, col naso lungo: e aveva
succeso con le ragazze.*

Natalia Ginzburg

I

divendres

Frnscesco tenia només deu anys quan va llegir un poema al seu llibre de literatura que li va capgirar l'existència. El poema exposava el martiri d'un rebel antifeixista en un poble muntanyenc de la Campania. Primer hi havia una descripció llarga i acurada de l'angoixa pòstuma del revolucionari, el qual era lligat a un pal i burxat amb navalles; tot seguit es relatava l'acte heroic d'un xiquet -també de deu anys- que, amagat entre els circumstants, guaitava l'execució. El capità de l'exèrcit del Partit Nacional Feixista, en apercebre's d'aquest insòlit espectador, i commogut pel rictus tan seriós del xiquet, li va allargar una pistola -al xiquet- per tal que executés el partisà. L'infant, per contra, tan bon punt va empomar l'arma, va engegar un tir al cap del militar. El capità va caure al terra tan llarg com era i va quedar-hi plegat, amb els ulls en blanc i vessant sang del crani.

Frnscesco, així que acabà de llegir el poema, va restar fascinat, mirant el buit: era el primer cop que alguna cosa li accionava el ressort de les més íntimes emocions. Sorprenentment, però, no s'identificà amb el xiquet que tenia la seua edat, sinó amb el revolucionari martiritzat. És més: la descripció del turment el va excitar sobre manera i en rellegir la imatge del soldat burxat per tots costats, li va venir la seua primera erecció. Aquella nit, allargassat al llit i amb les cames eixancarrades, es masturbava evocant-ne el sofriment. Frnscesco havia fet un gran pas endavant: s'havia adonat de la seua natura masoquista.

Venècia, màxima expressió de la bellesa imaginable, on cel i terra s'hi abracen en una mateixa tonalitat. L'encant de la vida i de l'aigua en el flux de les coses; món de llacunes on tot és bellugadís.

Frnscesco és gondoler, i en dies de tedi estiuenc ha fet gronxar l'embarcació per fotre dins l'aigua algun turista despistat que hi badoquejava dempeus, amb càmera i barret. Avui, però, tot és ben diferent: Venècia és nevada. Això vol dir que el fred i la neu glacen la flaire estantissa de l'aigua tèrbola i pol·luïda que, en condicions normals, els turistes ensumen a bastament. La gòndola esclofolla la crosta de glaç que recobreix l'aigua; la popa obri un caminal a la neu on es trenca l'escuma. Les boires van a tomballons pels canals i els llums argenten la ciutat. En fi: tot tan perfecte que fins i tot la sensibilitat de Frnscesco -després de quinze anys menant gòndola- sucumbeix a la beatitud d'aquest somni pastós esfumat per l'espesseïment del blanc.

Ara mateix es detura per recollir una parella. Ell porta una gorra de llana roja i ella un abric negre. En pujar s'hi asseuen a tocar, costat per costat. Per la forma com ell s'arramba a ella, Frnscesco infereix que el jove és en procés de seducció. I no va errat, el gondoler. De fet, després de més de cinc mil dies gondolejant parelles, la seua força deductiva és gairebé infal·lible. (Sempre encerta si el mascle -persuasiu- és a la cacera, si la femella -maula- es vol deixar fer, si els viatgers són novençans, si es troben en període neutre d'estancament conjugal o, per últim, si el tedi els ha vençut d'una forma tan definitiva que fan turisme sense adreçar-se paraula). Ara bé, el que mai no s'hagués pensat Frnscesco és que el jove italià no ha seduït la turista després d'ensopegar-la casualment a la Plaça de Sant Marc, sinó que la coneixença que lliga tots dos és llarga i té un rerefons fosc i relliscós:

Tot començà cinc anys enrere. L'italià, becat per la Universitat de Bolonya, va estudiar un semestre a València. Quan el jove la va veure a la classe de Traumatologia, al primer cop d'ull, es va adonar que mai no es podria deslliurar d'aquella obsessió sexual. Així, el dia que es va presentar la primera avinentesa, li va demanar els apunts de l'assignatura. I mig any després aconseguia una habitació vacant al pis que ella compartia amb d'altres estudiants. Van viure plegats dos anys (l'italià va fer un parèntesi als estudis), però mai no s'hi va atansar, perquè ella tenia xicot i n'era enamorada. Tot i això, es masturbava tot fent servir les imatges que li brindava la quotidiana convivència i, dissimulant, s'hi anava amistançant, n'esperava l'oportunitat. Quan finalment va haver de marxar a Itàlia, va continuar trucant-li amb una regularitat de metrònom: un cop el mes. Cada trucada repetia la invitació del viatge a Venècia, la qual ella rebutjava sistemàticament, per atavisme. Però, fet i fet, va arribar el moment d'inestabilitat emocional amb el promès i, ara per la desorientació momentània d'ella, ara perquè sempre li havia atret la idea de visitar Venècia, va acceptar-hi.

Allà van, doncs, els tres -la turista, l'italià oportunista i Frnscesco, el gondoler-: travessant canals, trencant el gel, surant damunt la neu... Frnscesco engega el seu reguitzell de frases tan bon punt són a les envistes de les primeres construccions importants: monarquia de comerciants i mercaders que es va erigir en república, la fastuositat dels seus palaus, el Mosaic de Salomé, el Tractat de Viena... El jove de la gorra roja remata el monòleg del gondoler amb incisions esporàdiques; i tot plegat es converteix en una conversa a la italiana, és a dir: un mastegament sonor que estira els fonemes com un xiclet i que fa reverberar les esses líquides amb una mena de so que a ella li pessigolleja l'orella i que -ja hi som!- la fa sentir romàntica.

Davant els riurats del Palau Ducal el jove li pren la mà. Frnscesco se n'apercep i l'encert de les seues prediccions fa que se li dibuixe un somrís absolutori al rostre. Aquest somrís és detectat pel jove italià, el qual, al seu torn, respon amb la mirada inquisitiva de qui desaprova que es trivialitzen els moments de màxima transcendència per a un seductor. El gondoler, immediatament, acota el cap i desvia la mirada per fixar-la en la banqueta que té just al davant. És llavors que s'adona que, en la part de sota del banc de fusta, a la dreta, on

la banqueta es colla en el lateral de la gòndola, hi ha una teranyina. Enfoca la vista i contempla com una aranya, amb potes d'agulla i a velocitat de màquina de repuntar, embolica un insecte que no aconsegueix d'identificar.

Uns minuts més tard, aprofitant que la parella es distrau mirant un palau, torna a afitorar-los de cap a peus. Se'n sorprèn quan veu que el jove té una erecció notòria: els pantalons li fan tenda de campanya. Després s'hi fixa en les mans, però no en les mans molsudes i tendrisones d'ella, sinó en les mans aspres i fortes d'ell: mans poderoses que li podrien retòrcer la pell, agredir-lo, flagel·lar-lo. Frnsceso s'excita.

II

dissabte

Per les ballestes de la persiana del finestral rodó s'hi filtren uns raigs esblaimats que dibuixen una espècie d'hèlix a la paret. Fa deu minuts que Jhn es mira, abstret, aquest joc de llum, d'ombra i de penombra. Si acluca els ulls, els cercles concèntrics projectats al seu davant es reagrupen i formen una espècie de teranyina. Al coixí adjacent hi resta el cap d'un home del qual Jhn mai no n'ha estat enamorat. Avui l'abandonarà. No caldrà ni despertar-lo per prendre comiat. Ara mateix s'aixecarà sigil·losament i marxarà.

Ix a fora i tresca pels carrers llepissosos a la recerca d'un taxi aquàtic que el mene a l'aeroport. Plou i ha d'anar amb compte de no relliscar. Tanmateix, com que va despistat tot mirant-se la neu que el plugim comença a fondre, passa per sota d'una gàrgola que li escup el cap. La glopada d'aigua fresca li cau a sobre com si li abocassen un cubell. Resta amarant de cap a peus. Blasfèmia instintivament; de seguida, però, s'hi resigna.

Pren una cigarreta escadussera que té mig doblegada a l'infern de l'americana. S'escorcolla les butxaques tot buscant l'encenedor. No en té. Tant se val, demanarà foc. Mira al seu voltant: no hi ha ningú. Al lluny identifica una parella que, acoblada al damunt d'un banc, es besa desafortadament tot deixant anar les llengües sense vergonya. S'hi atansa i interromp l'escena passional per provar d'encendre's la cigarreta. El jove rebufo fastiguejat, sense aixecar-se del banc; la xica, per contra, somriu, fa desaparèixer la mà dreta dins la butxaca de l'abric negre i en trau un encenedor. Ella alça el braç i fa saltar la flama; Jhn hi apropa la cara amb la cigarreta als llavis. Ella aguanta la flama mentre ell xucla. Quan les mirades de tots dos s'encreuen, Jhn resta petrificat: ulls verd maragda amb pinzellades blaves que envolten les nines; ací i allà, puntets groguets guspiregen el verd i el blau. S'hi submergeix en la mirada i els colors es barregen i se centrifuguen com multiplicats pels espills d'un calidoscopi. Expira: des del darrere dels núvols de fum, li fa l'últim cop d'ull a aquelles nines que lluentegen amb un punt de malícia. "Oi que fa fred!", fa ell amb un italià un xic americanitzat. Ella diu que molt, que massa, que força més que al seu país. També diu que, tot i això, la ciutat és molt maca nevada i sense turistes. Jhn li contesta que Venècia, avui, només mostra una cara, perquè l'altra resta oculta a sota del tel de glaç que recobreix els canals. "Sí -afegeix -,

l'autèntica Venècia ha de ser doble, simètrica, duplicada pel reflex de l'aigua que reproduïx la imatge dels ponts, de les barques i de les façanes. Torna a visitar-la a la primavera; quan l'aigua emmiralle el cel i tot és fonga en un blau, Venècia se't revelarà com és." Mentre ell parla, ella mira ençà i enllà i prova d'imaginar-s'ho tot sense neu, sense boira, sense núvols. I els ulls se li enllaminen per la golafreria de retenir més bellesa encara.

III

diumenge

El celler no tenia finestres i la llum de la llanterna s'exhauria tènueament. Ntnel·la trastejava a les palpentos per trobar-hi la capsa de llautó on guardava joguines de la infantesa i fotos escadusseres. En agenollar-se per temptejar el buit de sota la pica, va trencar una teranyina amb els llavis. La xarxa prima se li va acoblar a la cara com una màscara. Esgarrifada, es va fregar els ulls i les galtes. Va escopir. Era com si un fantasma li acabés d'acaronar la cara amb una mà lleugera, transparent.

Deu minuts més tard, Ntnel·la compra un pom de roses roges al carrer. Pensa que les flors són cares i es marceixen de seguida. Però les paga sense recança. Li és ben igual. Avui, si més no, els diners no tenen cap importància. És, el que es diu –el que en diem, vaja-, un dia especial. Després de vint anys, la ciutat és nevada, i això vol dir que ha de servir la promesa que li va fer a sa mare quan era una nena. Val a dir que bé li hagués agradat de fer-ho el dia abans, però l'horari tan imprevisible de la seua feina no li ho va permetre. Tot i això, ara, malgrat que el llençol blanc que cobreix la ciutat ja comença a fer-se fonedís, encara resten claps de neu ací i allà...

Ntnel·la és una dona excepcional, no hi ha dubte; tanmateix, si ens demanaren una descripció sinòptica dels trets fonamentals que basteixen aquest caràcter tan extraordinari, tres serien les qualitats que ens hi resultarien inescamotejables: una voluntat de ferro, una sensibilitat extrema i un sext sentit per calcular quan els seus clients van a ejacular. Sí: quan ella es nota a la boca la vibració subtil del membre, precursora de la descàrrega d'esperma, sempre estira el braç a temps per agafar un kleenex i, tot traient-se'n el membre i dirigint-lo on cal, atrapar, al vol, la substància espessa amb el paper de cel·lulosa.

A Ntnel·la ni li agraden ni li desagraden els seus clients, simplement se'ls observa com si fossen remots i els toca com si fossen transparents. Mai no ha aconseguit d'entendre com hi ha dones que se'n poden enamorar, d'aquests homes. Només de pensar que quan aquests turistes tornen a casa els fills i les dones se'ls menjaran a besades, li vénen unes basques invencibles.

S'asseu al canal i d'una a una destria les roses. Tot seguit, com li va ensenyar la mare quan era menuda, les va tirant al damunt dels claps de gel i de neu que, bellugadissos, suren a l'aigua. Cada cop que llança una rosa demana un desig. Quan ja no li'n queda cap a la mà, resta mirant l'exuberant esclat del roig al damunt del blanc. Llavors se li entelen els ulls de tristesa, però no perquè la bellesa de les flors la commoga, sinó perquè ella, contràriament a sa mare, no

troba ni les paraules ni les emocions escaients per aquelles roses roges.

Les llàgrimes d'Ntnel·la regalimen galta avall i desapareixen darrere la seua bufanda. De cop, els seus ulls aigualits troben la mirada d'uns ulls de mar esvalotada. És una jove amb un abric negre que l'observa des del banc que té just al darrere. Aquesta jove, que se la mira encuriosida, pessiga un bolígraf amb els dits de la mà dreta i amb el palmell de la mà esquerra subjecta una postal. Ntnel·la s'hi atansa i li fa un somris trist, benigne, còmplice. Incitada per la cordialitat, la jove de l'abric negre li pregunta què vol dir tot allò de les roses roges a l'aigua. Ntnel·la, al seu torn, promet contar-li-ho amb la condició que li deixi llegir la postal.

Estimat Joan,

espere que tot vaja bé a València. Venècia és meravellosa -tenies raó. He pujat en gòndola, he navegat canals nevats i m'he passejat per palaus luxosos, tots encortinats i encatifats. També he visitat la Vall del Po i Bolonya. Però no he viatjat ni a Pisa ni a Florència, perquè com que aquesta ciutat m'ha fascinat tant, he decidit de romandre-hi els deu dies. A més, he tingut molta sort de tenir la casa d'Lberto per quedar-m'hi, perquè aquí l'allotjament és caríssim. Tinc moltes ganes de veure't i que parlem millor les coses. Saps?, la distància m'ha permès de reflexionar-hi: Dolçor, t'estime!

Mireia

P.D.: Allò dels teus gels envers l'Lberto ha estat sempre una ximpleria; tu ja saps que els espaguetis sempre m'han fet riure.

Amor-de-ma-Vida
Carrer d'Avellanes NÚM. 9 Porta 6
València
46003
SPAGNIA

UN DESTÍ INDESTRIBLE

*6.- L'home corre cap al tercer ascensor, que ja ha començat a tancar-se;
aconsegueix ficar-hi el peu dret...*

Quim Monzó

Quan Filip veu com l'ascensor tot just comença a tancar-se, romp a córrer i travessa el pati de la finca amb quatre gambades. Arriba just a temps de fotre el peu i evitar que la fulla de la porta acabe el seu recorregut. Hi entra. Només hi ha una dona; fulleja una revista. El sorprèn que no alce el cap de la revista, ni que només siga per fer un gest de desaprovació, com sol passar en aquestes situacions. Porta ulleres de sol i els cabells llargs tirats endavant li cobreixen el rostre. Filip es pregunta com s'hi veu. Es pregunta també a quin pis deu anar, però de seguida s'adona que el llumet roig del botó número cinc és encès. Ell prem el vuit.

Mentre pugen la mira d'esquitllentes: sabates de tacons i vestit cenyit: cames llargues i pits exagerats. Filip es recalfa.

De cop i volta l'ascensor fa sotracs i s'atura.

- Merda! -renega ell- Ja s'ha espatllat!

- Filip!, ¿què fas ací?

* * *

Filip no s'hi sap avenir: s'ha quedat confinat en un ascensor amb la Mria, la seua Mria, aquella xicota amb la qual va festejar cinc anys dolcíssims, fins que ella s'hi va fartar. Ara tot sembla tan llunyà. ¿Que deu fer-ne de tot plegat: vuit, deu, dotze anys? Déu n'hi do: com corre la vida!...

Filip és grata el clatell. Sospira. La mira. I, ben mirat, li sembla que, tot i que no es pot negar que el temps ha passat amb la seua prestesa habitual, hi ha coses que tampoc no canvien tant. Per exemple, la Mria. Es conserva bé: jove i tibant. La veu també la troba igual d'engrescadora com sempre. Potser els anys i unes cigarretes de més li han ajustat la tonalitat un pèl més baixa, tot conferint-li un enrogallament més càlid, i això, si alguna cosa, només n'accentua l'efecte de línia eròtica. Recorda que els anys posteriors a la ruptura, quan ella encara el trucava per felicitar-li l'aniversari, ell li donava conversa i s'estimulava els genitals...

Ella li conta que s'ha casat i que ha tingut dos fills, i mentre parla, ell no pot estar-se'n de clavar-li la mirada als llavis molsuts i, en resseguir-ne cada plec, remembra pretèrites fel·lacions. Quan calla, Filip abaixa els ulls. Quin cos! El coneix de memòria. Cada racó. Cada revolt. En podria descriure la topografia a ulls clucs. I tot i això, no els aparta. Com es deleix per magrejar-la com abans! Per manipular-li aqueixes mamelles tan juganeres!

Definitivament, ella no ha canviat; segueix tan xerradora com sempre: que si es va haver de mudar a Barcelona per la feina de l'home, que és propietari d'una fàbrica de rajoles; que si els nens van al club de tennis. Per la seua banda, Filip, també continua igual: perdut en la rememoració d'un passat esplèndidament voluptuós; ara li ve al cap una glopada de record d'aquell estiu a Formentera, quan ell jugava a empaitar-la i ella fugia per la platja, els peus xipollejant dins l'aigua ran de turmell, les anques rebotant gràcilment a cada pas i els pits balandrejant-se...

El soroll estrident que fa la sirena d'emergència el desembadaleix. Mria deixa anar el botó i es repenja contra la paret. Filip prova de concentrar-se; és conscient que si no reacciona ràpidament no en traurà profit. Així doncs, Filip prepara l'ofensiva.

Comença divagant al voltant de la vida. Aborda el tema des del punt de vista de la impredecibilitat de les coincidències. Tot seguit va desviant-se cap a la predeterminació. I, a la fi, després d'adobar el discurs amb unes referències al passat compartit, fa el tomb definitiu del seu argument, juga fort i introdueix la paraula clau: "destí". Convençut, mirant-la fit a fit i prenent-li les mans, assegura que els llaços del destí els lliguen indefectiblement. No cal fer cap justificació, conclou, la situació en la qual s'hi troben així ho palesa. La frase queda suspesa en l'aire, solemne i arrodonida, i l'ascensor trontolla, s'engega i fa cap a dalt.

Té el temps just per proposar-li una cita. Dijous a les tres de la tarda, Plaça de Catalunya. S'acomiaden amb un bes als llavis.

* * *

A la tarda va a fer la copa -ell, l'aigua mineral- amb els companys de feina. La conversa no es projecta més enllà dels límits del formalisme i els tòpics són banals i poc comprometedors. Tanta xerrameca el fastigueja una mica. Avui li agradaria d'intimar-hi. Parlar-ne de la vida emocional, entrar de bursada en l'esfera privada, confessar-se. Però és nou a la ciutat; no coneix ningú prou bé. Ara ha fet un apart amb Crstòfol i l'escolta esperant el seu torn. Crstòfol sempre s'encaparra a relatar-li els seus embolics de faldilles. Cada setmana en té un de nou. Crstòfol assegura que Barcelona és una ciutat propensa al sexe fàcil i passatger. Filip para l'orella, amb posat seriós, afectant atenció. Quan Crstòfol fa una pausa, Filip l'aprofita. Li diu que té raó i com a prova li reporta la història de l'ascensor amb tots els ets i els uts. Crstòfol l'escolta atent, xarrupant el gin tònic. Filip s'esplaia un pèl massa i Crstòfol comença a ensopir-se. Quan, amb un rictus de tensió màxima, Filip acaba la relació dels fets, Crstòfol diu:

- Hòstia, Filip, el tema t'afecta de debò!

- Sí, m'agrada molt, ella.

- No t'ho prenguis tant a la valenta; de dones, n'hi ha moltes. A més, aquesta és casada.

- N'hi ha moltes per tu, que ets un gigoló i que saps bé prou el que et fas
- Filip fa una pausa, acota el cap i fixa els ulls al terra. Després afegeix -: Saps? T'envege.
- Per què?
- Perquè cardes sempre que vols.
- Però si això no té cap importància!
- No en té, és cert; però només si pots fer-ho.

* * *

Aquella nit, acotxat al llit, Filip sent una sensació plaent: el son el sobta embolcallat en núvols flonjos de felicitat deliquescent. Quan desperta la felicitat s'ha esvaït.

* * *

Dijous, a les tres en punt, Filip espera la Mria palplantat al bell mig de la plaça de Catalunya. Cau un plugim finíssim, imperceptible. El calabobos li va amarant la roba. De primer pensa que ella s'endarrereix; però quan ja li resulta del tot impossible fer vàlida la pretensió que ella encara hi acudirà, profereix unes blasfèmies i marxa amb la sensació d'haver estat injuriat greument. Quan entra en la boca del metro, esternuda dos cops. Recorda les paraules de l'àvia: dos esternuts, constipat segur.

* * *

Dues setmanes després, acompanyat del Crstòfol, balla els ritmes obsolets d'una sessió especial de música remember. A la discoteca l'envolta gent ja granadeta: homes amb pentinats sospitosos que dissimulen la calvície prematura, dones amb roba un pèl massa ampla que amaga la flacciditat incipient. És un ambient que va de baixa, però el declivi, segons com, pot resultar propici. Filip s'hi rabeja com el peix a l'aigua. Potser siga l'arribada de la primavera. La sang li bull a dintre. Es nota viu. Té la sensació que la concupiscència rebrota per totes bandes.

Fa una ullada al voltant per identificar el material de primera. Un cop ja ha fet una selecció dels objectius prioritaris -en fan mitja dotzena-, els llança, d'una a una, un esguard positivament seductor. Cap no li correspon la mirada. Ara cerca més enllà. Fa servir el periscopi. De puntetes, fa distintes voltes i a cada giravolta augmenta el radi d'inspecció. Localitza nous blancs. Aquest cop, a l'hora de fer la tria, abaixa el llistó d'una forma escandalosa.

Ara sí: una dona rabassuda, però amb trets facials no gens menyspreables, sembla interessada. Ell l'afitora amb els ulls i ella, al seu torn, també se'l mira de dalt a baix. Filip s'hi arriba tot esquivant la gentada i sense deixar de fer uns moviments cadenciosos que, ell creu, coreografien un ball sensualment persuasiu. Eufòric, fent que els malucs es balancegen i brandant els braços de banda a banda, Filip se li planta al davant i li clava els ulls de bell nou. A l'instant, comença l'apropament definitiu tot saltironejant cap endavant. Però quan ja la té gairebé a frec, hi intercedeix un xicot jove i fornit, el qual li guanya l'espai de ball, desplaça Filip cap a una banda molt professionalment i queda acarat amb la dona rabassuda. El jove, que porta una arracada en forma de creu i els cabells pentinats cap endarrere amb gomina, triga un minut a enroscar-li la llengua i poc més a drenar-li la campaneta.

Filip és només a un metre de l'acoblament, rebaixat. Intenta afectar indiferència, però a mesura que la parella va desbocant-se en el palpament, se li va desinflant l'eufòria del ball. Fins que resta immòbil; només segueix els batecs de la música amb el peu dret i el cap. Per un moment, li fa la sensació que la pista és massa plena. La gent balla apinyada i l'empeny. Se sent constret i sobrer. Decideix de fer-se una aigua per carregar bateria. Fa cap a la barra. Se n'empassa dues. Torna al lloc inicial, però la rabosa de l'amic ja no hi és. Per eliminació, decideix anar a pixar.

En el camí cap als lavabos un noi recolzat en un pilar el crida:

- Ep!

- Sí -contesta Filip.

- ¿Vols un èxtasi?

- No, gràcies.

- ¿Coca, quetamina, MDMA, trips, speed? -diu d'una tirada instantània el jove. La ressonància del timbre nasal i la velocitat en l'articulació, a Filip, li fan recordar la cantarella de la grossa de Nadal.

- No, no.

- ¿Culero?

- ¿Com? -fa el Filip, que no ha acabat de copsar-ho.

El jove es trau l'ull dret i del fons de la conca, pessiga una pedreta d'haixix. Es torna a enforatar l'ull de vidre i parpelleja repetidament perquè se li ajusti. Li mostra el que s'ha tret de l'esvoranc.

- Però ola-ho, home; ola-ho -l'insta el jove, tot posant-li els dits que pessiguen la pedreta a l'alçada de la cara.

Filip vincla el cap, apropa el nas, ho flaira i fa una ganyota de fàstic:

- ¿Això què collons és? Fa pudor, de merda! -crida tot arrufant el nas per deslliurar-se de la sentor que se li ha enganxat a la pituitària.

- Costo culero. El porta un gos, del Moro.

- Un gos!

- Un gos d'un amic. Ja saps, li ho foten a dintre i passa la duana. Després ho caga i...

- No em drogue, jo! -diu Filip mentre fa mitja volta i marxa indignat.

Fa cua per accedir als lavabos. A la fi, ja acarat al pixador, se la trau. Però orinar enmig d'aquella renglera de gent que se l'aguanta dempeus sempre li ha resultat molt difícil. Es concentra, i quan ja està a punt de fer aigua, el xicot de l'arracada en forma de creu i dels cabells engominats es planta al seu costat i, tot en un punt, se la desenfunda i comença a evacuar copiosament en el pixador de la seua dreta. Quan pixa, fa malabars: es fa rodar la fava i el rajolí dibuixa cercles al pixador; de tant en tant es premsa la cabota i el pixum ix de forma intermitent; també regula la pressió; fa el tors enrere i traça un arc en l'aire. El jove dels cabells engominats és ample d'esquena i va en mànigues de camisa. En fer les maniobres pertinents, ara i adés, el frega amb el colze. Llavors, Filip nota com la suor del macarra li mulla el braç dret; li ve una esgarripança.

- ¿No pots pixar, eh? -li diu el macarra.

Filip, humiliat, no contesta. La rancúnia li rosega les vísceres. Concentra tot el seu odi i nota com el líquid davalla des dels ronyons. Li ix el rajolí que l'altre ja se la guarda i s'apuja la cremallera. Encara és a temps, però: Filip decanta el pardal cap a la dreta, li fot un copet hàbil i el líquid que es desvia li pixa les sabates al macarra i li esquitxa el camal dret. Mentre se l'espolsa, li demana perdó.

Filip ix dels lavabos satisfet, ple de goig. Ara sí que es nota revifat, preparat per recomençar la caça de femelles. A la pista topa amb el Crstòfol, que llueix a la galta, inconfusible, el traç d'uns llavis carmesins. La música eixorda i l'amic li ha de parlar a cau d'orella:

- No m'he recordat de preguntar-t'ho: ¿com va anar allò de la teua cita amb la Mria?

GOOGLE

7-. www.rafclafos@yahoo.es

La web

Imatges

Grups

Directori

suïcidi espectacular valència

cercar a la Web

Connexió directa amb l'últim guerrer supramegalític.

El suïcidi perfecte per a les falles... el salt del Miquelet...les carcasses. [www.
http://noticias.ya.com/sociedad/2003/11/19/5682231.html](http://noticias.ya.com/sociedad/2003/11/19/5682231.html) Escorcollar.
Pàgines similars.

Has connectat amb l'últim guerrer supramegalític de l'era cibernètica. Si estàs pensant a llevar-te la vida, aquesta és la teua web.

Material necessari: rotllo de cinta aïllant, dues carcasses –o masclets-, encenedor.

Material opcional: la senyera lligada al coll fent de capa o camisola del València Club de Futbol (el material opcional hi afegeix un punt de folklore a l'acció).

Data recomanada: dia de Sant Josep.

Instruccions: 1- pujar a la torre del Miquelet. 2- fixar les dues carcasses al cap –una damunt de cada temple- amb cinta aïllant, tot fent múltiples voltes a l'encèfal per tal que hi queden ben subjectes. 3- prendre-li foc a les metxes. 4- enfilar-se dalt la barana i fer un gran crit. 5- llançar-se al buit.

Resultat: les carcasses exploten quan el cos encara es precipita; d'aquesta manera s'evita l'ensurt final del contacte amb el terra. El cap rebenta en la caiguda i el cervell, esmicolat, explota com una palmera, tot escampant-ne bocins per la ciutat. Al terra, només hi arriba un cos sense cap. Si s'ha pres la decisió d'afegir-hi la senyera lligada al coll, quan el cap explota, la senyera s'hi desenganxa del cos i cau després del suïcida, voleiant.

Filip, angoixat, va tancar la web i va tornar al cercador. Va picar:

Lligar tècniques.

ELLES ELS PREFEREIXEN SANS

8.- A l'ase que no conegues, no li toques les orelles.

Anònim

Allargassat al sofà, el fisioterapeuta fa zapping indiscriminadament. No busca cap programa en concret; simplement, tant de desfici el posa un pèl neuròtic. De fet, l'ensopiment li ve de llarg: des que el va deixar la dona no ix de casa. De res no han servit les propostes continuades que, d'un temps ençà, els seus vells col·legues (aquells que han romàs fadrins) li han fet per orejar-se una mica. Ha rebutjat, una rere l'altra, les invitacions al cine, al teatre, a les festes privades, als acomiadaments de solters...

Avui, però, està especialment neguitós. Comença a estar-ne tip que la depressió haja esdevingut una mera qüestió d'habitud. Hauria de reaccionar i sobreposar-se a l'abatiment que li ha tenallat la vitalitat aquests últims dies. Activar-se. Posar-se les piles. El fisioterapeuta s'aixeca arrauxat. Es vesteix de pressa i ix al carrer amb la sensació que s'ha rebel·lat contra alguna cosa.

Atura un taxi i ordena que el menen a la discoteca més propera. Desa la gavardina al guarda-roba i es fa servir una aigua mineral. Recolzat a la barra, mentre li fa glops a l'ampolla, fa una ullada a la pista de ball: una música monorítmica fa ballar la gent a sotragades. El parpelleig frenètic dels llums li produeix la sensació d'estar atrapat en un film de fotogrames. Un bombardeig de flaixos es precipita sobre la gentada que s'apinya i es revolta pastosament. En aquell moment en què tot de raigs làsers travessen la discoteca de banda a banda, entreveu una dona exòtica, voluptuosa, tocada de verds i rojos fluorescents. Quin bombonet!

Al fisioterapeuta, li agradaria d'apropar-s'hi. No obstant això, és conscient que aquella rossa amb el cul de pera i el mamellam desbocat és fora del seu abast. Si més no, mitja dotzena de mascles famolencs l'envolten i, ara un ara l'altre, li ofereixen cubates, porros i converses impossibles. Però comptel!: al fisioterapeuta no el desanima el cos de gimnàs dels pretendents (ell és un professional de l'esport i sap que, posats a fer, té moltes més prestacions atlètiques que ningú); més bé són els seus trets facials tan infortunats el que fa que la considere inaconseguible. Perquè, al cap i a la fi, en aquestes circumstàncies -creu ell- el que va per davant és la cara, i ell té el nas aquilí, les galtes xuclades, la barbeta enfonsada i el front tirat enrere i solcat per entrades pronunciades. Sap que hi ha altres ocasions en què la cara també va per davant, i en les quals l'afuament del seu rostre no resulta un inconvenient, sinó tot el contrari: per exemple, en les curses de velocitat, en la natació i en el ciclisme -especialment en el descens- l'aerodinàmica de la seua carassa li reporta avantatges inestimables; però en els moments com ara, quan toca el terreny de la seducció directa, està convençut que no hi té res a fer amb la seua carta de presentació.

Potser el fisioterapeuta en fa un gra massa, i tant de pessimisme l'automargina; però no ens enganyem: que el fisioterapeuta impose uns límits a la seua

capacitat d'acció en certs contextos, no vol dir que no en sàpiga traure profit. Per això, ara, no renuncia a mirar-la. A més, s'hi sent legítimat. Considera que és un dret inalienable que s'adquireix tan bon punt s'abonen els dotze euros de l'entrada, és a dir: per ell, a més de la copa, l'encuny i el guarda-roba, l'entrada hi inclou la llibertat de contemplar les excelsituds de la natura que pul·lulen a la sala de ball. I és, justament per això, que ara se la menja amb els ulls.

Perdut en l'embadaliment de resseguir-li totes les corbes que tiben aquells pantalons de cuir, triga més del compte a adonar-se que ella també el mira àvidament. Quan finalment se n'apercep, redreça el cos per gallejar; per traure pit tira els braços enrere. Amb el colze dret frega un got mig buit que hi ha a la barra. El got cau, el vidre s'esmicola, els glaçons capgirellen i la beguda li taca el pantaló. Ellariu i, tot fent-se un corredor entre carronyaires que la devoren amb la vista, creua la pista i se li planta al davant.

- ¿Només beus aigua, tu? -diu ella.

- Sí, sí, no...no m'agrada l'alcohol -quequeja ell, mentre deixa caure la vista sobre l'ampolla i deixa de desenganxar-ne l'etiqueta.

- Ets abstemi... Que interessant! Tens pinta d'estar molt sa...

- Sóc fisioterapeuta.

- M'agraden els homes trempats, amb bona salut. No t'ho creuràs: fa temps que en busque un que se'n cuide del seu cos; però només tope amb drogues i gent malsana.

Enraonen convencionalment un parell d'hores. Intercanvien futilitats. Des de les referències musicals d'ella -Ravi Shankar, Dead Can Dance, Re-percussió- fins a les explicacions esportives d'ell -el tàndem, la pole position, el fora de joc posicional. Quan la conversa s'encalla ella li pregunta el seu grup sanguini. Ell se'n sorprèn. Tot seguit li demana pels seus hàbits d'alimentació i el fisioterapeuta somriu i li fa una confidència: 'la salut física i mental depèn de l'equilibri de la dieta.'

Ella suggereix d'agafar un taxi i anar a casa d'ella. Ell, però, s'estima més anar al seu apartament, 'perquè és més a prop'. Ella fa una cara de contrarietat. Ell bandeja els dubtes amb un gest amb la mà i li diu que tranquil·la, que no els importunarà ningú, que fa temps que no rep visites -i a l'acte s'empenedeix del que ha dit. Ella sembla reviscolar:

- ¿De segur?

- De segur.

Durant el trajecte, mentre ella repenja el cap al múscle d'ell, el fisioterapeuta pensa en tot el temps que ha malbaratat a casa, davant la caixa tonta. I és que no s'hi sap avenir: tot plegat sembla un somni, un somni de pel·lícula.

Així que apleguen a l'apartament del fisioterapeuta, ella li diu que ha de trucar la seua mare, per advertir-la que demà no assistirà al dinar familiar dels diumenges. Pren el mòbil de la bossa, ix a la terrassa i enllesteix la telefonada en trenta-set segons.

Quan torna a entrar-hi, ell ja l'espera nu, dempeus. Després dels petons, ell prova de descordar-li la brusa, però és desmanegat i no reix a fer passar els botons pels traus. Es desespera. Ella fa dues passes enrere i es trau la brusa i el subjectador. Dos pits rodons, tibants i antigravitacionals n'ergeixen. Els mugrons són rosats i s'ericen amb facilitat. S'abaixa els pantalons de cuir, que es resisteixen a lliscar pels malucs. Li mostra un cul contundent, indiscutible: dues bones anques d'ègua. Mentre aquella voluptuositat irreal creua la cambra i la generosa abundància de la natura se li apropa balandrejant l'excés carni, el fisioterapeuta pensa que els amics no se'l creuran quan ho conte.

Carden tota la nit. El fisioterapeuta s'esmerça de debò: posa en pràctica positures copulatòries acrobàtiques, fa una exhibició corpòria de força i resistència. Ho dóna tot. Abans de dormir, quan ella descansa el cap a sobre del pit d'ell, i tot i saber que és una imprudència declarar-ho tan promptament, no pot contenir-se:

- T'estime.

Ella aixeca el cap i el mira dolçament.

-Jo també.

Es desperta marejat, amb un malestar angoixós. Caminant dificultosament fa cap al vàter, alça la tapa i fa un gran vòmit. Amb el regust del fel a la boca es mira a l'espill: està blanc com un mort. Nota com si li faltés alguna cosa, però no sap ben bé què. Recolzat al marc de la porta del bany, passa la vista per l'habitació: desendreçada. Va per tornar al llit, però quan prova de fer el primer pas, es nota una burxada freda a la part inferior de l'esquena. S'aixeca el pijama i torça el coll per mirar-s'ho a l'espill: un tall d'uns trenta centímetres, a l'alçada del ronyó dret, li travessa el llom daltabaix. Els dos llavis de la ferida han estat units tot aplicant-hi més de cent punts de sutura.

FREGANT EL NIRVANA

9.- *Stürze dich kühn in die Fülle des Lebens.*

Wolfgang von Goethe.

Comprava l'haixix de ganga -a dirhem el gram. A Tànger, hi embolicava els ouets de costo amb cel·lofana, els empastifava amb cansalada i els oferia al seu pòinter, el qual se'ls empassava d'una queixalada, ben sencers. El gos travessava la duana cuejant, al costat del Roda-soques, amb collar, corretja i morrió. Al ferri el fotien dins d'una gàbia de filferro, a coberta. El pòinter, però, no s'hi neguitejava gens; acotava el cap entre les cames i tot deixant-se anar les seues orelles, llargues i llustroses, damunt dels ulls, feia una llarga becada.

A Algesires, tan bon punt hi atracaven, el Roda-soques recollia el pòinter. Desembarcaven junts i feien cap a l'autobús, on tots els esperaven per marxar cap a València. El xofer, que al principi del viatge sempre rondinava alguna cosa quan el gos s'enfilava escales amunt, a hores d'ara ja s'hi havia avesat; era un gos carismàtic, sabia guanyar-se'n la confiança... El pòinter s'allargassava al corredor, panxa enlaire. Tots li feien magarrufes i ell s'enjogassava.

Quan ja havien fet una hora de carretera i hi restaven, per tant, dues per a fer la primera parada obligatòria, el Roda-soques li embotia tres càpsules de laxant al gos. A l'estació de servici, aponat darrere de qualsevol matoll, el pòinter cargolava el cagalló. Després, de l'ensaïmada d'excrements, el Roda-soques en destriava els ouets d'haixix. Els rentava. Tornava a enfilarse a l'autobús. I, mentre els altres encara menjotejaven, feia tot tipus de particions. Finalment, així que arrencava l'autocar, agafava el micròfon del conductor: "Ouets d'haixix culero a sis euros el gram." Tothom remugava perquè sabien el que havia costat el material al Marroc, però ningú no gosava fer-hi cap retret; si més no, la inflació era ben justa: cada viatge, el Roda-soques s'hi jugava la seua llibertat. Tots compraven. L'autobús s'omplia d'un fum espès. Si algú obria la finestra del sostre, el vehicle semblava que tingués fúnebre.

* * *

Li feia unes pipades al porro i les seues idees esdevenien nebuloses, el seu esperit es dilatava i tot el que l'envoltava s'expandia gràcilment.

* * *

Al pic de la primavera, quan el sol alt clava l'ombra rodona i plaent sota els arbres, ell ja era davall del taronger, amb totes les extremitats estirades com les puntes d'un estel, i amb un porret apagat entre l'índex i el dit mitger de la mà dreta. Quan una ratxa de ventijol despentinava els arbres, li queia a sobre un plugim finíssim de flors de taronger. Entre l'agreta verda, amb el cap recolzat a la soca, el Roda-soques era feliç.

* * *

A l'hivern era l'època de fer el bany. S'omplia la banyera a vessar i s'hi estirava tan llarg com era. Llavors, es deixava engolir per l'aigua i hi romania submergit hores, amb un tub de bus a la boca. I escoltava el ritme interior, somort, del seu batec i el respir li arribava amplificat i esmorteït alhora. Només eixia a la superfície per regular la temperatura de l'aigua, i de passada, s'enxufava el canut.

* * *

Al fort de la tardor, en aquells dies en què el cel és ennuvolat i la llum té el punt de traspuament de l'ònix, el Roda-soques, vestit de negre, es deixava caure al cementiri. I no era que ell fos una persona trista per gust natural; ans al contrari: la grisor li esbandia la melangia. Assegut en un banc, fent una rotllana de fum de cada pipada, es mirava el vaiverejar dels següents fúnebres i n'estudiava l'ordre (primer, els familiars més acostats al mort es desfeien en plors, arrossegaven els peus i lluien una cara desencaixada, amb bosses moradenques als ulls i un rictus de misèria; després, amics i parents llunyans caminaven més folgadamment, no feien servir tant el mocador però conservaven un mutisme respectuós; finalment, paisans i coneguts parlotejaven a sota veu i, ara i adés, badoquejaven). I heus ací que el Roda-soques experimentava un brogit interior, un sentiment que el sobrepujava i que tenia la facultat de desvetllar-li una íntima vibració. Per empatia, s'afegia a la cua del següent. De fet, era tan gran la urgència d'identificació que el posseïa, que, quan encabien el fèretre al nínxol de boca quadrada, abordava la comitiva i acabava per donar el condol als familiars amb un invencible apocament.

* * *

A l'estiu visitava la seua núvia holandesa i s'aprofitava de les possibilitats del país i de l'atmosfera excelsa i puixant que es respirava a la família d'ella: navegava els canals amb el vaixell del pare, devorava quilòmetres amb el jaguar descapotable de la mare, feia passejades fàcils amb la mountain bike del germà per senderes i viaranys -sempre plans!- i fumava porros de marihuana a Amsterdam, davant de les comissaries i del govern militar. Era el seu paradís, i tot legal!

Però un capvespre que abaixaren les temperatures i que al cel es va congriar la típica tempesta d'estiu que ve avisada per la bonior dels trons, el Roda-soques va tocar fons. Aquell dia, ell era a la masia que la núvia tenia al camp, i es mirava els núvols emplujats que cavalcaven el cel des de darrere els vidres del menjador. Les vaques ja eren arrecerades i el camp se li va afigurar com una catifa immensa de verd lluent, estesa exclusivament per a la seua fruïció

personal. El Roda-soques va traure el paper, el tabac i l'herba, i començà a rutllar-se'n un.

La fosca avançava per moments i un llamp es va obrir daltabaix i va esquinçar el rerefons moradenc de la volta del cel. El va seguir un llampec frenètic que va teixir xarxes elèctriques a l'horitzó. La tempesta era gairebé a sobre; la remor sorda dels trons retrunyia cada cop més a la vora.

El Roda-soques, fascinat, no se sabia acabar aquell espectacle de la naturalesa mai no vist abans: els traços lluminosos s'obrien en zig-zag o es ramificaven en bifurcacions innumbrables que il·luminaven de resplendors intermitents els camps holandesos. Es va encendre el porro i li va fer una pipada àvida. Esbatanava la mirada: provava de no perdre's cap llampec. I ve't aquí que, embadalit per l'orgasme retinal de la seua experiència contemplativa, li va fulgurar pel cap una idea que, al capdavant, li resultaria fatídica: va resoldre veure tot aquell espectacle des de ben a prop.

Així, el Roda-soques, tan bon punt matà el porro, va agafar el paraigua, es posà les botes de pluja i l'impermeable i s'abocà als camps. Les gotes eren grosses i el vent li regirava el paraigua. Caminava de pressa de pressa per no prendre fred, i la mà dreta, balba, a penes reeixia a subjectar el mànec de fusta repolida que se li esmunyia per moments. Tanmateix, res no el descoratjava: l'espectacle s'ho valia.

Es va aturar al bell mig d'un camp pla, ample, dilatat. Extasiat per la pluja de llampecs i brandant el paraigua enlaire, va començar a giravoltar de pressa per veure rodar la terra, talment com aquella famosa dansa dels sufis -que, per cert, ell havia vist en un documental al primer canal nacional holandès no feia encara una setmana. I quan el Roda-soques era a punt de fregar el clímax de màxima intensitat perceptiva, i quan tot just li semblava que desapareixien les enutjoses barreres que ens separen de tot allò extern, i quan tot l'univers se li fonia a dintre de l'ànima, va caure el llamp de la còlera divina i li va besar la virolla metàl·lica del paraigua.

LA PAU ENTRE CAMA I CAMA

10.- Más vale morir de pie que vivir de rodillas.

Ché Guevara

- Apa, salta!
- Però jo... no ho he fet mai, això...
- Ja hi som! Guaita: en una mà el fusell i l'altra, ben lliure, per estirar el cordill.
- És que no s'hi veu res, allà fora...
- No atabalem, no atabalem... tu compta fins a cent i després estires. Quan arribes a terra, a tot el que es moga, li engegues un tret... Ben fàcil, no?

Unes mans l'empenten i es precipita al buit. De l'ensurt se li crispen les extremitats, estira els dits i perd el fusell. Amb els ulls closos, compta, resa, es descompta i reinicia el compte. Quan aplega a cinquanta-set estira el cordill. Sent la fregadissa d'unes teles i una forta estrebada li enravena el cos. Davalla pendulant. Obri els ulls i no hi veu res. A pop a poc, però, va definint-se l'inconfusible estrèpit de la guerra: explosions i tirs; esclats i crits.

Topa amb el terra a la inesperada. La caiguda a pes mort l'adoloreix. S'aixeca a l'instant. Es desempallega de les corretges que li ceneixen el cos. S'espolsa. Alça el cap i se li afigura la silueta d'algú que és ajupit, a només uns metres. No, és agenollat. Mira a dreta i esquerra: identifica més homes, allargassats, falcats amb els colzes a terra. Sembla que van armats. Es gira: un altre. L'apunten des de tots els punts cardinals.

- ¿D'on vénis? -li pregunta el que té davant, sense desenganxar la galta de la culata.

- Jo... ¿del cel?

- ¿Amb qui estàs, tu? - sent una veu a la dreta.

El paracaigudista és al bell mig de l'encerclada, llambregant ara ací ara allà, fent girar el cap on l'interpel·len a cada moment.

- Identifica't! -ordenen de l'esquerra

- O et bade el cap d'un tret -afegeix un altre des de no sap on.

El paracaigudista sent el crec de quan es trau el segur al gallet. I com si la molla que desbloqueja l'arma li accionés els ressorts de l'enginy, diu:

- Reforçaments.

- ¿Com reforçaments?

- Reforçaments especials -especifica tot mostrant la cantimplora. I s'apressa a traure'n, del sarronet que porta lligat al cinturó, una barra de pa i un fuet.

- Ah, pensàvem que ja no t'hi enviaven...

De cop una explosió somou el terra. El pedruscall que hi aixeca els passa a frec.

Els soldats s'arruixen. El paracaigudista, dret, en sofreix les conseqüències: un còdol se li estampa a l'estèrnium, un esquitx de metralla li traspassa l'orella dreta per distints punts i un resquill roent se li queda encastat al lòbul i li fa un piercing. L'home es tira la mà al pàmpol, decanta el cap, vincla el cos i es queixa:

- Aaah, m'han tocat!

Un dels qui l'apuntaven s'hi acosta tot arrossegant-se, li fa un gest perquè s'hi ajupesca i a les palpentes li inspecciona la ferida.

- Res. Només li han perforat el cartílag.

Passa la nit ajagut a la trinxera. Sent com xiulen els projectils per sobre i de tant en tant l'espetic sord d'una bala que s'incrusta contra les saques del parapet i que, per moments, fa que la sorra que hi ha a dintre hi rage i desinfe la línia de defensa. D'això últim, però, el paracaigudista no se n'adona, perquè des del terra, amb la galta de l'orella bona emmotllada en uns doblecs de tela (el paracaiguda li serveix alhora de coixí i de tapadura), el seu camp de visió és nul. L'altra orella, la del piercing, encara degota sang.

Es reincorpora, estripa la màniga de la camisa, en fa un manyoc i se'l prem contra la ferida per estroncar-la. Després arrenca l'altra màniga i es fa un turbant, per subjectar-hi el manyoc. Mentre s'hi fa el nus amb dificultat -la màniga amb prou feines li volta el diàmetre del cap- pensa que no calia estripar la camisa, que ja li sobrava tela del paracaiguda...

- ¿Fa molts dies que sou aquí? -pregunta a crits cridant per fer-se entendre per sobre de l'enrenou del conflicte.

- Prou -li contesta l'home més proper, que és a uns cinc metres, ajupit darrere les saques.

- ¿On és l'enemic?

- Aquí i enllà.

- ¿Quin pla hi ha?

- No callaràs d'una vegada! -l'increpa. Tot seguit guaita una dècima de segon per damunt la trinxera. Després li fa ganxo amb el dit per fer senyal que s'hi aprobe. Afegeix:- Vine aquí. Però compte, eh!

El paracaigudista repta fins arribar-hi. Quan n'és a tocar, l'altre li parla a cau d'orella:

- No podem xerrar aquestes coses als quatre vents, ¿entens? Els enemics són ben a prop i no volem fer pública la informació confidencial, ¿oi?

- ¿On dius que són, els enemics? -mormola el paracaigudista.

- A tot arreu... Primer les bales venien per davant; ara vénen de tots costats.

- ¿Vol dir que ens envolten?, ¿que som perduts irremissiblement?

L'altre estén la mà i la fa pujar i baixar enlaire per fer un gest que indica calma.

- De moment no tenim cap ferit, ni ha caigut ningú. No hi trobe, doncs, cap raó per al pessimisme precipitat.

- ¿Quants en són? ¿Qui són?

- El nombre exacte, no el sé. Molts, potser. Quant a la procedència, li diré que de dia, a les hores de treva, se sent parlar alemany, italià i fins i tot àrab.

- Com a les hores de treva! ¿Que vol dir que de dia no s'hi lluita?

- No és ben bé així. Veurà: com que hi ha tant soroll amb prou feines sí, de nits, es pot fer una becaina. Per això, des del primer dia, la gent, aquí, al pic del dia, s'abalteix i fa una llarga migdiada. Quan el sol vincla, es recomença el conflicte.

- Des del primer dia! ¿Van ser vostès els primers a arribar?

- No home, no. A nosaltres, ens portaren en un camió. Ens van traure del poble per engreixar rengles. Bé: això ens van dir... I en arribats en aquesta vall, ens van fer tirar pel dret. El fusell en la mà i endavant. Per sort, la trinxera ja hi era.

- I aquí...¿qui mana?

- Aquí mane jo -afirma resolut el soldat tot posant-se l'índex al damunt del pit.

- ¿Per rang militar?

- No. Per sorteig.

- Sorteig!

- Però legal, eh! No fotem ara! Va ser un tràmit net. I necessari... perquè aquí, a la trinxera, ja s'ho pot imaginar, quan vam aplegar, quin sarau: tots volien manar, tots volien dir la seua. I vam haver de fer sorteig, perquè tot i que de bell antuvi ningú de nosaltres no s'avenia amb allò de les ordres i dels superiors, ¿què vol que li diga?, si hi ha guerra ha d'haver jerarquies, i això és un fat, fins i tot entre milicians. Sí: vam haver de jugar als palets, perquè una divisió sense cap militar és com un ramat sense... -L'interromp una explosió que venta una polseguera densa i un grapat de pedres, que voleien molt a prop. Després d'ajustar-se el casc, el soldat prossegueix:- I, si es plau, no m'atabale més amb el seu qüestionari, que voltats com estem de gasos asfixiants, projectils, bombes i granades de mà, no està la cosa per fer tabola.

El paracaigudista s'ajau i torna a la convalescència. Amb l'orella bona contra el coixí improvisat, l'assalta el son.

Somnia que és príncep i fa la guerra contra els infidels, a cavall, amb capa i espasa. Guanyava fama i delmava l'enemic. Tornava a casa i els súbdits li preparaven una benvinguda triomfal. En el moment més dolç del somni, quan s'engrescava amb la princesa sota un dossier de seda fina, el desperten unes palmellades a la galta i un accent sud-americà:

- Boludo, boludo, fajà-se unas rodajas con foet.

És migdia, el sol és al pic de la volta del cel i ja no s'hi senten trets, sinó una mel·líflua piuladissa i el xup-xup d'unes aigües que deuen córrer ben a prop. El paracaigudista obri les parpelles lentament. Més que la visió de la trinxera, el deixondeix trobar-se embolicat en una tela rosa: ¿a qui se li acudeix de fer un paracaiguda tan cridaner? D'esma, fa el gest d'aixecar-se. Tan bon punt trau el

cap per sobre les saques una bala li passa a frec de la galta.

- Caguendéu, quasi m'afaiten! -renega alhora que es llança al terra.

- Imbècil! -li retrau el cap militar en funcions-. Que hi haja unes hores de treva no vol dir que pugues fer el ball enmig la vall. Açò és la guerra!

Mentre rosega la llesca de pa que li pertoca, el paracaigudista prova d'empassar-se la seua dissort a queixalades. Quan el van embotir en aquell tren ja sabia que no li n'esperava cap de bona. Era cert que la vida estava canviant i, com tots deien, que encara canviaria més, i en pitjor, si no s'aplegava el poble i intentaven de fer-hi front. Però ell mai no s'havia ensumat allò de quedar-se atrapat en una trinxera de la qual ningú no el trauria mai més.

- ¿I si ningú no ens en trau mai més?

- Vaig a dir-t'ho clar. Així que para l'orella bona -el mamprèn el cap en funcions-: Sembla que només serveixes per a donar disgusts i deprimir-me la colla. No vull tornar a escoltar els teus planys. Si no estàs d'acord te la campes tot sol. Només has de fer un salt per damunt les saques i bon vent i barca nova. Aquí, la gent, al migdia, descansa.

Van passar tres dies de tiroteig i aldarull a la nit i de pau i roncs al migdia. D'aliments, no en quedaven. D'Aigua sí, perquè el segon dia va ploure i la pluja l'acumulaven en una mena de minialjub que havien fet tot cavant al terra i donant-li al sòl una certa inclinació per tal que l'aigua hi llisqués i fes bassal.

Aquest tercer dia, a l'hora que haguessen hagut de dinar, aprofitant l'enyorament del silenci, el paracaigudista torna a fer explícits els seus dubtes: 'que si no tenim menjar, que si un dia ens caurà una bomba que ens esmicolarà, que quan s'acabe la munició què, que si no plou morirem deshidratats, i sinó, per inanició.'

L'acallen amb un cop sec de culata al cap que li fa perdre els sentits i el piercing -que encara tenia incrustat al lòbul dret. I és aquest fet, aparentment intranscendent i protocol·lari, el que dóna un cop de timó al rumb de la història i fa virar el destí, perquè aquest acte de violència, potser per la impressió que provoca l'extremitud de la mesura dissuasiva -primera agressió física manifesta a la trinxera- canvia l'estat anímic de tot el regiment i, sense preàmbul, s'escampa pel grup el pessimisme més desil·lusionat, acompanyat d'un sentiment de culpa imprecís però angoixant.

Com una plaga encomanadissa, doncs, la desesma assalta els milicians i facilita que, quan el paracaigudista revé a la mitja hora i torna a fer explícita la seua negativa obcecació, ja ningú no es veu amb cor de contradir-lo. L'apocament és tan definitiu, que quan recomença el conflicte, els milicians ni tan sols es defensen. Ara tot són rebufades i somics. El més valent, com a molt blasfèmia.

I cau la nit -ara sense guàrdia. El tràfec darrere la trinxera és nul: tots són estirats al terra, un al costat de l'altre, com sardines ben arreglerades dins una llauna. Esperen la mort. Però tot i que de tant en tant els esquitxen grapats de pols i pedruscall volàtil, cap projectil no els acaba de tocar. Això sí: com que no van reemplaçant les saques foradades per les bales, la sorra s'hi escola i el parapet es va desinflant.

Hores més tard, de cop paren els tirs, les detonacions i els esclats, i s'escampa un silenci. Tots s'estranyen perquè encara és molt d'hora per la treva. Un milicià trau el cap un segon i fa visera amb les mans per protegir-se del sol. Des d'on és es visura tota la vall, erma i deserta. Ençà i enllà terraplens i atrinxeraments. I ben a prop del seu emplaçament, un armari.

- ¿Què collons fa un armari enmig del camp de batalla?

Ningú no li contesta. Com hem dit, l'abatiment i la resignació s'han ensenyorit de la trinxera d'una tal manera, que no han deixat esquerdes per la mica de curiositat que necessita la sorpresa.

- Està foradat pertots costats, sembla un colador -hi torna.

- ...

- I ara hi veig un home amb una granota vermella. Porta alguna cosa al coll i un bastó a la mà... ve cap aquí.

El cap militar en funcions s'incorpora. A poc a poc, els altres, també.

- Mira que si encara tenim un cop de sort al final...

L'home de la granota s'apropa xino-xano. Quan hi arriba fa un salt per damunt les saques. Restadret enmig la trinxera, entre tots els milicians, que se'l miren astorats.

- Josp Ferrer, de l'XYZ.

- Hòstia tu, un periodista!

- I fotògraf -puntualitza l'home tot col·locant l'índex sobre la càmera que li penja del coll.

- Per fi algú ens podrà informar de tot el que passa allà fora! -diu el cap en funcions.

- Ep!, no badem: jo he vingut per informar la gent del que passa aquí dins. Vostès són la notícia.

- Però vostè deu saber com van les coses... vull dir, que ens pot aclarir l'actualitat de la guerra, les distintes posicions, les possibilitats d'èxit...

- Em sap greu; però no puc fer aquestes coses, jo.

- ¿Com?

- Això seria afavorir-los.

- ...!

- ¿Com li ho explicaria? Vostès configuren un bàndol del conflicte i la informació, segons com, pot resultar un ajut decisiu. Com ha de comprendre, no podem caure en el partidisme.

- Però ¿qui sou vosaltres?

- Som un diari del que se'n diu el corrent positiu. Nosaltres no critiquegem per sistema, més bé fem un esforç per apreuar el mèrit, la virtut, els avantatges de la guerra.

- No, no em referia a això: ¿Vostè és rival o és aliat?
- Som neutres -El fotògraf es trau un bloc de notes i una estilogràfica de la motxilla. Afegeix -: I ara, em podria dir qui mana aquí.
- Jo mateix.
- Doncs si li sembla bé, li passaré un qüestionari.
- Ah no! -nega brandant un dit el cap en funcions, ferit d'orgull-. Si vostè no ens conta res, jo tampoc.

El periodista resta sorprès per la negativa. De seguida, però, engega tot el seu poder persuasiu per dissuadir el cap en funcions. El milicià no cedeix un pam i l'enraonament inicial acaba en discussió. En el moment clímax de crispació, el periodista l'amenaça i li diu que com a cap en funcions està entrant en falta i que si no col·labora amb la premsa l'opinió pública se li girarà en contra. El milicià s'esporugueix per moments i decideix rentar-se'n les mans. Diu que vol dimitir el càrrec. Llavors, el soldat que té a la dreta i que s'ho escoltava tot a la callada, diu que ell se l'apropia, el càrrec. El cap en funcions li llança una mirada de retret i rectifica de seguida: es desdii i manifesta la seua intenció de mantenir-se al comandament. A més, acusa el soldat de traïdor oportunista i jura que el mamprendrà davant un tribunal de guerra per apropiació indeguda i ofensa a l'autoritat. Tot seguit el proscriu a fer tres guàrdies d'una tirada. L'altre es retira apocat, reptant cap a la zona de guàrdia. Un cop solucionat el malentès interí, el periodista torna a la càrrega:

- Està bé, deixem córrer el tema de la informació -diu amb un to reconciliador-. Fins a un cert punt me'n faig càrrec; tot i que no compartesc la seua opinió, entenc que per motius de seguretat hi vulga conferir un caràcter reservat. La foto, però, si que la deuen voler, ¿no?
- ¿Foto? -pregunta l'altre mig sorprès mig engrescat.
- Si em fan el favor, podrien apilar-se tots en aquella banda de la trinxera i els faré una instantània pòstuma per al diari.
- És clar, home!

Els soldats, a la gatizoneta, fan cap a la banda drete de la trinxera i s'apinyen mentre el periodista desplega el trípod i cargola la càmera al capdamunt. Després compta, però en arribar a dos atura el compte, molest, i exigeix un rictus d'heroica resistència. Un, dos, tres: dispara l'objectiu i les bombetes fan una fumeguera que s'entortolliga abans de dispersar-se. En acabat, desmunta l'aparell. Quan ja va per marxar, el cap en funcions fa una segona temptativa:

- Escolte, Josp -diu amb una dolça ondulació de veu que frega la fraternitat-. Açò és fa llarg i ja hi ha gent que estranya casa. I, sincerament, ¿què vol que li diga?, em fa la impressió que tot va a mal borràs. Ens faria un gran favor si trametés un parell de missatges a les nostres famílies. Ni que només fos per constatar-los que som vius i que no ens oblidem que...
- Impossible -l'atalla el periodista-. La meua informació és dret exclusiu de l'XYZ. Ja se n'assabentaran si compren el diari. Eixiran a doble plana.

El periodista fa un bot i marxa com havia vingut. Quan l'horitzó s'empassa la seua figura diminuta, s'escolten els primers tirs.

Cau la nit. Estirats al terra, senten la xiuletada dels projectils i els esclats de les detonacions, però no els acaba de tocar cap bomba. Al matí res no canvia: molta explosió i el terra vinga remoure's, però els vuit milicians i el nou vingut indemnes, allargassats, la cara colrada pel sol, exhausts, esperant fer el darrer alè. I a mig dia una vegada més de cop i volta s'aturen els tirs, i amb la treva arriba la calma i amb la calma, l'inesperat: un gat.

Un gat d'un color blanc empastifat, amb les orelles crostades i la cua pelada es planta dalt les saques de la trinxera i es passeja impunement ara hi vaig ara hi torne. Tots s'estremeixen, incrèduls. El cap en funcions desplega els dits de la mà dreta i fa pujar i baixar la mà un parell de vegades. El gest és inequívoc: és cosa d'ell. Prova d'atraure-se'l amb el convencional psss-psss-psss que es fa servir per guanyar-se la confiança dels gats. L'animal miola i les esclatxes negres que li travessen els ulls es belluguen a dreta i esquerra fins que detecten qui l'interpel·la. El gat es mira el cap en funcions: és una mirada carregada d'indiferència. 'Gatet, gatet, arrima't.' El gat, però, gira el cap, aixeca una poteta del davant i se la llepa tranquil·lament. Tots són a l'expectativa. El cap en funcions hi insisteix: ensucra encara més l'aflautament de la veu: 'gatet, gatet, vine aquí minino.' El gat li llança un darrer esguard, més desconfiat, gira cua i fa per anar-se'n, a poc a poc, allunyant-se sobre la renglera de saques.

- Que se'n va! -dóna l'alarma un dels milicians, que ja pren el fusell i descarrega una escopetada que produeix un esquitx de sang i un reguitzell de tirs, que s'engeguen de totes bandes.

- T'has carregat la treva -l'increpa el cap en funcions.

L'home que ha disparat deixa caure el fusell, es tira les mans al cap i diu:

- El gat ha caigut a l'altra banda!

Fan tot tipus d'inversions per recuperar el gat. Proven de pescar-lo amb un ganxo improvisat lligat a un cap de corda i, després, fent baga per intentar cenyir-lo. Però res no funciona. Entre d'altres coses perquè de res no serveix llançar l'ham o el nus corredís de forma errívola si no saben on ha caigut el gat exactament -i ningú no s'atreveix a traure el cap. El fracàs repetit de les temptatives fa que la gent comence a impacientar-se vivament. I com sol passar quan les expectatives d'èxit s'aprimen, la frisança desemboca de forma gradual en crispació. I la crispació en caos. Es genera una cridòria general on es barregen propostes absurdes amb renecs, blasmes, queixes i blasfèmies. Arribats en aquest punt de confusió, ha de ser el cap en funcions qui un cop més alce la veu per posar-hi ordre:

- Prou! Ens ho farem a sorts i qui perda saltarà a recollir el gat.

La proposta, més que arriscada, és temerària. Però com que són nou, tots es creuen exempts de perill per simples lleis de probabilística. Se la juguen als palets i perd el cap en funcions. Així, malgrat que intenta invalidar el resultat tot raonant arguments improvisats, es veu forçat a recollir el gat.

Aquella nit, el cap en funcions, darrere les saques, arrupeix tot el cos i doblega

les cames, preparat per autopropulsar-se. Respira agitadament. Prova de calmar-se. Pensa que ha d'accionar-se com una molla, que primer es contrau per disparar-se tot seguit. Es concentra. S'impulsa amb totes les seues forces per fer un bot net. El toca una bala al muscle i cau ferit, a la part de dins de la trinxera. Perd molta sang. Aquella nit delira. Amb el cap sobre el coixí improvisat del paracaigudista -que l'ha hagut de cedir a desgrat-, el cap en funcions contempla la pirotècnia de focs encreuats que punteja la nit i diu: 'no m'agraden els castells; porteu-me a la sínia.'

Passen dos dies més. No cal esmentar la fam, ni la set, ni la misèria, ni la desesma general. La gent no bada boca. Segueixen esperant una qualsevol manifestació de la mort: per impacte o per detonació o per inanició o per deshidratació o -cas dels ferits- per infecció.

Som al migdia i torna a haver-hi treva. Se sent un ventijol desmaià i l'esbatec d'ales d'uns pardals que arrenquen volada per sobre dels milicians tot fent-los passar per la cara un joc de llum i d'ombres. El cap en funcions té els ulls esbatanats, clavats al cel. Un tel de deliri febrós li aigualeix la mirada. Els pardals se li perden de vista; li fugen més enllà dels núvols. Sembla que definitivament li arriba el traspàs. Alguna cosa a dins se li aprima alhora que sent un ofec. En l'extremitud dolorosa de l'últim moment encara reix a articular unes paraules:

- Si ens suïcidem... almenys tindrem l'honor de morir dempeus.

En sentir el cap en funcions, el paracaigudista esbatana els ulls -més encara que el cap en funcions- i fa rodar les conques. Comença a suar. No ho ha confessat mai a ningú, però la idea de traure's la vida l'ha perseguit com un malson des de ben petit. Exactament des que el seu avi es va penjar d'una figuera. Després va estar son pare, que es va llançar al buit d'un penya-segat. El suïcidi, doncs, l'ha acompanyat al llarg del temps com un estigma que marca la família i vol fugir-ne...

- Suïcidar-me, jo, no! Mai de la vida!

- ¿I què vols fer? -li pregunta el milicià que té més a prop.

El paracaigudista resta paralitzat, absorit al món de l'inconscient, engolit pel seu propi univers traumàtic. I és llavors que li fulgura pel cap l'acudit de la seua vida...

* * *

...és un acudit que en el futur li farà guanyar mèrits i mencions i que, a curt terme, acabarà estalviant-los la vida a tots -incloent-ne el cap en funcions, que trenta-sis anys més tard, amb el canvi de règim, fins i tot cobrarà pensió. Un acudit que serà referit un cop i un altre davant d'interlocutors sempre nous, de procedència diversa, de generacions distintes, que sempre repetiran: ¿però com se li va poder acudir? I ve't aquí el problema, perquè, al paracaigudista, en els anys, el molestarà que la gent només s'hi interesse per l'acudit i no

per la història completa, perquè, segons ell, és molt més extraordinària la història que no l'acudit, que, al capdavant, només n'és el final. Per això serà tan important que, seixanta anys després, el nét del paracaigudista li demane que li explique aquella història des del principi, i que li ho demane amb insistència, cada vegada que vaja a la casa de poble de l'avi, on, al corral, i voltats de la forta sentor de les plantes de marihuana que l'avi li guarda d'amagat de la mare, el nét, mentre va recollint-ne els cabdells, dirà:

- Explica-me-la un altre cop, avi.

I l'avi, decrepit, amb els ulls plens d'il·lusió, s'engegarà:

- Em va dir: 'Apa, salta!'

* * *

- ¿I si ens rendíssem? -diu el paracaigudista.

- Rendir-nos! ¿Com?

- Mètode tradicional: canya i drap blanc.

- De canya podem fer servir un fusell -proposa un soldat-. Però el drap blanc, ¿d'on?

Es miren els uns als altres: la cara, una taca fosca de barba i pols. La roba, estripada i ennegrida, arrebossada de terra de tant reptar.

- Aquí -diu el paracaigudista, mentre s'assenyala l'entreuix.

Es deslliga els pantalons i se'ls trau. Es lleva els calçotets, ara una cama ara l'altra, els encasta en la boca d'un fusell i els oreja tot brandant l'arma per damunt les saques de la trinxera.

EL PRÍncep BLAU

11.- I qui sap si, després de tot, el destí de Romeo era de ser cornut!

Joan Fuster

- ¿M'estimes?

- ...

- ¿De debò?

- ...

- ¿M'esperaràs?

- Sempre dels sempre.

- ¿Em trobaràs a faltar, oi?

- Cada dia.

- Que n'ets de maca! Tens uns ullots que m'obrin el mar; i la pell d'ivori; i un riure de maduixes i llet... Apa, deixa'm fer-te el darrer bes... No plores, que ja saps que m'ho encomanes i he de marxar... Si no és res; aviat ens retrobarem i quan et tinga ben a la vora mai més res no ens desajuntarà... No plores, dona; ¿que no veus que ets la nineta dels meus ulls?... que sent un deliri per tu i et vull per mi, només per mi!

El Príncep Blau tanca el cademat del cinturó de castedat i fa un bes a la princesa. Es penja la clau al coll, en una cadena, i davalla les escales que els ulls li espuiraven l'emoció. Però com que és príncep -i blau!-, quan travessa el pont del fossat al damunt del seu cavall blanc, els ulls ja no li traspuen cap trasbals mel·líflu, sinó el coratge ardent propi de les proeses antològiques. A galop, en companyia de Robert de Normandia, de Robert II de Flandes i de Godofred de Bouillon, es perd turons enllà tot aixecant una èpica polseguera.

La princesa ressegueix des del darrere de la gelosia com l'exèrcit fabulós s'allunya i, tan bon punt l'últim batalló és engolit per l'horitzó, s'apressa a eixir de la cambra i fa cap a cal ferrer. Els carrers, com ja s'ho pensava, són deserts: tots han marxat al replà de dalt del poble, per acomiadar els herois.

El ferrer, amb tres picolades maldestres, li trau el cinturó que ell mateix va soldar encara no fa dues setmanes. Llavors la princesa li fa el pagament de la recompensa que tan llargament regatejaren: una palla amb grapejada de testicles. El ferrer s'acalora, transpira copiosament i s'escorre fent llargs esgarips. La princesa es torca el palmell de la mà dreta en els pantalons del ferrer i toca el dos amb una ganyota de fàstic.

Després, consecutivament i correlativament, la princesa carda amb el porter de la fossa, amb un guardià de la seua cambra, amb un camperol, amb un picapedrer, amb l'altre guardià de la seua cambra, amb dos escarcellers -tots dos alhora i fent servir jocs de cadenes i grillons-, amb el bufó i, per últim -i heus ací el fenomen més sorprenentment anacrònic de la història-, amb un trobador que galanteja un accent aflautat i llaminer que li té una estranya

ressembança a l'actual timbre de veu d'aquells argentins que es dediquen professionalment a la seducció. D'aquest últim, se n'enamora i acaba fent-li fel·lacions positivament prolífiques.

Mentrestant, en els assetjaments inacabables de Nícia, el Príncep Blau no ha perdut el temps; hi ha esmerçat les hores a escriure una pila de poemes a la princesa. (Una pila de poemes en el sentit propi de la paraula; de fet, les llores on ha anat picant les lletres van apilades en un carro. I aquest fet se'ns deu afigurar insòlit, més si fem cabal que en aquella època ja es coneixia la tinta, el paper i la ploma. Tot i això, ell era príncep, i blau!, i la pedra li resultava més noble i lapidària.) També ha lluitat braument a Antioquia i ha proclamat el nom de l'estimada quan brandava l'arma. Ha enfilat amb l'espasa trenta-quatre infidels. Amb la llança, dotze. N'ha mort dos a cops de pedra. Però un dels dos a traïdoria i per l'esquena. Ha fintat un roc gegant llançat per una catapulta i, en acabat, ha besat la clau que li penjava del coll. En fi, ha fet el valent i ha reeixit. Això sí: mai no s'ha abandonat al llibertinatge dels companys de croada. Ni ha violat ni ha violentat. És a dir: hom pot dir que ha romàs fidel.

Tres anys després la trompeteria anuncia que la polseguera dels exèrcits despunta a l'horitzó. La princesa s'apressa a cal ferrer, el qual refà el cinturó per les juntes trencades a força d'aplicar-hi ferro roent. Ho ha de fer a corre-cuita però reix. Sospira alliberat: no es nota gaire, no el passaran a espasa. Tot seguit, reclama la segona part del pacte: una altra palla. La princesa s'hi nega i fuig.

La princesa rep des de la seua cambra el Príncep Blau fent-li senyals amb un mocador brodat que, tot estirant el braç entre els barrots de la gelosia, encerta a onejar enlaire. L'exèrcit fa una pinta ben distinta a quan va marxar: hi ha més parracs i esguerrats que no banderes i soldadesca. El Príncep Blau, però, només ha perdut una orella -una fletxa, que la seua aurícula dreta va escoltar xiular molt a la vora, li va arrabassar el cartílag.

Aquella nit, sota la intimitat d'un dossier desproporcionat, el Príncep Blau troba un pèl púbic aliè al damunt del llençol. Que és de mascle li ho palesa el color, l'aspror i el gruix. Acusa la princesa i comença la ja coneguda escena de gels. Ella el dissuadeix tot fent al·lusions a la mestressa grassa i homenenca que dormia amb ella -diu- per fer-se passar la tristor de les nits sense companyia. El Príncep Blau, recelós, obri la porta i ho pregunta als guardians, que són palplantats al llindar amb les llances encreuades i les plomes al cap. Aquests li confirmen la innocència de la princesa. El Príncep Blau fa un gran respir, alleugerit. Torna al llit i s'excusa reiteradament. Fins i tot li llampurnen els ulls pel trasbals: ¿com ha pogut dubtar d'ella? Corre a retrobar-la i se li abraona. La besoteja commogut. I, malgrat tot, no acaba d'ofegar el neguit que li ha provocat la veu aflautada d'un dels guardians. És un guardià nou, que no coneix; un tipus que té un accent la procedència del qual no acaba d'encertar.

THE UGLY DUCKLING

12.- He had been persecuted and despised for his ugliness, and now he heard them say he was the most beautiful of all the birds.

Hans Christian Andersen

Aquest ànec també tenia el plomatge llardós, un color insalubre i unes aletes desproporcionades que el feien entrebancar-se. Però, a diferència de l'altre, ni va rebre cap becarrada ni va ser marginat pels seus homòlegs. I és que els temps canvien, i fins i tot les aus havien progressat cap a una societat més dinàmica i plural en la qual la igualtat tenia el seu fonament en el reconeixement de les diferències.

La història va esdevenir a Auschwitz; més concretament, en una tolla a tocar d'un camp de concentració, on cignes immaculats, ànecs varis i ocells de tots colors s'estarrufaven, xipollejaven i piulaven a pler. Tot plegat feia d'aquest racó del bosc un indret tan delectable que el coronel Schdhmmöl, així que un dia el va descobrir en una passejada errívola, decidí canviar el lloc on feia la gimnàstica del matí.

Aquella mateixa tarda Schdhmmöl va indicar a un parell de soldats el lloc exacte on volia que li obriren una clariana per fer els estiraments i els va fer col·locar unes pedres per indicar-ne les fites. Després els va assenyalar un castanyer i els va dir que aquest no l'havien d'abatre, perquè li faria ombriu. També va precisar quines branques calia esporgar-li i quines altres només escorçar-li.

L'endemà, quan hi va tornar, no hi havia rastre d'arbres talats, l'herba l'havien rasurada i el castanyer feia una ombra fresca. Schdhmmöl es va traure la jaqueta i la va penjar d'una branca escapçada. Va desplegar la tovallola i la va estendre en una altra branca escorçada i repolida. Va començar l'escalfament. Cada sèrie d'estiraments, es torcava la cara i les mans amb la tovallola.

Quan treballava els abductors, va llambregar l'ànec ronyós. La visió d'aquell plomatge migrat, que deixava veure claps de pell rònega, el va fer col·lapsar en la seua contorsió. (I en aquest punt cal fer un aclariment; perquè el fenomen, no per la seua inversemblança, deixa de tenir una causa lligada a un efecte. Raonem-ho, doncs: Schdhmmöl era un contemplador acostumat a la majestuositat dels boscos septentrionals. Li agradava el verd fluorescent de la molsa vellutada, els troncs amples i estirats, els brancatges airívols i escampadissos, les copes prolífiques i atofades i la fauna puixant i resistent. Per això, en apercebre's d'aquella criatura sòrdida i infecta, va notar una burxada al bell mig de la seua ànima de contemplador germànic, que li va desinflar el seu esperit d'ari megalòman. Aquell paisatge impecable, fet a la seua mida, perdia tot d'un cop el seu grau de perfecció ideal per culpa d'una bestiola aliena.) Aquella visió inesperada li va produir una desorientació momentània que el va fer forçar l'estirament més del compte. El nazi es va provocar un esquinç i va quedar arrupit al terra, mastegant injúries.

L'ànec fou atrapat i encarcerat en una cambra obscura del camp de concentració, on havia de sofrir la llarga agonía de la mort per desnutrició.

Però, ves per on, el jueu tancat a la cel·la contigua es va assabentar de la situació de la bestiola perquè va parar orel·la a la conversa dels carcellers. Esperonat per l'esperit bíblic que ha marcat la història de la seua gent, el jueu va fer un forat a la paret que comunicava ambdues cel·les tot furgant amb una cullera, i, de les despulles que els alemanys li introduïen per la ranura de la porta -com ara clofolles i pells de creïlla-, ell en destriava les més fastigoses per, al seu torn, fer-les passar pel forat i nodrir l'ànec. Mitjançant aquesta benevolència heroica el jueu creia que mantenia viu l'animal, i tot i que no s'ho plantejava d'una forma directa, intuïa que tenint en compte la seua situació tan precària, aquesta abnegació religiosa li resultaria decisiva el dia del judici universal. (Ací hem de fer un altre incís per apuntar que el jueu mai no va saber que els seus sacrificis no van ser tan importants com ell creia; perquè la principal aportació proteínica de l'ànec no tenia com a base les restes que el semita li servia d'amagatotis, sinó les panderoles i d'altres insectes esgarriats que vagaven per la cel·la.) De tota manera, el que compta és que quan el jueu va morir per inanició, va fer el darrer alè content i amb la ferma convicció que se n'anava a l'altre món amb un comodí a la màniga per aconseguir la salvació. L'ànec, per la seua part, encara va resistir fins l'arribada dels aliats.

Els primers que guanyaren el camp de concentració van ser els russos. Llavors, els entorns ja conformaven un paisatge arrasat: dotzenes de cadàvers apilats en muntons putrefactes, centenars d'arbres abatuts o amb els troncs estellats per les bales i grans extensions de bosc socarrimades.

'Aquests fills de putes li han calat foc!', va remugar Ivan Shrakraiev mentre es rentava la cara en aquella tossa d'aigües tèrboles. Va fer una ullada al voltant: branques ennegrides pertot arreu i, a la seua dreta, pellerengues de cries d'ànecs, recremades... Aquells pobres animalets havien mort consumits pel foc.

Quan van aplegar al recinte, els nazis ja no hi eren. Havien pegat a fugir a corre-cuita i havien deixat els jueus tancats a les cel·les. Els milicians russos es van apressar a alliberar els presoners.

A mesura que Igor Shrakraiev descorria forrellats i comprovava que la majoria de captius ja eren morts, creixia dins d'ell la rancúnia de no haver pogut topa mai amb cap nazi. Ell hauria donat un braç per clavar-li un tret entre cella i cella a un nazi, i revenjar-se així de la mort dels seus pares; però res!: sempre hi arribava tard i només restava per fer la feina molesta de colgar els cadàvers. I això l'encenia de còlera i li feia proferir blasfèmies. Els va maleir. Va maleir la seua raça. Va maleir el seu país. Va maleir la seua llengua. I maleint tot allò que fos germànic, es va perdre en un laberint de ressentiment i execració...

Ep! Un moment!: va desfermar una portella i va ficar el cap en aquella cambra menuda; l'aparició d'un cigne impertèrrit que pellucava clofolles i pells de creïlla el va entendre momentàniament. De seguida, però, va desconfiar. De fet, com més se'l mirava, més n'augmentava el recel: aquell cigne no era un cigne normal; era blanc com una tofa de neu, tenia el plomatge lluent i pentinat i un bec fi, elegant, aristòcrata...

¿Què feia aquell animal allà dins? ¿Per què l'havien preservat i l'alimentaven mentre les altres bèsties morien socarrimades? Aviat la seua perspicaç intel·ligència va copsar l'extraordinarietat del fet: aquell cigne, esvelt i nivi, havia estat arrecherat pels nazis mentre a fora esdevenia l'holocaust. Indubtablement, doncs, era considerat un cigne ari i, per tant, superior. Igor Shrakraiev el va fitar amb odi, s'ajustà la culata al muscle i el va apuntar entre cella i cella.

EL SENYOR DELS ANELLS

13.- “One ring to show our love, /One ring to bind us, /One ring to seal our love /And forever entwine us.”

J.R.Tolkien

Enguany també passaran les vacances amb el doctor i la doctora Mscaró. Des de fa gairebé una dècada, sense excepció, s'ajunten uns dies amb els excompanys de la Mireia i fan un viatge. Després d'haver recorregut les ciutats europees de més renom, aquesta vegada, com que el Nadal ja era gairebé a sobre, els ha resultat especialment difícil de trobar-hi un lloc inexplorat d'oferta.

* * *

A Joan el fastigueja viatjar amb el trio de facultatius, perquè les seues converses sempre acaben extraviades en el vocabulari criptic de l'esquelet ossi i dels processos vírics. Ell no n'entén un borrall, però sap que tots aquells noms inintel·ligibles van lligats d'una manera o altra a malalties incurables i tot plegat li fa venir basarda. Comença a fer-li mal de cap. A més, tot allò d'haver-se plantat a Oslo sense reserva d'hotel i a quinze graus sota zero encara li toca més els collons. Per això, quan després d'haver passat per més d'una dotzena d'hotels on penja el cartell de no rooms available, n'ensopeguen un on consta rooms free, fa un crit perquè aturen el cotxe.

Triga trenta segons a plantar-se al taulell de recepció. Hi ha dues habitacions dobles disponibles. Ix de l'hotel corrent, amb els braços desplecats, el cap altiu, decantant el cos ara a la dreta ara a l'esquerra: fent l'avionet. (És un gest que pertany a la cultura mediàtica dels esports; un gest que van posar de moda els golejadors brasilers i que s'han apropiat esportistes d'altres disciplines. En tots els casos, l'avionet es fa servir en els moments clímax de la fita esportiva per celebrar una consecució important. Però els facultatius no són afeccionats a l'esport i no acaben d'entendre res.) És normal, doncs, que des de l'altra banda dels vidres entelats es miren contrariats com Joan obri el maleter i, tot sol, es carrega l'equipatge: dues bosses travessades a l'esquena i dues nanses de maleta en cada mà. Quan acaba, es vincla davant la finestra de Jme Mscaró -el conductor. Jme Mscaró abaixa la finestra, i Joan, cada cop de veu un núvol d'hàlit, li diu que aquell hotel no té facilitats de pàrquing i que l'equipatge pesa. Jme el mira absort. Joan arronsa les espatlles, gira cua i desapareix per la porta de l'hotel, tot deixant els altres amb tres pams de nas i amb una ciutat blanca, glaçada i inhòspita que no invita a conduir.

Les dues cambres que li mostra la mestressa són igual de precàries i reduïdes. L'estretor de les parets és asfixiant. La sensació de claustrofòbia, indefugible. La disposició dels mobles escanya l'espai: l'armari encastat contra el llit, la tauleta de nit entaforada entre la paret i el llit. La porta, que no es pot obrir del tot perquè topa amb l'armari. Joan es pregunta com s'ho deuen haver fet per encabir-los-hi. Sembla un joc de prestidigitació mobiliària.

La mestressa trau uns llençols nets d'una bossa de plàstic, els desplega i es disposa a fer l'operació de canviar els usats pels nous. Però com que el llit és impossible d'enretirar-lo, per enganxar els llençols, la dona s'hi ha d'estirar a sobre del matalàs. En posar-se de quatre grapes li mostra un cul rodó com una poma, que sembla robust sota aquella falda de cuir molt cenyida. Per un moment Joan pensa que la tibantor de la carn en rebentarà les costures. El cuir, a cada moviment, s'enfila més amunt, fins que li mostra unes lligacames de seda negra.

La mestressa es reincorpora enrojolada per l'esforç i es fa desaparèixer una mà per sota la brusa per compondre's els sostenidors, perquè aquelles mamelles són abundants i fugitives. És rossa, amb els cabells llisos. Joan la fita de baix a dalt. Es conserva bé. Molt bé. Els ulls s'aturen a la sina: un escot triangular li mostra el solc del mamellam gairebé fins als mugrons, que es contornegen esplèndids sota la brusa semitransparent.

'Anything else?', diu la noruega. Joan no respon. 'Will you need anything else?', repeteixen els llavis molsuts, i cada articulació sil·làbica, a Joan, li sembla una bafarada de voluptuositat. Joan fa un somriure i els ulls li espuenegen. Ella es mossega el llavi de sota i li retorna una mirada picardiosa. Joan nota com es tiba el membre i, per un segon, pensa que el mite de les nòrdiques, tot i caure en la simplicitat del tòpic, no deixa de ser ben cert, del tot tangible, d'immediata consumació. Joan li aguanta la mirada (ajunta les mans). La mira més intensament (es frega les mans). Li mira la boca (s'estira els dits i en fa espetegar els ossos: del polze, de l'índex, del mitger). Li mira la boca més intensament (l'anular no li peta perquè porta l'anell -una baluerna de disseny que li cobreix el metacarp: banda de plata amb dues banyes a sobre, una coronada per un robí, l'altra per una maragda).

'A-n-y-t-h-i-n-g?', pregunta ella, molt, molt lentament. 'No', diu ell mentre afirma amb el cap.

Quan ella se'n va, esbufega. ¿Acaba de malbaratar una oportunitat irrepetible? Defalleix per moments. Es nota les cames segades. S'estira al llit. El que li acaba de passar, ¿era real o només una al·lucinació causada per -ell s'ho formula així- el complex Alfredo Landa? Respira fondo. Amb la volta del llençol es torca la suor de tota una generació.

Tanca els ulls. Els torna a obrir. S'incorpora per apagar el llum. L'interruptor no és sobre la tauleta de nit. Se'n sorpren. Normalment els interruptors es collen dalt la tauleta de nit o al costat de la porta. S'alça. N'inspecciona les proximitats del marc. Res. Obri la porta; mira a la banda del corredor. Tampoc. Intenta enretirar l'armari uns centímetres. Impossible. Repassa el sostre; es fica sota el llit amb l'esperança de trobar una presa de terra; ressegueix el sòcol de rajoles amb els dits. No hi ha rastre de cap instal·lació elèctrica. Blasfema.

Cavil·la. Si almenys hi hagués un llum a la tauleta de nit, el cable el portaria a l'endoll i l'interruptor no deuria parar gaire lluny. Però l'única bombeta de la cambra penja d'un cable que ix d'un forat del sostre. No hi ha cap regata. El cable s'enfila cap a dalt i es perd paret amunt. Per escatir on va a parar el cable, hauria de pujar a l'habitació de dalt. Però no pot ser que l'interruptor del llum

de la seua cambra s'accedeix des d'un altre pis de l'hotel.

Es grata la barbeta. Obri les portes de l'armari -passen justes per damunt dels peus del llit-: unes perxes, un bloc de notes, un bolígraf, uns retalls de revistes escampats. Obri els caixons de la tauleta de nit: una pastilla de sabó i dues tovalloles. Alça el coixí: eureka! ¿Però què fa l'interruptor i l'endoll a l'alçada del cap? És una temeritat! Renega.

Col·loca el coixí als peus del llit, contra l'armari. Trau un caixó de la tauleta de nit. Aixeca el matalàs i hi encaua el caixó al cap del llit, sobre el somier. El matalàs queda un xic aixecat de la banda de la paret. L'interruptor ja no és una amenaça imminent. Es mira satisfet la seua obra d'enginyeria. Prem l'interruptor. S'estira al llit.

Tanca els ulls. Allarga els braços, les palmes contra el matalàs. I, quan recupera el ritme de respiració normal, es lliura a les pràctiques de relaxació que va aprendre al manual La teràpia del ioga. Primer fa l'exercici mental d'augmentar imaginàriament el pes de cada extremitat. Quan el cos ateny la intensitat de pesantor màxima, es concentra per alliberar-se de la feixuguesa. Ara les extremitats gradualment van guanyant lleugeresa fins que, poc després, esdevenen del tot volàtils. Té la sensació que alguna cosa a dintre es podria enlairar. Seria capaç de levitar en qualsevol moment. Llavors arriba la fase de la transportació meditativa. S'escolta el respir i deixa la ment en blanc:

(...)

La imatge de Mario Alberto Kempes celebrant un gol al mundial de l'Argentina 78 s'infiltra en la beatitud del no-res. No és la primera vegada que flashos esportius li interrompen l'èxtasi del nirvana. És com una interferència de l'esperit. ¿Està renyit el futbol amb la mística? ¿I la mística amb el pensament? ¿I el pensament amb el futbol? ¿I el futbol amb el sexe? ¿I el sexe amb la mística? ¿I per què no li la vol mamar mai la Mireia?

* * *

Al bar de l'hotel, mentre maten la gana amb uns canapès de salmó, la Mireia li diu que els ha costat força de trobar-hi aparcament; però, ves per on, després de rodar i voltar mitja ciutat, a la fi han trobat un buit al mateix carrer de l'hotel. Tots s'ho riuen i fan broma. Aviat, però, la conversa pren el tomb habitual: càncers, metacarps, pròtesis innovadores i, ara i adés, alguna anècdota universitària.

Joan, com sempre, s'ensopeix. Tanmateix, sap que cal aguantar-hi el tedi, perquè son amics de la seua dona i perquè, a més, han d'estar molt agraïts als Mscaró per donar-los aquell cop de mà tan fabulós que va col·locar la Mireia al cap del departament de podologia de l'Hospital General de la Fe. No hi ha pressa, doncs, per espolsar-se l'ensopiment. I més encara sabent que no va per llarg, ja que la delectació que els tres metges prenen a rememorar històries pretèrites només es dilata per espai d'una nit. Sí: l'endemà, com ja s'ha esdevingut de forma invariable els últims deu anys, cadascú farà via i

l'emoció del retrobament s'esvairà com una boira fugissera: Jme Mscaró farà cap al botànic, que a hores d'ara ja deu tenir marcat amb una creu al seu mapa actualitzat; Irne Mscaró, compradora compulsiva, li farà un forat a la seua VISA en qualsevol centre comercial; Mireia voltarà tota la ciutat amb una passejada inacabable; i Joan, llegidor incansable, demanarà per les darreres novetats a les grans llibreries i, als antiquaris arraconats, escorcollarà capses amb llibres que tenen els lloms polsosos i les fulles esgrogueïdes. Quan tanquen, s'atansarà a la catedral i farà un volt pel centre històric.

* * *

La Mireia s'ha llevat malhumorada. Diu que té un gran núvol al cap que li espesseeix el pensament. És la grip, no hi ha dubte. Ho sap perquè està febrilenca i inapetent. No vol ni baixar a desdejunar-se. Restarà tot el dia al llit. Per apaivagar la melangia de la dona, Joan es mostra sol·lícit i s'ofereix a pujar-li un croissant i un bon tassó de llet calenta amb mel. Fins i tot es brinda a fer-li companyia, perquè no li sap greu romandre tot el dia a l'hotel si la seua presència consola la dona. Però ella s'hi nega de totes totes: 'Només faltava que ara et desbaratés les vacances! Si sóc de mena malaltissa, no n'has de sofrir tu les conseqüències. Vés-hi i fes turisme!'

Mentre Joan davalla les escales pensa que la dona no és tan prima de salut com assegura. De fet, quan és a casa gaudeix d'una salut excel·lent. És només quan viatja que esdevé delicada i l'assalten les migranyes i els constipats. ¿Per què, doncs, li entusiasma tant rodar món? No ho entén, però s'hi resigna. Són Manies. Manies que cal suportar per facilitar la convivència. Ben garbellat, ¿tant li costa de respectar-li la dèria de viatgera recalcitrant? No: a Joan tant li fa. Ell se l'estima de tot cor; tan sols de pensar en els seus ulls verd maragda i en els seus cabells cargolats... Mireia... Mireia... Mireia... Mira el rellotge; s'ha fet tard. Potser els Mscaró ja han marxat.

S'atura al replà i, com que l'escala dóna al carrer, s'aboca a la finestra per provar d'identificar el volvo que van llogar a l'aeroport i que -encara se'n recorda- li van dir que havien aparcats al mateix carrer de l'hotel. No només l'identifica, sinó que constata com un cotxe grua, menat per un albi, es disposa a remolcarlo. D'una revolada s'enfila escales amunt, cap a l'habitació 503, on s'hostatgen els Mscaró.

Mentre puja els graons pensa que, any rere any, el doctor ha monopolitzat l'ús de l'automòbil que lloguen entre tots. Després de tant de viatge, la qüestió del cotxe ha esdevingut un tràmit habitual: quan el segon dia tots es dispersen a peu o fent servir el transport públic, el facultatiu conserva el vehicle.

Tusta la porta amb els artells i hi entra tot d'una. Com que la cambra és tan reduïda, en obrir sorprèn el doctor eixancarrat al llit, nu, tocant-se la fava. Tanca la porta d'una revolada i s'excusa des del corredor. Li diu, però, que la grua se li emporta el cotxe.

Dos minuts i quaranta segons després, Jme Mscaró ix de l'habitació com un

coet. Davalla els graons de dos en dos. Joan, recolzat a l'ampit de la finestra del mateix replà d'abans -l'angle de visió és de tribuna-, amb una cigarreta als llavis, veu com es consuma tota l'operació: primer els ganxos, després el carregament del vehicle i, a la fi, la grua que arrossega l'auto i tomba la cantonada. Tot just en aquest darrer moment, Jme Mscaró ix de l'hotel tot arquejant els braços, escridassant i expirant un hàlit vaporós, d'intermitència ràpida, originat per un panteix frenètic. Enmig del llençol de neu que cobreix aquell carrer desert, el doctor sembla un holograma. Espera impacient; quan arriba un taxi, l'atura. Acaba de perdre tot el matí i dos-cents euros.

Joan es troba fatigat. La visió del doctor desalenant-se enmig del fred polar li ha tret l'esma. De cop i volta es nota aixafat, tou. '¿Que em deu haver encomanat la grip, la Mireia?', es pregunta. Però no s'atreveix a tornar a la cambra de la dona, perquè potser ella ja s'ha adormit. Per no destorbar-la, decideix d'estirar-se una estona a l'habitació dels Mscaró. Sap que no és massa convencional, envair l'espai privat dels altres, però són molts anys d'amistat, i en aquests casos, de confiança, en sobra...

No li cal demanar la clau a recepció. Jme Mscaró, en les presses, no ha tancat ni la porta ni el llum. Quan Joan hi entra resta de pedra: una ampolla de xampany amb dues copes, unes manetes i un consolador doble al damunt de la tauleta de nit. 'Que en són de viciosos els Mscaró!', es diu. Col·loca el coixí als peus del llit i s'estira. Prova d'adormir-se amb l'esborronament que li produeix el pensament que en aquell mateix llit el doctor Mscaró se la pelava no fa encara deu minuts.

El desperta una burxada a l'estèrnum. En obrir els ulls té la visió, atenuada per la penombra, d'una bota de cuir altíssima, el tacó d'agulla de la qual se li clava al bell mig del pit. Intenta protestar: 'Eh!'. 'Psssssst', que li contesten. Aquella dona de cabells llisos, delectablement llargs, li obri les cames i li engrapa els testicles. Li la trau i se la fica a la boca. Una sensació plaent, com no n'havia sentida mai, li puja per l'espinada i la nuca se li erica: 'Aaaaaaaaaaaaaahhhhhhh!'

Però reacciona a temps: contrau l'abdomen i torça el cos per traure-li-la de la boca. Ella no la deixa escapar tan fàcilment. Li l'empoma amb la dreta i s'hi aferra. Ell s'incorpora i intenta fer-la a un costat. Ella s'hi arrapa i no para de sacsejar-la. Joan, mentre palpa la paret per trobar l'interruptor, crida: 'I can't. I am married!' Ella l'estiregassa i el tomba al llit. Joan allarga el braç i amb els capcirons dels dits frega l'interruptor, però no el prem amb suficient força per accionar-lo. Ella li mossega el coll i li esgarrapa el pit. Joan fa un darrer estirament i amb el dors de la mà prova d'abastar al llum. Però en lloc de topar amb l'interruptor, encerta l'endoll amb l'anell de l'anular; una banya entra per cada forat: el robí al pol positiu, la maragda al negatiu.

La plata de l'anell passa l'electricitat al dit de Joan, del dit li trempa pels teixits més tous fins arribar-li a la punta de la fava, que fa de pont conductor cap a ella, i el corrent fa una llarga passejada pel cos de la dona i torna cap a Joan, i va d'un cos a l'altre, i res no hagués passat si ell, nerviós, no se l'hagués tret del damunt amb una empenta, perquè ella, per no caure del llit, falca la mà lliure al terra, i en prendre terra tanca el circuit, i tots dos vinga a tremolar, fins que ella amolla el membre.

I llavors Joan pitja l'interruptor, i la llum li revela la impredicibilitat de la vida: la dona, amb botes de cuir fins l'engonal, guants de làtex i perruca.

- Quin ensurt!; creia que em violaven... -diu ell.

- Que... ¿què?

- Sí, la mestressa. ¿Com ho has sabut, que jo era aquí?

- ...t'he seguit. Volia donar-te una sorpresa. Però ja t'he vist com t'has deixat fer, porc!

- No, no; jo només he pogut, ho he aturat... però m'agradava molt... vull dir, com me la...

- No, Joan, no t'has reprimit. Em fas fàstic! Brut!

Mireia es canvia i, sense adreçar-li la paraula, se'n va ofesa. Joan resta sol, amb un sentiment de culpa inexcusable.

EXAMEN DE CONSCIÈNCIA

14.- Cuando se percató de todo el imperio que sobre el pueblo todo y en especial sobre nosotras, sobre mi madre y sobre mí, ejercía el santo varón evangélico, se irritó contra éste. Le pareció un ejemplo de la oscura teocracia en la que él suponía hundida a España.

Unamuno

Bon dia, pare. ¿No em coneix?... No!... Ah!, ja veig que no se'n recorda... Doncs vostè em va ficar la primera oblea a la boca, vostè em va confirmar i vostè em va casar... El meu nom no li'l dic, que fa de mal anomenar. He vingut a confessar-me i prou... Com vulga; començaré pel principi: Jo era un xicot com n'hi ha de milers, mig bondat, mig entremaliadura. A deu anys el vaig conèixer i vaig ser-ne víctima, dels seus mètodes pedagògics... ¿Que com dic? ¿Que no recorda que a l'escola ja ens vexava amb renys i ens fotia clatelladas ara sí i adés també?... No, no he vingut a retraure-li res. Perdone, pare, és que la vida m'ha fet iracund i de tant en tant faig petar la llengua un gra de més... Bé, el que volia dir-li era que us les haveu amb un exalumne vostre que sempre li va estar un deixeble fidel. De fet, ara a les classes de religió, ara a la catequesi, les seues idees van permear-me ràpidament. Després van venir les confessions i la seua influència va prendre un caire més intimista. Vostè potser no se n'adonava, però el cert és que la seua condemna de la concupiscència era tan reiterada i apocalíptica que em va fer una impressió esgarrifosa: vaig decidir de no acostar-me a les xiquetes. Així, mentre els altres amics sentien, àvids de vida, les primeres batzegades de la voluptat i toquejaven les xicones als assuts i als sequers, jo romania a casa i, seguint els seus consells, llegia i rellegia les sagrades escriptures. Ja de ben menut, doncs, em capmassava amb el meu deure moral... Sí, sí, ja sé que això està molt bé, però escolt'em que ara bé el millor: Em vaig fer gran i vaig fer coneixença amb la meua promesa. Durant el prometatge, tot i que ella m'ho pregava amb insistència, mai no vaig gosar tocar-la. I no és que no em fes goig, ella; em delia per palpar-la, és cert; però cada cop que em confessava, vostè m'assossegava la vehemència de la carn. Després em vaig casar, vaig tenir dues criatures i vaig acabar treballant a la verema perquè la família pogués passar casa... Sí, sí, eren temps durs! Ja veig que fa memòria... El cas és que fa ara vint anys, llavors de les meues anades i vingudes per França, vaig tenir les temptacions més fortes. Tot i això, mai no vaig cedir-hi, i mentre els altres paisans s'evadien en una vida dissipada amb dones franceses que feien de bon veure, jo hi vaig resistir el pecat ben sencer. I és en aquest punt que vostè em va influenciar moltíssim, perquè, en moments d'abelliment de món, recordava les seues paraules de confessió, quan vostè m'aconhortava i em deia tot allò de què qui serva els manaments de Déu es guanya una altra vida. I, ara, ara no sé com dir-li-ho, pare; ara, ¿qui em rescabalarà del temps perdut? Mire com he canviat. En mal, és clar. I tot i que em reque de dir-ho, i malgrat que encara no repapiege com vostè, ja vaig per vell: sóc un home mústic i pansit... Perdone, perdone, no volia dir ben bé això; ja li he dit que de vegades xerre un pèl massa... No neguitege, pare, que

aniré de dret al gra i li acabaré la història en un tres i no res: Fa ara quinze anys, quan encara tenia els fills per criar, vaig tornar de França i no vaig trobar ningú a casa. En una nota que la meua dona va clavar a la porta, m'explicava que havia fugit amb el proxeneta del poble... Sí, sí, era aquell perdonavides de la casa de cites; el mateix que li va profanar el sagrari... ¿Que com ho sé, això del sagrari? Ja li ho contaré, espere que primer li enllestesca la relació dels fets: El cas és que la meua dona, en la nota, em feia entendre que els fills eren a casa la germana i, per acabar d'adobar-ho, a la postdata, em confessava que, quan jo era a l'estranger, ella s'havia fet passar tots els gusts. Així, venia referida una llista amb els noms dels paisans que s'havia beneficiat... Disculpe, disculpe, provaré de no reportar-li els detalls. Vaig marxar a viure a França, amb els fills, i no s'imagina el que costa pujar dues criatures. I tot perquè quan ja els tens granadets et fonguen els estalvis en uns mesos. Sí: el major es va enamorar d'una xicota gastadora i el menut es va fer hippy. Al primer acabaren deixant-lo, se'm va deprimir, me'n va encolomar a mi la culpa i va fugir. De l'altre, no en sé res, tret que s'ha triat una xicota holandesa i que sempre va amb un porro enganxat als llavis. De tard en tard, cada dos anys, si fa no fa, m'envia una postal exòtica des de l'Àfrica. Sí, ja ho veu, jo, ¿per què enganyar-nos?, no he estat de sort, i com pot veure, l'adoloriment dels anys se'm trasllueix a la cara. I quan em rumie aquestes coses, em vénen al cap els seus consells i els seus sermons... ¿Que per què?

Doncs perquè tots predicaven fort ferm contra la voluptat. Encara recorde allò que repetia un cop i un altre, aquella espècie de frase pòstuma: com més reprimiu els vostres sentits, tant més intensa fóra la vostra felicitat. Així, de tanta prèdica, les meues idees van esdevenir confuses, incongruents, inextricables. I no ha estat fins fa uns mesos que vaig començar a desempallegar-me d'aquesta terbolesa mental. Llavors, se'm va fer clar que havia de retrobar-lo i ha estat així que, aprofitant que he baixat de França perquè m'he assabentat que el meu fill gran para per Barcelona, no em venia de tres hores arribar-me fins aquí i arreglar comptes... ¿Que què vull confessar-li? No li pareix prou el que li he dit! ¿Vol més encara? Doncs bé, anem per feina. Abans de tot, però, voldria saber si un sacerdot té llicència per absoldre el pecat que li confessa el pecador abans de cometre'l... ¿Que no m'entén? Doncs si em pot eximir d'una pena abans d'entrar en falta. Pare, he vingut a matar-lo.

LA FORÇA DE LA PARAULA

15.- Diu que el darrer desig d'un suïcida sempre s'acompleix.

Mercè Rodoreda

- Ep!, parlem-ne...

- ...!

- Mire que si ho fa se'n penedirà per sempre més.

- Si ho faig, no me'n podré penedir: seré mort.

El bomber resta perplex, desarmat per la ingenuïtat del seu propi argument. Mira cap avall i la vertical de l'abisme li fa venir una esgarrifança -són al pis més alt, el divuitè. Prova de refer-se:

- Bé, el que volia dir era que resultaria una bogeria imperdonable. Tinga en compte que...

- ¿Que es creu que té potestat de judicar els meus actes? No ho hauria de fer, això.

El retret paralitza el bomber. Mai no s'ha acarat amb un suïcida tan resolut i la situació el contraria. Amb les celles arquejades i gratant-se el mentó, hi torna:

- Tots hem passat per circumstàncies adverses i, de vegades, un mal tràngol, de primer i a cop calent, ens mena a fer beneiteries; tanmateix, hom se n'ha de fer càrrec...

- Prou de sofisteria de manual! I a veure si en fa cabal d'una vegada: la meua determinació és ben conscient i n'és el fruit d'una reflexió madura i pregona. És a dir: els seus circumloquis de principiant, del tot improcedents, no van a influenciar els ressorts de comandament de la meua voluntat així com així.

El bomber es queda astorat. De fet, ni tan sols ha acabat d'entendre el suïcida: l'última frase, de tan recargolada, li n'ha fet perdre el fil. Comença a impacientar-se i decideix passar a l'acció: apuntala els palmells a l'ampit de la finestra i prova d'enfilar-s'hi d'un salt.

- No se m'aprobe, que em llance al buit! -l'amenaça el suïcida tot inclinant-se cap enfora del relleix.

El bomber es fa enrere. El suïcida es torna a arrambar al mur de l'edifici. A sota, a més del camió de bombers amb els llums giratoris, hi ha una pinya de gent que, encuriosida, mira cap a dalt i els assenyala. Fins i tot un venedor ambulant de globus i llepolies s'hi ha afegit i, de forma oportunista, prova de vendre's la mercaderia.

- ¿Que em pot dir per què vol fer-ho? -pregunta el bomber tot traient el cap per la finestra.

- ¿De veritat vol saber-ho? És molt trist, això...

- ¿L'ha deixat la dona?

- No, la dona ja fa temps que em va deixar; és molt més complicat. Escolte: visc en un país fred i sóc peó, vell, cornut, fumador, agnòstic, pare d'una família que no existeix i soci d'un equip de futbol. Per contra, abans era jove, romàntic, creient, emprenedor i tot al meu voltant feia bondat: tenia a la vora una dona com un sol i dos nens m'amorosien la casa. Com pot veure, el contrast és descoratjador i no deixa esquerdes per a l'esperança: en el temps ho he anat perdent tot, fins i tot l'ànima...

- Home, alguna cosa deu tenir encara...

- Sí: dues hipoteques, un préstec, una pòlissa, principi d'úlcera, un fill drogoaddicte i l'altre un renegat.

- Home, si s'ho mira així...

- I, ¿com vol que m'ho mire? Si som tots uns desgraciats en aquest sistema. T' enxampa la dona, et fa la família i a treballar com un ase. I després t'engeguen a pastar fang...

El suïcida nega amb el cap i toca l'ase. Tot seguit es tira mà a la butxaca i en trau un paquet de cigars prims. Són caliquenyos. Se n'encén un. Després s'ajup per agafar el cendrer que hi ha al relleix de la finestra. El bomber mira el cendrer contrariat: és curull de puntes de caliquenyo i cendra. Es pregunta quan de temps deu fer que el suïcida és allà fora i una pestilència el fa tossir. El suïcida fa pipades àvides i quan tira el fum es gira cap al bomber per empestar-li la cara.

- Tots estem iguals d'emmerdats!

- Home tots, tots... no! -rectifica el bomber amb la veu mig escanyada pel fum desagradós.

- ¿Ah no? Doncs fes-te un cop d'ull a tu mateix. Et fan vestir de per riure, amb una granota roja, com una mascota. Mira-t'hi bé! (El bomber decanta el cap cap a la dreta i contempla el seu reflex esfumat al vidre de la finestra: s'ajusta el casc.) T'hi jugues la vida totes les setmanes i has d'aguantar que imbècils com jo et tiren el fum a la cara... i tot plegat per una misèria, que és el que guanyes. I d'aquí uns anys, quan ja no pugues enfil·lar-te a les escales com ara, ¿què? I tant de bo que no t'enretiren la jubilació com han fet a d'altres països. I en acabant, a aguantar la dona... (El bomber es pessiga l'anell: li fa fer dues voltes sobre l'anular.) I, pel posat de la cara, se't veu que tu també tragues merda, noi, a grapats!... Per acabar d'adobar-ho, la hipoteca del pis que ella volia et fa suar la cansalada per passar casa, ¿oi? I tu que no volies un pis tan gran... Però si portes el pin del València a la granota! Llavors, tu també ets dels que busquen la consolació entre l'anònima multitud de l'estadi. De segur que, extasiat per l'emoció, escridasses quan fan el gol i, tot seguit, insultes l'àrbitre i se t'emporta la ira. És normal: necessites suplir la carència d'existència amb l'exageració del gest.

El bomber puja d'una revolada al relleix i, sense vacil·lar, s'impulsa amb les dues cames i s'aboca al buit tot fent el salt de l'àngel. Mentre davalla fa un gran crit i un doble mortal. El casc se li envola quan fa la primera tombarella. El bomber cau damunt del venedor ambulat de llepolies i el rebenta. L'impacte

deixa el cos del venedor aixafat, en secciona el cap i provoca una última crispació espasmòdica de les extremitats. La mà que sostenia els globus estira els dits i els globus s'enlairen. Un aixeca el vol arrambat al mur de l'edifici i fa cap al suïcida, el qual, quan li passa pel davant, l'enxampa al vol, del fil, i el sosté en la mà. La gent, des de sota, xiula i l'insulta. D'altra banda, el casc que s'havia envolat en la primera cabriola del bomber, col·lideix contra la lluna d'un autobús i provoca un accident intranscendent, però molest.

El segon bomber que puja a dissuadir-lo triga menys a suïcidar-se, però no aixafa ningú en la caiguda perquè la zona ha estat acordonada. El tercer cau acompanyat d'una pluja de puntes de caliquenyo i cendra que ruixa els nombrosos circumstants, perquè, ara per ara, l'expectació ja és desmesurada, i la gentada -incloent-ne els periodistes i els fotògrafs, que disparen les càmeres, frenètics, quan algú es llança al buit-, es crispa per moments i prova de trencar el cordó policíac per accedir a l'edifici i apallissar el suïcida. D'altra part, el cendrer, que ha fet quinze giravoltes en el descens, peta a tocar d'un bomber que tot just anava a comunicar al cap de secció que s'han oblidat la lona, i que diu: 'Uf, quasi m'afaita!'. En esmicolar-se el cendrer, resquills de vidre reboten pertot arreu. Una punta punxa la mà d'un tatuador heavy, el qual, tot i no tenir més que una esgarrapada, sentència: "el mataré".

El cap de bombers, quan veu que el quart dels seus homes cau daltabaix, decideix fer-se'n càrrec personalment i s'enfila cap a dalt. Mentre el cap de bombers hi puja, el suïcida deixa anar el fil del globus que sosté a la mà. El globus s'enlaira i la gent ho entén com una provocació. Indignats, exigeixen a les forces de seguretat que preserven la zona que els òbriguem pas. Les forces de seguretat s'hi neguen. L'enuig creix i la gent els insulta -la policia extorsiona i assassina!- i els llança objectes -un pot de fanta de llimona, mig entrepà rosegat, caramels i fruites seques del carret del venedor ambulant i dues ampolles de vidre. La policia s'escuda, trau les porres i es prepara per carregar. L'actitud desafiant de la policia multiplica la còlera de la gentada. La multitud fa pinya i comença a trompejar contra els escuts dels nacionals, que s'arreglaren davant la façana de l'edifici, fins que, a empentes i rodolons, trenquen definitivament el cordó policíac, tomben uns quants nacionals i els trepitgen per accedir a la portalada d'entrada. Els primers que guanyen el hall proven de cridar l'ascensor però la inèrcia de la riada humana que ve al darrere se'ls emporta escales amunt.

Mentrestant, el cap de bombers ja és a la finestra i prova d'enraonar amb el suïcida, el qual, conscient de la multitud desbocada que li ve a sobre, es deixa dissuadir de seguida i abandona el relleix. Tan bon punt entra al pis, fa cap a la llar i pren el pal de ferro que es fa servir per remenar els tions. El cap de bombers, sorprès pels rampells del suïcida, no té temps de protegir-se quan aquest li descarrega un cop de furga al cap. Perd els sentits i comença a vessar sang damunt la catifa.

El suïcida, que ja sent l'aldarull de la gentada que s'apressa escales amunt, li trau la granota roja al cap de bombers i se la posa. S'ajusta el casc. Tot seguit, agafa el cap de bombers a pes de braços i el deixa assegut a l'ampit de la finestra, cama ací cama allà, en calçotets i amb el front recolzat contra el marc.

Vint segons després el brogit de gent assalta el pis tot tombant-ne la porta. Aquella glopada d'ira entra a pressió, guanya el menjador a empentes i defenestra el cap de bombers i els dos homes que encapçalen aquell seguici iracund -un d'ells, el tatuador heavy; l'altre, el germà del venedor ambulat. El suïcida marxa per les escales d'emergència, amb les mans enfundades en les butxaques de la granota roja, cantussejant l'Himne de l'Alegria.

CAL TENIR BON ULL

16.- Not that I experienced my loss of faith in any active or meaningful way. God simply, gradually, imperceptibly became as incidental and finally irrelevant to my life as our lives, I am convinced, are to Him.

Confessions of a Middle-Aged Ecstasy Eater. Anònim.

El paleta XT 217 es lleva a les cinc del matí, es beu d'un glop el cafè que la dona li prepara i, sense acomiadar-se, s'aboca al carrer. Camina apressadament perquè té els minuts comptats per arribar al tren. Avui, però, bada en mirar una noia que espera en un portal. Canvia de vorera, s'hi apropa sigil·losament i, en passar-li pel costat, li fica la mà a l'entreuix. Ella xiscla; després, indignada, l'insulta: 'Porc!'. Ell, mentre s'allunya, li trau la llengua tot fent uns moviments lascivament vius, de sargantana. Just en aquell moment s'obri el portal i n'ix un jove fornit. La noia assenyala el paleta XT 217: 'Ha estat ell'. El jove el segueix de forma expeditiva. Només necessita quatre gambades per atrapar-lo. L'atura amb una grapada i, tan bon punt l'XT 217, sorprès, gira el cap per comprovar qui el subjecta, el jove fornit li fot una bufetada seca que el fa rodar pel terra. El contratemps fa que l'XT 217 perdi el tren de les 6:07 i faci tard a la feina.

El mestre d'obres l'escriu, l'amenaça i el vexa davant els companys -no és la primera vegada que fa tard i la manca de puntualitat trau de polleguera el mestre d'obres.

A la tarda es pessiga els dits quan, distret, encaixava dues rajoles. Com que al servei d'urgències hi ha una cua inacabable, ha de fer antecambra durant tres hores. Perd el tren de bell nou -el de les 19:39, amb el qual torna a casa d'habitud. I açò sí que l'enerva de debò perquè tot i que ha travessat l'estació amb una cursa que li ha fet suar fel, la porta automàtica s'ha tancat quan només li restava un bot per entrar-hi.

Avorrit, espera. De cop recorda que entre una cosa i l'altra s'ha oblidat de tirar la travessa. S'atansa a l'estanc. Troba l'estanquera fent la porta. Li mostra la travessa. 'Demà', li diu ella.

Torna a casa amb el tren de les 20:39 -a partir de les 20:00 només n'ix un cada hora. Obri la porta de la finca a les 21:13 amb la mà esquerra -la dreta la porta enguixada. Aplega a casa exhaust, defallit. Endolla el televisor; ha tingut molta sort: el partit del segle encara no ha començat.

S'allargassa al sofà i, mentre prova d'apaivagar la seua nerviositat tot fumant-se un paquet i mig de ducados, va arborant-se a mesura que el seu equip encaixa una golejada històrica. Els eliminen de la Champions League. Ara sí que està empipat de debò. S'avergonyeix del joc dels seus. L'han posat en ridícul. Per això, en uns segons sonarà el telèfon i l'ML 193 (amic seu i fanàtic de l'equip contrari) se'n mofarà.

Efectivament: el dring del telèfon comença a ressonar pel menjador i l'XT 217, angoixat, romp a cridar: 'No despenges; és l'ML193, que vol escarnir-me'. La dona, que era a la cuina acabant d'enllestir el sopar, se'l mira contrariada i

aixeca l'auricular. L'XT 217 s'alça del sofà d'un bot, li fa una estirada al cable per desconnectar-lo i tot seguit va a mamprendre la dona. Primer li diu inútil i després li fot una galtada que li fa rajar sang del nas. (En constatar que les coses van empitjorant, la seua filla, que estudiava en un racó del menjador, agafa el llibre d'una bursada i enfila la porta.) La dona reacciona colèrica: aprofita la descurança de l'home, que ara retorna al sofà complagut, per estavellar-li l'aparell telefònic a l'occipital.

Encara que la trompada estaborneix l'XT 217 de primer, aviat recobra els sentits i es refà. Emportat per la ira, ara empaita la dona pel menjador amb el ferm propòsit de clavar-li una pallissa. Ella, mentre fuig, prova de defensar-se tot tirant-li qualsevol objecte que troba al seu abast -dos vasos, un gerro i una fotografia familiar emmarcada. Ell ho va esquivant tot amb una tècnica sensacional, però bada tot just quan ella li llança el fòtil de més volum: el televisor se li estampa al pit i el fa rodar pel terra.

S'aixeca escopint blasfèmies. Els crits són molt aguts. Les venes se li pronuncien a la jugular i a les temples. El paleta està fora de si.

L'XT 217 dóna mirades ràpides d'ací i d'allà: busca la dona. No la troba. Llavors fa directament cap al bressol i en trau el nadó. Amb el bebè a les mans, amenaça la dona tot dient-li que si no es deixa prendre el llançarà per la finestra. Ella torna al menjador panteixant, amb una ganiveta de tallar pernil a la mà tremolosa. Romp a injuriar-lo, histèrica: 'Covard!... Foll!.. Deixa'l estar!' L'XT 217, obcecat pels insults, llança el seu fill per la finestra d'un cinquè pis.

En aquell moment, uns segons de silenci espès els fan recobrar l'enteniment. Ella deixa caure la ganiveta, ix del pis i s'apressa a davallar les escales; ell, doblega els genolls i arrenca el plor de la desesperança.

Quan la dona arriba al carrer no troba les vísceres del fill. Sorprenentment no hi ha rastre de cap esclafit sanguinolent, i per molt que va carrer amunt i avall i que mira sota els cotxes aparcats, del fill, no en troba cap vestigi. Ella, se'n fa creus: ¿què se'n deu haver fet? Passarà la vida fent hipòtesis; mai, però, no encertarà la veritat: el fill ha aterrat en el remolc d'un camió que transportava bales de palla. La flonjor del material ha esmorteït la caiguda tot estalviant-li la vida. Dissortadament, però, el nadó ha perdut l'ull dret.

* * *

L'endemà, quan la dona del transportista agrana el garatge, sent uns somics dòcils. Descobreix el nadó, i, com que problemes de fertilitat l'han privada de tenir descendència, se'l mira com un regal de Déu. El regust bíblic de la trobada fa que la mare adoptiva s'enteste a batejar-lo com a Moisès. Fent fàcils paral·lelismes, ella es convenç que el signe de la magnanimitat predestina la vida del nouvingut.

Moisès, però, té una infantesa lineal, estàndard. Tan sols l'entremaliadura dels altres nens altera la normalitat. De fet, així que s'assabenten que li manca un ull, li atribueixen el malnom de 'el Cego'. Uns anys després, quan els companys

es fan grans i augmenten el seu vocabulari, afinen un pèl més i l'anomenen 'Moisès, el Borni'. Finalment, ja a l'institut, quan els vaga d'estudiar la mitologia clàssica, aviat topen amb el qualificatiu exacte. Aquest serà el seu sobrenom personal i intransferible: 'el Ciclop'.

La singularitat de la vida de Moisès, el Ciclop, no comença fins que un bon dia els seus amics són assetjats per un control policíac. Amb la impossibilitat d'abaixar les finestres per desfer-se del material (a banda i banda de l'automòbil la Guàrdia Civil els il·lumina amb llanternes), tots es creuen perduts. Aleshores, el Ciclop té un acudit que li canviarà l'existència: es trau l'ull de vidre i al buit que hi queda s'entafora l'haixix. Després es col·loca l'ull de bell nou.

El descobriment, que en un primer moment només havia tingut la funció de traure'l d'un mal tràngol, li mostra ara un horitzó ple d'expectatives, i el Ciclop es fa traficant. Malgrat que l'esvoranc no és massa gran, pot encabir-hi deu èxtasis i dos grams de cocaïna. Cada cap de setmana fa el seu agost. Així, als dos mesos es deixa la feina i concentra les seues energies, exclusivament, a traure'n el màxim rendiment econòmic, del seu orifici encobert.

Aquest dissabte, a més de fer negoci, vol lligar. A la pista de la discoteca s'extrau l'ull, pessiga una pastilla de l'ullerol i la ven a bon preu. En recollir els diners, l'ull de vidre se li esmuny d'entre els dits, rebot al terra com una pilota de ping-pong i la noia del davant li l'aixafa. Ella es disculpa i ell li diu que no s'hi amoïne, que ja en té un altre de recanvi. A més, li explica la diferència: aquest ull, que es guarda en una bossa de cuir a la butxaca, és el seu ull de raver; i només el fa servir quan es menja èxtasis. Aquest té la nina més dilatada i està solcat de tot de venes roges reproduïdes amb hiperrealisme per, quan es droga, fer-hi joc amb l'altre ull. Tot i que avui no se'l volia posar (perquè es delia per lligar, i si s'empassava pastilles s'oblida de les femelles i acaba enganxat a l'altaveu com si fos un cromó), les circumstàncies l'obliguen a prendre's substàncies tòxiques. Ella riu i fan coneixença.

Ara balla amb ella i sempre que la noia es distrau, ell ho aprofita per fixar l'ull (només en té un de vàlid) en el seu cul. Però, gradualment i de forma inconscient, com més va notant els efectes de la química, més absorbeixen els seus sentits els batecs electrònics de l'altaveu.

Cinc hores després, a les deu del matí, pedaleja per una avinguda. Sempre que torna a casa amb bicicleta i ha d'enfilar aquell carrer tan costerut, maleeix els encarregats de la direcció general de trànsit per denegar el permís de conduir als bornis. '¿Per què no ens deixaran conduir, aquests fills de putes?', es repeteix un cop i un altre. Mentre es perd en aquestes i d'altres divagacions, un mosquit se li fica a l'ull esquerre, li fa perdre la visió momentàniament, es desvia de l'eix de la carretera tot envaint el carril contrari i un camió, que ve de cara i davalla a tot drap, el rebenta.

L'impacte fa saltar l'ull de raver, que rodola carrer avall i va a parar al parc que es creua transversal al final de l'avinguda, al capdavant de tot. Allí el recull Mquel, el nét de l'XT 217, que diu a l'avi: 'Has vist quina bala més bonica?' I li l'allarga. L'XT 217 pren l'ull i li ve una esgarripança que li eriça els pèls del clatell. 'Això no és una bala, inútil!', remuga l'avi, alhora que li fot una forta

clatellada al nét que el fa esclatar en plors. Tot seguit tira l'ull de vidre a terra i el trepitja. Barrejat amb la pols d'aquell caminal per on passejaven resta un vidrim finíssim, que el vent, al primer rebuf, arremolina i dispersa.

PINTURA ROMÀNTICA

*17.- Beglückt, wer, ruhig liebend ein frommes Weib,
Am eigenen Herd in rühmlicher Heimat lebt...*

Hölderlin

Aquell matí de diumenge era extremament ventós. El noi de la bicicleta en sofria les ràfegues de cara; amb el plat petit i el pinyó gran de la seua mountain bike, pendent amunt, porfidiejava per acabar de coronar el carrer. Al seu darrere hi havia una corrua de cotxes que circulaven en primera i vuit conductors que es desesperaven.

- Però si té el carril bici a la dreta! ¿No s'hi veu o què? -va fer el Joan, tot prement el clàxon.

- No t'enerves, que no paga la pena; ens sobra temps -va provar d'aquietar-lo la Mireia.

Joan va esbufegar i va tamborinejar amb els dits de la mà dreta sobre el volant. De seguida, però, va cloure el puny i el va descarregar contra la guanterera. Va tornar a prémer el clàxon -dos tocs curts i molestos i el tercer ben llarg, estrident. De cop, el noi de la bicicleta es va desviar de l'eix de la carretera, va envair el carril contrari i un camió, que venia en direcció contrària, el va rebentar.

(El gest del Joan: va esbatanar els ulls i va obrir la boca, que va quedar entregirada. El de la Mireia: va cloure els ulls i va serrar la boca, mossegant-se els llavis.)

El cotxe va fer uns sotracs quan Joan va pitjar el fre amb indecisió. De seguida va accelerar i va posar segona.

- ¿Què fas? ¿Que no ho has vist?

- ¿Vols anar a juí?

- ...

Va engegar tercera. Mireia es va girar, però Joan ja virava a la dreta i el camió, aturat carrer avall, va desaparèixer en tombar la cantonada.

Emmotllats als seients, no van badar boca fins que no van enfilear l'autopista. Al peatge, després de recollir el tiquet del cancel·lador, Joan va trencar el silenci:

- ¿M'allargues una cigarreta? Són a la guanterera.

Mireia va remugar: no suportava l'olor de fum resclosit. Va obrir la guanterera i en va traure el paquet. Va agafar el paquet i en va traure una cigarreta. Li la va col·locar a la boca. Va butxaquejar una estona al seu pantaló i a la seua jaqueta; no en va traure res.

- Deixa-ho córrer -va fer ell mentre premia l'encenedor elèctric del cotxe.

Tan bon punt Joan va exhalar la primera pipada, Mireia va abaixar la finestra: només un badall per on es va escolar un fil de vent que li va esbullar els cabells

de la clenxa. Alguns pèls curts van quedar plantats, escadussers, apuntant al cel. Mireia va engegar la ràdio. Es van sentir els darrers tres bips dels senyals horaris de les onze:

Bip, bip, biiiiiiip. Ta, ta, taa, ta, ta; ta, ta, taa, ta, ta: Ca-ta-luuun-ya Ràdiuuu: Bon dia, són les onze en punt. Fa només mitja hora quatre bombers han mort en precipitar-se d'un divuitè pis, a la part baixa de la Diagonal. Aquestes no són, però, les úniques víctimes d'un sinistre que, de moment, resulta del tot inexplicable. Només sabem que tot va començar amb un intent de suïcidi...

Mireia va pitjar el botó de recerca d'emissores. Després d'un segon d'interferències es van sentir quatre notes de contrabaix, i una bateria frenètica va imposar el ritme taquicàrdic d'un swing galopant.

- No, no; torna enrere! -va protestar Joan.

Van recuperar les notícies:

...d'àvers encara no han estat identificats... D'altra banda, una història truculenta ha commogut els ciutadans d'una petita població al sud de València. A Albalat de la Ribera, un capellà ha estat apunyalat a dintre del seu confessionari. Un important dispositiu policíac ha estat mobilitzat. A hores d'ara s'està portant a terme una recerca exhaustiva tant a Albalat com a les rodalies. Hi ha controls a totes les carreteres, i s'hi han traslladat cossos especials... Avui s'han donat a conèixer els informes mèdics del jutge i de l'acusat que van ingressar divendres a l'hospital general de Barcelona. Tots dos sofreixen cremades de tercer grau. Recordem que l'altercat va estar provocat pel mateix acusat que, el divendres al matí, durant el juí, es va ruixar el cos amb una petaca de benzina que amagava a l'infern de l'americana i, després de prendre's foc, es va abraonar al jutge. Tot i la ràpida intervenció dels dos agents de la Guàrdia Civil, va resultar del tot impossible descompartir-los. L'agent Zstl Frdez, que també va necessitar assistència mèdica per les cremades de primer grau sofertes als palmells de les mans, ens ho relatava així: 'Yo cuando me di cuenta er acusado ya era una bola de fuego. Crusó la sala y s'abrasó ar jué. Y yo lo etiraba pero er no se sortaba, que tenía bien agarrao ar jué. Y tó eran llama y fuego. Y entonse llegaron la manta.' ...Avui fa cinc anys des que el Fairsailor es va enfonsar a prop de Nova Zelanda. Una tragèdia que va colpir el món sencer. Aquest naufragi, a diferència del Titànic, no va deixar-hi supervivents. Avui s'ha retut homenatge a les víctimes del creuer. A Londres, centenars d'anglesos s'han aplegat i han pregat pels passatgers que mai no tornaran de la seua travessia transoceànica... Ja als esports, aquesta nit el Barça disputa un partit vital de cara a mantenir les seues possibilitats d'aconseg...

Joan apaga la ràdio, mira la Mireia de cua d'ull i fa:

- Ja no viatgem tu i jo, ¿eh?

- ...

- Sí: des que els Mscaró es van separar, no hem anat enlloc. ¿Saps?, sembla com si no poguéssim viatjar si no ens acompanya algú...

- ¿Que vols anar de creuer, ara?

- No, dona; ja saps que tinc mal de mar, però...

- ...

- Tinc la boca eixarreïda. ¿Tens un xiclet?

- ¿De menta?

- O.K.

Resten en silenci durant vint-i-tres minuts. Sense el mormol de la ràdio, l'interval d'emudiment es fa més dens. Només s'hi sent el bleix compassat de tots dos, el remugueig sord del motor del cotxe i el brunzit dels altres vehicles -els que s'encreuen de cara i els que els avancen. Mireia, que badoqueja per la finestra, s'adona, de cop, que mai abans no han fet el trajecte al mar en un mutisme tan obstinat. Joan és una persona de verbositat profusa i sol fer petar la llengua tot el viatge. De segur, l'accident del noi de la bicicleta l'ha trasbalsat; potser Joan se'n sent culpable:

- ¿Et sents culpable pel noi de la bicicleta? -pregunta ella sense mirar-lo.

- No, no, no -quequeja-. No! -conclou. I tot d'una s'arrauxa: amolla el volant per arborar els braços, nega amb l'índex de la mà dreta, fa ganyotes, es belluga al seient. I afegeix amb un positiu empipament -: Jo només he fet uns tocs de clàxon...

Joan rebufa i va desinflat-se. Aferra les mans al volant i fixa els ulls a la carretera. La cara compungida. Les celles contretes. Passen uns minuts. A la fi, gira el cap i deixa anar un mormol de veu que de tan prim gairebé se li estronca:

-¿Com ho veus, tu?

- No ho sé.

Joan intenta afectar indiferència, però la rebullida interna és considerable. Engega la ràdio i torna el swing, inacabable, frenètic. De forma arítmica, tamborineja amb els dits, sobre el volant.

- ¿Em dónes una cigarreta?

Mireia abaixa la finestra un altre dit i obri la guantera.

* * *

Mentre la Mireia espera que quede una taula lliure, Joan ha decidit de fer una passejada a la platja i fumar-se una cigarreta. Camina lentament. Ha plovisquejat fa una estona i com que és l'únic passejant, les seues petjades deixen una empremta personalíssima al damunt de la sorra mullada. Joan s'atura, es gira i es mira la intermitència dels seus passos. Aixeca la vista i contempla el mar. El vent ha revoltat l'aigua i ara els escumalls de les ones n'emplen la superfície de queixalades. El mar, sacsejat, fa pujar crestes i cargols blancs. És un dia rúfol i oratjat, amb un cel entorrellat, que té una intensitat lumínica opaca, un punt de traspuament que ho emplena tot de

pampallugues. De cop i volta, Joan pensa en la imatge tan pintoresca que deu fer si algú se'l mira des dels bungalows del passeig: ell, enmig de l'esponjament dels núvols, sol a la platja, emmarcat per la deliquescència del cel. Talment com aquell quadre tan famós del David Friedrich, ¿com es deia? Sí: aquell quadre amb el capellà, diminut, apocat en un racó, dempeus al trencant, amb un mar immens al davant i un cel inabastable de rerefons. ¿Com es deia?, ¿der Pfarrer, potser? 'Les tellines se't refreden!', sent Joan, al lluny, tot just un fil de veu. Es gira i hi veu la Mireia a la terrassa del bar, que branda els braços. Des de la distància, Mireia també se li afigura empetitida, una miniatura enfilada al passeig, emmarcada per la finca que té al darrere... com li agradaria de tenir un pis a primera línia... llavors no hauria de fer cua per dinar, ni patiria per menjar-se els musclos calents perquè tindria microones, ni tampoc no hauria d'anar i venir amb el cotxe el mateix dia ni, per tant, els embossaments del matí i de la nit...

EL PREU DE LA FORTUNA

18.- It may be asserted, without hesitation, that no event is so terribly well adapted to inspire the supremeness of bodily and mental distress, as is burial before death.

Edgar Allan Poe

Com una espècie d'eco esmorteït per una somnolència pastosa, l'XT 217 entresent unes veus molt familiars. Amb la mandra de qui tot just es lleva d'un somni espès, prova d'incorporar-se lentament; però el seu cap rebot contra el sostre. Obri els ulls i no hi veu res. Intenta d'orientar-se a les palpentes, però en desencreuar els braços topa amb un llistó de fusta a cada banda. L'últim record del pols que se li esllanguia i de l'ofec angoixós li fan prendre consciència de la seua situació: l'han enterrat viu.

Tanmateix, ara sent com s'allunya la veu del seu nét, que demana més caramels a la mare (filla de l'XT 217). Li fot uns cops de peu al taüt i s'esgargamella per cridar-lo. Aviat escolta el soroll d'uns passos que cada cop ressonen amb més intensitat. Està salvat! Ja nota com el nét para l'orella a l'altra banda del nínxol:

- Jme, sóc viu! Vés a dir-ho a la mamà!

- La mamà és a fora del panteó.

- Vés-hi, Jme!

El nen romp a cridar que l'avi ha ressuscitat i s'apressa a buscar la mare. L'XT 217 sent, al lluny, com la seua filla renya el Jme, li fot una bescollada que el fa plorar i l'amenaça tot dient-li que mai més no el deixarà veure pel·lícules de zombis com la d'anit. L'XT 217 xiscla i xiscla infructuosament.

Passen les hores en forma d'angoixa. De sobte, hi cau que el seu rellotge casio té llum. Es palpa el canell: hi és! Prem el botó: diumenge, 11:43 PM. Maleeix la seua dissort: el dilluns tanquen el cementiri. No obstant això, s'autosuggeriona per no defallir. Al cap i a la fi és una qüestió de paciència. Tan sols cal esperar. Un moment! ¿Esperar només? No. L'han enterrat en un panteó i açò dificulta l'alliberament, perquè voltat com està de murs gruixuts, per molt que faça cridòria, ningú no el sentirà.

Heus ací la desgràcia de l'XT 217, que no pot blasmar del seu infortuni els seus avantpassats, perquè aquest mausoleu no n'és la conseqüència ni d'un arbre genealògic intricat i piramidal, ni de les fortunes acumulades per la rància aristocràcia. I la pedra de les parets que el confinen tampoc no és ni vetusta ni mil·lenària, ni testimonia cap llinatge que es perda en els annals del temps. No. Tot és nou de trinca, encàrrec personal d'ell mateix als màxims dirigents de la ciutat fallera, que, persuadits per una immillorable oferta econòmica, van acceptar una comanda estrafolària que consistia a fer primer un panteó amb blocs i ciment i a emplenar-lo, després, de ninots de poliespan que reproduïen de forma hiperrealista les figures més representatives de la història del València Club de Futbol: Puchades, Kempes, Penev i companyia. I tot pagat amb els

diners de la travessa, que quan l'XT 213 la va encertar es va deixar l'obra i es va prometre que dedicaria tot el seu temps a la seua obra pòstuma. Sí: havia fet el ple al quinze i el València, amb la seua victòria heroica contra el Madrid -a domicili i la segona part amb deu jugadors-, li retribuïa la seua fidelitat incondicional durant tants anys, perquè, tot s'ha de dir, ell només tenia un requadre fix a la travessa: el del València: a l'1 si el partit era al Mestalla i al 2 si jugaven fora. Havia arribat, doncs, l'hora en què ell havia de mostrar la seua gratitud envers el club. Per això, per fer pública la seua eterna filiació a l'entitat, l'XT 217 havia col·locat al capdamunt de l'entrada al mausoleu, allà on sol aparèixer la distinció heràldica que caracteritza les construccions de nissaga, un escut del València, amb el rat penat dalt de tot, amb les ales desplegades i un baló de futbol a les urpes, tot tallat en marbre. Que ell ja ho va dir el seu dia, que no s'ha de ser de sang blava per bastir una tomba com Déu mana. I que de qui té gust i duros pel cementiri tothom se'n recorda.

Bé, el fet és que l'XT 217 ara condemna les seues riqueses i, per primer cop en la vida, s'adona dels desavantatges de la fortuna i el luxe. Sospira. Tan de bo l'haguessen enterrat en una tomba convencional!... en qualsevol de les caselles del cementiri on els nínxols s'arregleren en corredors transitats continuament... Intenta de no ser engolit per la desesperança. Ara que s'ho repensa, tampoc no ho té tan negre. De fet, després de rumiar-s'ho una mica més, fins i tot fa seua la ferma convicció que el vindran a visitar els dies vinents; perquè, tot i que els morts sempre acaben caient en oblit, les visites de la primera setmana després de la defunció constitueixen un compromís inescamotejable per als relatius més pròxims. Mentre es perd en aquestes divagacions l'esglai el retrò sec d'un pany que s'esbotza. A l'instant creu identificar el xiuxiueig d'unes veus trèmules. L'XT 217 prorromp en crits:

- Traieu-me d'aquí!, traieu-me d'aquí!

Per un segon, les veus s'apaguen i el panteó reguanya el seu silenci sepulcral. De seguida, però, l'XT 217 sent algú que fuig. Una corredissa que ràpidament s'allunya fins fer-se inaudible. Deu minuts més tard, li tornen a arribar a les orelles, cada cop més manifestes, noves petjades.

- No podem fer-hi res. Som, el que en diuen, delinqüents de cementiri. Ara bé: tot i que ens consideren criminals d'alta volada, li he de fer saber que nosaltres només furtem als morts. Anells, polseres, arracades, cadenetes, medalles, passadors, rellotges i joiells de tota mena. Em sap greu, però no podem assistir-lo: si comuniquem la seua situació, ens empresonarien per profanadors.

- No us precipiteu! Deu haver-hi alguna solució!... Ja ho tinc: podrien arribar-s'hi dilluns al matí i, després de fer veure que passegen, comunicar a l'enterraments que heu sentit veus al panteó. Us donaré el que vulgueu...

- Impossible. La seua coartada resulta del tot inversemblant: res no es pot sentir des de fora del panteó, les parets són massa grosses. A més, el pany l'hem rebentat i en sospitarien. Adéu.

L'XT 217 comença a suar copiosament. D'una a una es van desgranant

les seues oportunitats de supervivència. Nimietats del tot fútils impedeixen la seua salvació. I açò fa que, per primer cop, s'adone de com és d'absurda la propietat privada. 'Si algú em trau d'aquí, pensa, em faré anarquista.' Fins i tot li passa pel cap una màxima de Proudhon que figurava en un grafiti en la seua porta d'accés a l'estadi del València, i la diu en veu alta: 'la propietat és un robatori'. Una llàgrima li vessa de l'ull dret. Però immediatament atura el plor. No pot perdre la poca fortalesa que li resta en somics inútils. Al contrari, ara més que mai cal aplegar totes les forces per no cedir-hi. Si es manté ferm i resisteix uns dies més, algú el traurà d'allà dintre.

El temps s'escola molt lentament. Si no tingués el seu rellotge digital, hauria cregut que en lloc de dos dies havien passat dos segles. Li manquen forces i l'oxigen s'aprima, per moments. Tot d'un cop, sent passos. És el gendre! Ho sap perquè reconeix la veu que cantusseja delitosa: Rascallú, cuando mueras qué harás tú. Tú serás un cadáver nada más. Rascallú, cuando mueras qué harás tú... Todas las noches se iba al cementerio a visitar la tumba de su amada. La gente murmuraba con misterio: es un muerto escapado de la tumba.... Rascallú, cuando mueras qué harás tú...

- Joan!, Joan! Sóc viu!, sóc viu!

De primer, Joan, és víctima de l'estupor. Però es refà aviat: fa cap al taüt i prova d'aixecar-ne la tapa de marbre. Forceja, però és molt feixuga, la tapa, i, a més, l'han segellada perfectament. De cop, s'atura: un fum de pensaments l'assalten. Les idees se li encavalquen. Consirós, s'asseu en una banqueta que hi ha en un racó. Poc després se'n va. Acaba de prendre una resolució i ja s'apressa pels corredors del cementiri...

Un altre cop l'XT 217 resta confinat per l'obscur silenci. I una llangor rigorosa s'apodera del seu cos.

Mitja hora més tard entreou un murmuri suau que li fa saltar el cor. D'entrada identifica la veu rogallosa de l'enterramorts i, a l'acte, reconeix la del seu gendre. Però les veus són tan distants que les paraules li arriben somortes i la conversa resulta difícil de desxifrar. Tanmateix, pel to en què parla el gendre, l'XT 217 intueix que està molt empipat. Enganxa el pàmpol a una banda del taüt i detura l'alè. Li entren per l'aurícula dreta les darreres paraules que mai més no escoltarà:

- Ja han esbotzat el pany una vegada, i sé que tornaran, perquè dins el panteó hi ha escultures i fòtils de molt valor. No vull que ningú s'hi acoste fins que passe un temps prudencial, entesos?

Tot seguit l'XT 217 sent uns cops de martell, el petament d'una porta que es tanca d'una revolada i el grinyol d'unes baldes. Crida i crida. S'esgargamella. Sanglota. Sua. S mica. I, a la fi, en un moment de lucidesa pòstuma, l'assalta la recança: es penedeix de no haver-li fet cap concessió d'heretatge en vida ni al gendre ni a la seua filla. Sí: a pesar que la parella va conèixer l'estretor de la precarietat més discreta, ell mai no els va lliurar ni un pam de terra. Encara recorda quan els va prometre que no veurien un cèntim d'ell fins que es morís. Recorda també que va posar a Déu per testimoni del seu jurament.

MOTS ENCREUATS

19.- *Est-il encore possible que tu viennes offrir ta bouche...*

Teófilo Gautier

Enguany, ja són tres les persones que han passat a millor vida per l'impacte d'un raig. Al jove que va morir a Holanda, sorprès per una tempesta elèctrica, cal afegir-n'hi dos més: dos esportistes que van ser fulminats quan entrenaven a futbol, ahir a la tarda, al Marroc. Com hem constatat, els dos llocs on van ocórrer aquestes desgràcies comparteixen un element comú: un terreny pla, ample, sense arbres, on qualsevol presència humana pot servir de diana a un raig. I és que, en una pluja de llampecs, es recomana...

- ¿Pots abaixar el volum un pèl? -demana el Joan des de darrere el diari.

- Tampoc no està tan alt -protesta la Mireia des de la cuina.

- No poc! Si està al màxim!

-¿I què vols? Amb el remugueig del microones no m'entere de res.

Se sent el dring indicador que l'operació de descongelat ja ha acabat. Mireia obri la portella i en trau una plata fumejant de clòtxines. La deixa damunt la barra americana.

- Aquí les tens.

- Sempre estàs escoltant les notícies. No sé com no te n'atipes...

- Però si tu llegeixes el diari!

- Només la cultura, l'economia, l'esport i el temps -matisa Joan.

- Doncs mira, ¿què vols que et diga?, ara les notícies tornen a tenir interès. Per fi sembla que han acabat amb la guerra que van muntar; ja n'era farta, de torres, d'avions, de barbutos, de banderes i de discursos.

- Tant se me'n foten, a mi, les torres...

- Doncs va morir un valencià; ho han escatit fa ben poc.

- Ah, sí! -fa el Joan, tot mirant la Mireia per damunt del diari amb un arrufament de celles i estafent la sorpresa. Després recompon el gest i afegeix:- Tant se val, lleva-li veu!

Mireia no hi fa cas. Tan sols canvia de canal: un presentador de televisió ascendeix apressadament un tram d'esglaons entre els invitats del públic. Es planta al davant d'un home que té un posat demacrat, li estaca el micròfon sota el nas i li diu: ¿És veritat que vostè era allà quan l'edifici es va enfonsar?

Ha sortit a la finestra per fumar-se una cigarreta. Prova d'encendre-se-la però un cop de vent li esbandeix la flama de l'encenedor. Blasfèmia. Li toca els collons estar-se allà fora: fa un vent gèlid que talla els llavis. Arronsa el cap entre les espatlles i es frega els braços amb les mans. Té la pell arrufada i una mucositat viscosa comença a rajar-li del nas. Es torca amb la màniga de la rebeca; el moc es queda incrustat a la llana. Es mira la secreció líquida que hi ha quedat enganxada i pensa que mai no hagués hagut de cedir quan, a l'hora de comprar el pis, la dona li va posar com a condició que fumés a la terrassa. Es fa cova amb les mans per fer saltar la flama. Reix. Fa una xuclada forta que li emplena els pulmons d'escalfor. Expel·leix el fum mirant el mar.

Un petrolier sura a l'horitzó. Prova d'imaginar-se com deu ser la vida del mariner. Li entra basarda. El mar, tan encisador des de la vorera, esdevé inquietant quan ens volta enmig l'oceà. Mirà més enllà. Unes gavines aixequen el vol entre núvols esparsos. De cop es deixen caure i volen ran de l'aigua esvalotada.

El relaxa tenir-hi una vista dilatada. Amb les mans s'aferra a la barana i respira a ple pulmó. L'aire carregat de salnitre el deixondeix. Passa una mà per la paret. És rugosa i consistent. N'està orgullós. ¿Qui deu haver encaixat aquelles rajoles? De cop se li afigura una horda d'obriers i manobres trescant per bastides rovellades, armats amb pics, pales, paletes, planes i nivells... un exèrcit incomptable d'homes que fan cadena per encastar un bloc al damunt de l'altre i que ara aixequen una torre ací ara una altra allà i així emergeix una gran urbs que com una taca de ciment va eixamplant-se damunt la terra i xucla el verd i quan ja no queda terra per engolir falca les arrels grises sobre la sorra i comença a buscar el mar.

* * *

Obri els ulls i prova d'enfocar la mirada per endevinar-li la cara, lluny, més enllà dels rínxols de la pelvis. Aixeca el cap un segon i prova de traure's un pèl que se li ha encastat contra la campaneta. Estossega i aconsegueix fer-lo lliscar fins a la volta del paladar, on el pessiga amb l'índex i el fa fora:

- ¿Què fas? -li retrau la Mireia, que se'l mira des de dalt, amb les cames eixancarrades.

- Se m'havia ficat un pèl a la gola.

- Va, llepa'm! -li ordena amb una veu ferma, mentre li empoma el cap amb la mà i l'estira cap a l'entreuix.

Joan s'hi resisteix un segon, arqueja les celles, plega el front, despenja la barbata: fa un posat infantívol, de nen estafat, i protesta:

- ¿I tu? ¿Quin dia me la lleparàs, tu a mi?

- Va! -exigeix ella, alhora que li fa una estrebada forta, al cap d'ell.

Joan s'hi submergeix i feineja.

Trenta-sis minuts més tard tots dos són allargassats al llit, amb la flassada doblegada a l'alçada del pit. Ella fulleja una revista; ell prova de completar els mots encreuats.

- Moble per a desar-hi roba. Sis lletres.

- AR-MA-RI. Joan, per la mort de Déu!, ¿aquests encreuats són per a adults?

Joan la mira d'esquitllentes, recelós i sorprès alhora. Però de seguida es capfica en 'facècia, acudit de per riure: cinc lletres'.

- No estic tranquil·la -fa la Mireia tot tancant la revista i deixant-la al damunt de la tauleta de nit.

- ¿Per què?

- El nen.... no m'agrada haver deixat el Jme amb el teu pare.

- No passa res, dona. Demà tornem d'hora.

- Sí, ja ho sé. Però és tan malcarat, ell.

- ¿Qui?

- ¿Qui ha de ser? Ton pare! No voldràs que el malcarat siga el nen... ¿no?

-...

- Que n'ha tingut de desgràcia el nen, amb els avis!

- ¿Per què?

- Doncs perquè, primer, ton pare no té un gra de bonhomia d'avi, no sé si m'explique... aquell dallonses entranyable que tant agrada els nens de trobar en la gent gran; i, segon, perquè mon pare, que no era tan eixut com el teu, en sa vida va tenir dignitat, l'agarrat, de comprar-li un joguet al nen, ni tan sols quan va encertar la travessa!... Perquè que no li regalés res quan es baldava l'esquena dalt les bastides, s'entén; però que quan va tenir els diners a palades no amollés un clau, això si que no ho acabe d'entendre... No sé què botons volia fer amb tants diners, mon pare. Total, l'enterraren com a qualsevol altre -Mireia es queda mirant el Joan, que no diu res-: ¿No dius res, tu?

- Jo, sí... vull dir, no; que és cert, que tens raó, que tenia molts diners...

Tots dos resten en silenci. Mireia badalla.

- ¿Ja acabes els maleïts encreuats?

- En falta un: Facècia, acudit de per riure. Cinc lletres.

Mireia toca l'ase. Es trau el coixí que té darrere les espatlles i el llança a la poltrona de vímet que hi ha a la dreta del llit, arrambada a la paret. Però no encistella: el coixí rebot contra un braç de la butaca i rodola pel terra. Tot seguit allarga el braç cap a la tauleta de nit i resseguint el cable del llum amb els dits ensopega la pera.

- ¿Saps que m'agradaria fer, ara que tenim calés? -fa ella.

- ¿Què?

Mireia pitja l'interruptor i la meitat del dormitori s'enfosqueix. Després contesta:

- Que tornàssem a fer un viatge plegats... Sí: que ens n'anem de creuer.

LA BROMA

20.- Er erkennt sein Spiegelbild auf der langsam vorbeirollenden Metall -und Glaswand des Busses.

Sigfried Lenz

Obri els ulls i veu un cel blau, tibant. Es deixondeix amb peresa. S'aixeca d'esma i desclou els llavis per fer un badall exagerat, inacabaaaaable. Tan llarg, que la seua cara no és més que una O de boca badada i dos traus d'ulls endormiscats, quan el camió, que ve de cara, el rebenta i escampa les seues vísceres per l'asfalt geliu.

Obri els ulls i veu un cel blau, tibant. S'aixeca d'un bot i, tot fent un salt cap a la dreta, esquiva el camió que venia a tot drap. Insulta el camioner i, des de l'altre carril, ressegueix amb la mirada com el camió s'allunya -a l'últim, veu la mà del camioner que ix per la finestra i estén el dit mitger. Encara panteixa indignat quan sent un clàxon eixordador al seu darrere. Es gira i veu la seua cara de pànic reflectida en la lluna d'un autobús que transporta vint-i-tres minusvàlids i vuit monges carmelites. Xiscla esgarrifosament, i el seu xiscle es barreja amb el xerricar de la frenada dels pneumàtics. És engolit pel para-xocs.

Obri els ulls i veu un cel blau, tibant. S'aixeca d'un bot i, mentre fa el salt cap a la dreta per esquivar el camió, li fa una botifarra al conductor. Tot seguit, fa cap a la cuneta. Hi espera. Quan passa l'autobús amb els minusvàlids, els insulta -subnormals!- i li tira una escopinada al vehicle. Massa lent: l'autobús passa brunzint i l'escopinada voleia i cau sobre l'asfalt geliu. Blasfèmia. Després resta pensarós, capcot. Passa un fragment de temps indeterminat mirant el terra fins que, de cop i volta, es fa càrrec de tot el que ocorre: el que percep no és real. El que li està passant no és més que el producte de l'estimulació sensorial del somni. Quina descoberta! La seua pròpia lucidesa el sorprèn. I ara, ¿què? Ara el fet d'haver-ne pres consciència, li ha de conferir, per força, la facultat de manipular tot allò que somnia. Només de proposar-s'ho, el malson es convertirà en un parc temàtic fet a la seua mida. Alça el cap i mira endavant, desafiant. Veu com s'apropa una furgoneta i es planta al mig de la carretera. El conductor prem el clàxon i ell arrenca a córrer cap a la furgoneta. Quan gairebé la té al damunt, fa un salt per passar-li per sobre -com recorda haver-hi vist en alguna superproducció americana. El salt és patètic -trenta-un centímetres des de la punta del peu dret al terra, màxima alçada aconseguida-, i la furgoneta l'esventra.

Obri els ulls i veu un cel blau, tibant. S'aixeca d'un bot, fa el salt cap a la dreta, la botifarra al camioner, les passes cap a la cuneta, l'insult als minusvàlids -ara no hi escup, però- i hi resta dempeus. Fa un cop d'ull al voltant i reconeix els topants de seguida: és a uns quinze quilòmetres de València, carretera a Barcelona. Tot seguit, s'escorcolla les butxaques dels pantalons -dos euros i trenta cèntims-, de l'abric -el paquet de tabac mig buit, l'encenedor i el manoll de claus-, de la camisa -vint-i-cinc cèntims i un condó- i l'infern de l'americana -un llapis i un paper rebregat on la seua dona li va escriure: llet, ous, farina,

pernil dolç, enciam, tàperes, dentífrici i paper higiènic. La cartera no hi és. El telèfon mòbil, tampoc. Rebufa fastiguejat. Seu a la banda protectora i s'encén una cigarreta. Li fa dues pipades i la llança al camp que hi ha contigu a la carretera. En segueix la trajectòria i veu com cau al bell mig d'un matoll d'herbes seques, que deflagren a l'instant. Per evitar que s'estenga el foc, es veu forçat a sufocar-lo tot trepitjant-lo vigorosament. Es recrema la sola de les sabates. A cada pas, al plàstic socarrimat s'hi enganxen brins d'herba i grumolls de terra.

Prova de fer autostop. Ningú no s'atura. Els cotxes li passen a freqüència, ventallant-lo. Després d'una bona estona, decideix que la millor solució és caminar mentre continua fent autostop. Xino-xano fa via. Deixa enrere camps de tarongers, carxofars, vil·les, edificis costers, polígons industrials i un altre cop camps de tarongers. Ha fet una llarga caminada i, tanmateix, no sembla que acabe d'avançar. Comença a ensopir-lo la repetició del moviment: ara un peu ara l'altre. No és que es cansi, no. Podria fer milers de quilòmetres i no es notaria el cansament, perquè la capa de brossa que se li ha adherit a les soles de les sabates li esponja la caminada; però s'avorreix. I té fred. Fred a la mà i mal al polze d'estirar-lo tant. S'enfunda la mà a la butxaca. No cal fer més autostop. Ja és a les envistes de la ciutat i ni se n'havia adonat.

A l'Avinguda de Catalunya, puja a l'autobús. Baixa a la Plaça de la Reina, on el colpeix el bastiment monstruós que han muntat al davant de la catedral i que cobreix la façana barroca íntegrament -restauració del nostre patrimoni, consta al cartell que penja d'un lateral del bastiment. Pensant que s'han oblidat de posar l'accent a la paraula restauració, passa per davant les obres del nou McDonald's i arriba a la Plaça de la Verge, on també han embolicat la cúpula de la catedral -con tu ayuda estamos haciendo una buena obra. Es pregunta a quin tipus d'obra fa referència l'embolcall: ¿obra social?, ¿obra de restauració?, ¿obra espiritual?, ¿o, simplement, com diuen els de l'Opus: la Obra? Tant li fa. Reprèn la marxa. Sorpresa: el Palau de la Generalitat, l'han cobert de teles -Obras del Estado. I la casa de Calatrava, en un costat, tapada amb un plàstic verd que es desplega daltabaix -F.B.I.: fachadas, balcones e interiores. Tota la ciutat està precintada. És la gran disfressa urbana: faixes i barret per la catedral, jaqueta pel palau i fulard per Calatrava. Tots els edificis, endrapats, inflen el velam a cada cop de vent. ¿Que no deu ser per la Copa Amèrica? Sí: els polítics, de vegades, víctimes de les pròpies dèries megalòmanes, s'arrauxen i basteixen grans projectes...

Rumiant-se aquestes coses, entra en el Barri del Carme. Quan aplega al seu carrer, resta bocabadat: l'han esventrat tot per canviar les canonades subterrànies. Ell no recorda que hi fossin d'obres, al seu carrer. Se'n fa creus i mira al seu voltant per identificar altres possibles variacions. Tret de l'esventrament, res no ha canviat: ni el solar amb herbei i desferra d'enfront de sa casa, ni la tanca que envolta una part del solar, ni el lateral d'una finca antiga mig devorada per les hores que s'hi enfilen. Tampoc no hi aprecia canvis al seu edifici, de la façana estant: un casalot enorme amb els mateixos encastaments semigòtics de sempre i amb aquells barrots grossos de ferro colat al balcó del principal -el seu pis.

Obri la porta del pati i puja els graons de dos en dos. Prova d'obrir la porta, però la clau no roda. La trau un mil·límetre cap enfora, la hi estaca tota, estira del pom, cap a dalt, cap a baix, fa pressió sobre la porta tot repenjan-s'hi. Sua. Forceja una estona més. I, a l'últim, pitja el timbre.

La seua dona obri la porta i ell se li abraona i l'estreny fort. Quan, amb el cap recolzat sobre el muscle dret d'ella, romp a sanglotar, nota un cop de genoll a l'entrecoix que li fa doblegar les cames. Cau al terra i es tira les mans als testicles. Resta arraulit al llindar, udolant com un gos malferit. Ella prorromp en crits histèrics. De dins del pis, n'ix un home de cara lluent, amb bigoti. Ella, encara frisa, s'explica: 'Se m'ha tirat a sobre tan bon punt he obert la porta i se m'ha refregat!' L'home del bigoti se'l mira, furiós. Ell prova de defensar-se, però la fiblada als testicles és tan intensa que no pot dir res; només reix a mirar cap a dalt amb els ulls embotornats, a fer un posat desencaixat i a articular un so gutural de bèstia immunda. L'home del bigoti li descarrega el puny a la cara. Ell prova de fugir, tot arrossegant-se pel replà, cap a l'escala. L'home del bigoti el remata: cop de peu a les costelles i davallada a tomballons.

Ara és ajagut damunt l'herbei del solar. Té el nas rajant sang i un braç fissurat. Tot i això, el pitjor no és ni la rabior que li puja dels membres ni l'esllomada del cos; el pitjor és no saber per quina mar navega. Fa el recompte de tots els esdeveniments extraordinaris que han anat sobtant-lo des d'aquest matí, i conclou que, o bé ell enfolleix per moments, o bé és la realitat la que es desajusta. Bandeja la primera hipòtesi per un simple i atàvic instint de supervivència i comença l'avaluació de la segona. Si la realitat es desajusta, caldrà assabentar-se'n, com més aviat millor, de tots els canvis que li reguarda aquesta nova existència. Així doncs, resol enfilarse a dalt del Miquelet i copsar una panoràmica de la ciutat.

El recargolament de l'escala sembla que no s'acabe mai. Coixeja. Li vénen basques. Prova de vomitar, però no perboca res; és simplement que l'estómac se li recargola, com l'escala. A la fi, arriba a dalt de tot. Encimbellat al campanar, sondeja, amb l'esguard, les llunyanies, per un quant temps. Les muntanyes que envolten la ciutat es retallen a l'horitzó, com sempre. Als pobles del voltant tampoc no se'ls pot atribuir cap desplaçament anormal. Es tranquil·litza. Respira fondo. L'amara una estranya i sobtada beatitud. Badoqueja. Hi sent com el soroll del trànsit, de les excavadores, de les grues i dels martells pneumàtics, té un coixí de murmuri sord de gent que emplena els carrers. És la fressa inefable de la ciutat. Des d'allà dalt els problemes no semblen tan imminents.

Mentre passeja la mirada per l'estesa de teulades, li ve al cap un relat que va llegir fa molts anys. No sabia dir qui n'era l'autor, però la història el va colpir:

Un matrimoni francès fa un viatge en el transsiberià. La cruixidera de rodes és tan estrepitosa, que el tren s'atura per fer-hi una revisió. La dona baixa del tren per comprar alguna cosa a l'estació i el tren mou immediatament. Ella resta sola, perquè a l'estació no hi ha ni tenda de souvenirs, ni bar, ni revisor. De fet, la dona ni tan sols és en una estació; és en una quadra de vaques que bramulen impunement. La dona mor, d'hipotèrmia. No, no; no era ben bé així. El tren torna a recollir la dona, però no la troben perquè ha pegat a fugir

amb el ramader rus, l'amo de la quadra. Fan una gran família eslava i ella acaba destil·lant vodka i salant carn de ren.

El batall de la campana s'acciona i fa sonar una campanada reverberant. S'apuja el coll de l'abric. Allà dalt fa fred. A cada ratxada, el vent lliure li fuetja el pit i dispersa el seu hàlit. El braç li fa mal: unes fiblades intermitents que també són fredes. El sobta el descoratjament; per un moment li fulgura pel cap la idea de saltar per damunt la barana. Seria un suïcidi clàssic i despertaria de bell nou al mig de la carretera. Però, ¿i si no ressuscita? Trau el cap per la barana i li entra vertigen. ¿I si no ressuscite?, es pregunta. Les regles del joc no li assegurin que si mor voluntàriament torne a reviure. Ben pensat, fins ara no ha mort d'acció voluntària; no n'era conscient -diguem-ne- que anava a morir. ¿No faria, doncs, trampa, si, a fi d'evitar el dolor, se suprimís per recomençar la partida? De sobte, el fil del seu pensament es desdobla, s'extrapola, s'autoobserva des de fora i se'n sorpren de les seues pròpies cavil·lacions. El pensament desdoblant, que ara es considera a si mateix de forma objectiva, es pregunta per què quan ha començat a reflexionar sobre la seua situació, ha utilitzat termes com joc, trampa o partida... Li fa la sensació que és atrapat en una realitat virtual, personatge d'un videojoc, titella d'una voluntat aliena. Pensa en pel·lícules com Matrix, Existence, Abre los Ojos, etc.

Arribat en aquest punt, però, el fil del seu pensament perd el desdoblament crític i fa en un gir que el lliura a la vulgaritat de l'evocació: recorda el cas d'un gosset que va morir socarrat en un microones. Creu que ho va veure a la tele:

Per eixugar-lo, una mestressa de casa embotia el gosset al microones i activava l'aparell un parell de minuts. Quan hi va tornar, la cuina era plena de fum. Va demandar l'empresa d'electrodomèstics i, després d'un juí de repercussió mediàtica, la van remunerar per negligència de l'empresa: al microones no constava enlloc que no s'hi poguessen eixugar animals domèstics...

Una altra campanada. I una altra. Decideix davallar i fer cap a casa d'algun amic.

La decepció és repeteix un cop rera l'altre. Cap amic no el reconeix. Desolat, s'asseu als graons de la Plaça de la Verge. No sap què fer. Pensa que en casos d'urgència límit, l'opció que preconitza l'estat és d'adreçar-se a la policia, però ell mai no se n'ha refiat. I ara menys que mai. Indocumentat com va, podria embolicar-se en un problema més gros encara. És cert que deurien tenir-hi les empremtes i les dades a l'ordinador. Però com van les coses, ¿pot estar-ne segur que hi és enregistrat enlloc? No vol ni pensar-hi les conseqüències si tot anés malament: la retenció, l'interrogatori, els abusos, la deportació.

L'han fotut per tots costats. Se sent víctima d'una broma pesada. No sap ben bé qui n'és el creador, de tanta facècia; però, tanmateix, sap que tot és, massa absolutament, massa palesament, massa indiscutiblement, una broma.

S'escorcolla les butxaques, li resten seixanta-cinc cèntims (s'ha gastat noranta cèntims en el trajecte d'autobús i un euro per pujar al Miquelet). Prova la que és, per força, l'última esperança: li truca a sa mare:

- Diga'm -que li diu sa mare.

- Mare, sóc jo, el teu fill.
- S'equivoca de número.
- Mare, sóc el Joan... el teu fill!

- Va errat. Mire's el número una altra vegada. Jo no n'he tingut mai, de fills.

Li pengen. Que sa mare l'ignore, el condemna, inescamotejablement, a l'anonimat més absolut. 'No em reconeix ni ma mare', murmura. La desesma és tan absoluta, que es repenja a la cabina per no caure. La seua ment s'emplena de cavil·lacions fosques, laberíntiques... I se li acudeix una idea. Potser la darrera.

Pren els vint cèntims que li han sobrat de la conferència i fa cap a una impremta. Compra set fulls escadussers. Torna a assegurar's als graons de la plaça de la Verge. Es trau el llapis de l'infern de l'americana i, en lletra menuda, escriu:

Obri els ulls i veu un cel blau, tibant...

LA SÍNIA

21.- Attento, figlio, c'è Chi può pisciare su tutti noi!

Italo Calvino

Btty, divorciada, trenta-tres anys. M'agradaria tenir una relació estable amb un home madur, que li agrade el cinema, eixir a fer una copa i compartir intimitats. 96 170 00 56.

Fionula, vint-i-cinc anys. Cerque un home entre vint-i-vuit i trenta-cinc anys. Sóc esportista i m'estime la vida sana. Viatjar, llegir i anar amb bicicleta. 699 60 18 17.

Mireia, casada, vint-i-nou anys, ulls verds, cabells cargolats, 95-60-90. Cerque home o dona, indiferentment. Només relació esporàdica, sexe salvatge. També ménage à trois i sadomasoquisme. Trucar només en horari laborable. 674 76 57 30.

Wndy, vídua rica, trenta-set anys. Busque home d'edat indeterminada per a relació estable o esporàdica. 96 432 56 49. 688 48 48 20. 93 984 98 46 40.

Filip va subratllar els quatre anuncis amb un bolígraf vermell. El criteri de selecció no responia a cap filiació dels seus gusts; simplement havia triat les més joves. Va trucar de seguida i es va comprometre amb totes quatre al mateix lloc, a la mateixa hora: una cafeteria poc concorreguda, a les onze de la nit del dissabte. Va recomanar a cadascuna que li donassen raó del vestuari que emprarien, ja se sap, alguna cosa que les identifiqués, i en va prendre nota: Btty, brusa caqui; Fionula, suèter vermell; Mireia, vestit rosa; Wndy, de negre. Ell, va dir, es vestiria amb pantaló i americana negra, corbata blau clar.

* * *

El dissabte a les onze i deu Filip hi va comparèixer. Portava pantalons negres, però l'americana era grisa i la corbata roja. Es va asseure a la barra i va demanar una aigua. Va escrutar la cafeteria. De seguida les va detectar -cadascuna a la seua taula. En va descartar una d'entrada -la de negre-, per l'excés de pes. Les va tornar a mirar. La de la brusa caqui estava passablement bona de cos, però tenia una pell resinosa, d'eflorescència llefiscosa que, sota el neó de la cafeteria, relluïa com la gelatina. La va bandejar. Ara només en restaven dues, de possibilitats; i la veritat és que la tria era ben complicada. Ambdues, la del vestit rosa i la del suèter vermell, eren igualment impressionants: ulls grans, nas petit, llavis molsuts, galtes rosades, parpelles llargues: dues nines. Filip els buscava defectes i no els en trobava. Voluptuoses, sensuals, però belles i tendres. Tant de tot, que Filip no s'ho acabava de creure, que estiguessen allí per ell. Li va fer un glop a l'aigua, va paladejar els minerals i, per un moment, va sostenir el vas enlaire, com si brindés imaginàriament amb ell mateix,

dilatant el moment clímax d'una decisió final. Es va decidir per la del suèter vermell: el volum d'aquells pits va resultar un factor decisor per a Filip, un tetòman recalcitrant.

Es va ficar la mà a la butxaca i en va traure un paper rebregat. El va desembolicar. Va començar a llegir-ne les anotacions i es va aturar en el segon punt: 1-Caqui=Btty, 2-Vermell=Fionula.

- ¿Fionula?

- Sí, sóc jo. Llavors, tu ets... ¿el Filip?

- Sí... perdona'm l'endarreriment; és que no t'acabava de trobar...

Tots dos van somriure.

- I l'americana... ¿no havia de ser negra?

- Si sabesses el que m'ha passat, no t'ho creuries. Aquest matí, l'americana negra, l'havia desada en...

* * *

- Feia tant de temps que no venia a la fira -va dir la Fionula mentre es ficava un grapat de crispets a la boca.

- De nen m'agradaven els cavallets; ara, la sínia.

- ¿La què?

- La roda... la nòria.

- Ah!... Doncs a mi, el que més goig em feia de la fira eren els globus de colors. Aquells globus gegants que tenien un fil llarguíssim. Quan caminava amb ells em sentia segura: sobresortien per damunt de la gent, i em vigilaven més enllà dels caps dels grans. Allà, ben amunt, i jo, que era petitona, me'ls mirava.

- No sé on dintre s'ha clavat el venedor de globus, avui. Voldria regalar-te'n un.

- No el trobaran! -s'immisceix un home que sobtadament se'ls ha plantat al davant.

- ¿Com? -diuen alhora Filip i Fionula tot fent un bisbe de contrarietat, mentre fan un salt endarrere, esglaiats. Se'l miren amb desconfiança; és un vell estrafolari, amb una barba llarga i esbullada, anacrònica. Ulleres de vidre gros que li enxiqueixen els ulls, recòndits. Les galtes begudes, les orelles eixides.

- Que no el trobaran...

- Això ho veurem -es refà Filip amb un to de veu definitiu. I prova d'insuflar ferma a la seua determinació-: I ara, li demane que s'aparte i ens deixe el camí lliure.

El vell es fa a un costat, mormolant alguna cosa. El deixen amb la paraula a la boca, apressen el pas i es barregen entre la gent.

- ¿Qui era?
- No ho sé. Un firaire qualsevol... El cas és que la veu...
- ¿Vols dir que el coneixies?
- No, dona... I ara anem a trobar els globus.
- Tant se val, Filip; que ja som grans... i ara, el globus, ja no me'l veuria tan alt.
- Doncs deixa'm que et puge a la sínia. Al capdamunt de tot. Per veure-ho tot, des d'allà dalt...

* * *

Des d'allà dalt, la ciutat sembla un garbell de feixos de llum. Roden i rodren, i cada cop que la sínia s'atura, la cabina es balandreja. Filip li passa el braç per darrere l'esquena, i Fionula hi recolza el cap.

- No m'has contat res de tu. ¿Com ets, tu?
- Sóc un aventurer, un... ¿com t'ho diria? Sóc un viatger, un viatger de món.
- Un rodamón.
- No, dona, no; un rodamón no.
- Llavors, ¿com ets?... ¿no m'entens? Vull dir, què t'agrada, quin caràcter tens i tot això...
- Doncs mira, no sóc nat per a ser un tastaolletes, jo. No. I si et penses que em fa por allò inconegut, et diré que la veritat és tota una altra: sóc decidit, intrèpid, deseixit; ja m'entens, ¿no?
- ¿Com? -fa ella, contrariada.
- Que m'agrada jugar fort, dona.
- ¿Eh?
- Sí, sí; vull dir, que, per mi, l'amor, per exemple, no seria res sense una bona dosi de passió, ¿veus?, sóc el que en diuen un romàntic definitiu -es repenja en la paraula, quan diu definitiu- que faria qualsevol beneiteria per demostrar els meus sentiments.
- Ai, no t'entenc, Filip.
- Que no m'entens! Mira!

Filip enretira el braç de l'esquena de la Fionula i es planta dempeus. Engrapa, amb les mans, els barrots de ferro que emmarquen l'entrada de la cabina i es vincla cap enfora, deixant que el seu cos, repenjat, se suspenga damunt del buit. Com que la sínia és aturada i són al capdamunt de tot, l'efecte fa venir esgarrifances.

- Que fas, Filip! ¿T'has tornat foll? Entra de seguida! -crida la Fionula mentre l'estira dels pantalons, cap endins.
- ¿Em creuries si et digués que he embogit per tu...

- Sí, clar... però entra!

- ... i que sóc capaç de morir per tu ara mateix?

- Filip, vine ací! -s'esgargamella la Fionula, mig histèrica.

La gent de les altres cabines es giren i els miren astorats.

- ¿Em creuries o no?

La sínia s'engega, la cabina trontolla i a Filip li rellesca una mà i se li esmuny un barrot. Cau cap endavant i queda suspès enlaira, fora de la cabina, penjant de l'únic barrot on s'hi aferra desesperadament amb la mà dreta. La sínia fa voltes i comencen a sentir-s'hi xiscles de pànic. Després d'un moment de torcements enlaira, i amb l'ajut de la Fionula, que l'estiregassa cap amunt, dels cabells, Filip torna a enfilar-se a dintre. Se senten alguns aplaudiments, tímids.

- Tu, ¿no estàs bé del cap, o què?

- ...

- ¿Quines bromes són, aquestes? -l'esbronca la Fionula.

Però Filip no pot replicar. Ara és assegut a la banqueta, enfront d'ella, pàl·lid, alenat profusament. Té els ulls esbatanats, s'empassa la saliva amb dificultat i no sembla acabar d'estar-hi tot. Fionula se'n fa càrrec i prova d'endolcir el retret:

- Quasi em mates de l'ensurt, noi... ¿Que estàs bé?

- Estic marejat.

La sínia s'atura i, de bell nou al capdamunt, es balandregen. De cop, Filip trau el cap i perboca. El vòmit cau mig dins mig fora. La meitat del vòmit que cau fora es precipita pel buit i va a parar a sobre de la cabina que és a baix de tot, rebot al costat dret de la campana de la cabina i esquitxa dos joves que, en aquell moment exacte, ascendien la rampa d'accés per pujar a la sínia. Els joves miren cap a dalt. Un d'ells l'assenyala amb l'índex; l'altre li llança un crit: 'fill de puta!' La meitat del vòmit que cau a dintre deixa una sentor àcida i biliosa. Filip torna a convulsar-se.

- Per la mort de Déu, vomita fora! -li diu la Fionula.

Filip trau tot el tors i, com si fos una aixeta que s'acciona, fa rajar un vòmit llarg que, ara sí, abasta en la seua vertical de caiguda tots dos joves. El vòmit els dutxa de cap a peus. Els joves enfolleixen definitivament. Des de baix l'injurien, colèrics. Però com que s'hi sent la sirena premonitòria de l'accionament immediat de la sínia, els joves han d'entrar-hi. La sínia roda i Filip i Fionula escolten els insults, que ara vénen de dalt, ara de baix, de dreta o d'esquerra. La sínia es detura de bell nou i la cabina de Filip queda a una alçada intermèdia. Ara, doncs, tenen els joves al mateix nivell. Tot i que la sínia té un diàmetre considerable, s'hi distingeixen les cares i els insults esdevenen més personals. Un dels joves l'amenaça: li diu que el matarà. L'altre els tira una poma ensucrada, que va a parar a la cabina de sota de la de Filip i que impacta contra el cap d'un home ja gran, un excombatent pensionista. El pensionista prorromp en crits, furibund. Altres cabines s'hi involucren, prenen part per

un costat o per l'altre. La sínia s'engega i roden i roden. Cada cop que s'atura, tots s'intercanvien injúries. Bé, tots no: tots tret de Filip, que està esporuguit; té por que l'apallissen. Tot i això, intenta afectar integritat:

- Espere que la nostra cabina quede lliure abans que la dels macarres; no vull embolicar-me, jo, ara -diu tot gallejant, però el to de veu és prim i apocat.

- Ells hi han pujat després... vull dir, açò deu tenir un ordre, ¿no?

- No; és com una loteria: ara ets a dalt, ara ets a baix; de vegades t'ets a la sínia mitja hora i de vegades dura un sospir -fa Filip, resignat.

Però aquesta vegada, quan s'aturen, queden a baix de tot. Filip s'apressa a eixir. Quan davalla la rampa d'accés li cau una rajada de líquid al cap. Fa quatre gambades cap endavant, per fugir-ne, i mira cap a dalt. Un dels joves pixa impunement: el rajolí de pixum que es precipita daltabaix fa un arc que té quaranta-set metres de caiguda lliure.

* * *

Després de copular -a casa de Filip-, quan ella descansa el cap a sobre del pit d'ell, i tot i saber que potser és fa un poc pesat, Filip no pot contenir-se:

- T'estime.

Ella aixeca el cap i el mira dolçament.

- Jo també.

Filip l'abraça, fort. Després li pren la cara amb les dues mans, la mira fixament i diu:

- Dignes-me: quin és el teu somni?

- Fer un creuer.

EL RESCAT

22.- ...tenia una sensació que l'afeixugava sempre que es trobava sol. Com si algú el mirés d'amagat, des d'una esclatxa invisible, o molt prima, amb la intenció d'espigar-lo.

Pere Calders

Profundament transportada per la somnolència del migdia, submergida en una ataràxia de llum i calor, el sol com un pes a la seues espatlles, el cos xop de tanta perspiració, la boca entregirada, tova, la Mireia respirava compassada, al ritme del capcineig del vaixell. Els seus ulls, tancats, veien una obscuritat vermella. En la seua ment, el pensament es ralentitzava plàcidament, a un punt només de traspasar la barrera del son.

- Se't cremarà la pell.

- Mmm...

- El sol és massa fort, a coberta.

Mireia va badar els ulls i el sol la va enlluernar. Més enllà de les pampallugues va identificar el Joan.

- Porte pantalla total. A més, ja tinc la pell colrada.

- Tant se val, és massa fort.

La canícula, al pic del migdia, era total: emplenava l'atmosfera d'una xafogor enganxosa. Al creuer, s'hi respirava mandra: els nens jugaven a la piscina, les dones es torraven a les gandules i els homes bevien cubates i enraonaven entaulats sota les ombrel·les... i entre tanta calitja, un miratge: un jove esprimatxat i viu, acompanyat d'una guitarra, cantava desvergonyit mentre caminava per coberta: aquí faig quatre crits, allà esgarrape quatre acords. Només portava un banyador, unes esportives estripades amb mitjons marrons i un barret d'ala ampla. Tot el cos li perspirava. De tant en tant, es treia el barret i el passava.

- ¿Què collons fa aquell volander, fent terrasses al creuer?

La Mireia es va incorporar i va girar el cap per mirar-s'ho, mandrosa:

- No ho sé. Però de segur que trau molts calés, fent el captaire. Un cop vaig sentir a la tele que els captaires, segons com, poden fer més euros que un funcionari...

Com si els hagués sentit, el jove de la guitarra se'ls hi va atansar, sense deixar d'arpeggiar i tot entonant el The Crystal Ship dels Doors. Quan va acabar, es va traure el barret -amarat de suor- i els el va allargar.

- No tinc diners, jo, aquí; Joan, dóna-li tu.

- Que li done! Açò clama a Déu: un captaire en un creuer!

El jove seguia amb el braç estirat, impertèrrit. Joan, resignat, es va escorcollar les butxaques de les bermudes. No hi va trobar cap moneda.

- No tinc solt. Només tinc bitllets.
- Doncs dóna-li un bitllet.
- Un bitllet!
- Apa, Joan, estira't!; només es fa un creuer un cop en la vida...

Joan es va desenfundar la cartera, i pensant que havia d'anar a un caixer automàtic quan feren escala, va pessigar l'únic bitllet que hi havia a dintre -de cinc euros. En va fer una bola rebregada i, fent broma, la va encistellar al barret del captaire. El captaire, al seu torn, va prendre el bitllet amb la mà lliure -ara, la guitarra, la portava encreuada a l'esquena, penjant d'una corretja Fender- el va desembolicar i el va mirar:

- Acueductou Segouvia, dinerou español...
- De Valencia - va rectificar Joan.
- Sí, sí, Valencia, mí, saber. Salut i força al canut...

Joan va riure; el captaire es va embutxacar el bitllet i es va ajustar el barret. Van fer coneixença.

El captaire va resultar ser el fill del capità del vaixell. Un anglès que es divertia fent el hippy i que havia voltat mig món, incloent-hi València, on s'havia ensenyat aquella dita cèlebre -única frase que sabia articular en català. De València, se'n recordava de les taronges i de les paelles i, també -encara que açò a Joan no li va quedar del tot clar-, que tots portaven pistola.

L'anglès es va desencreuar la guitarra, va ficar la mà per sota les cordes a dintre del forat de l'instrument i de la caixa de ressonància en va traure un paquet de Parl Mall. Va oferir una cigarreta a Joan i se'n va posar una altra a la boca. Llavors, es va ajupir i va fer desaparèixer el polze i l'índex de la mà dreta a dintre del mitjó esquerre per traure'n un encenedor. Va fer saltar la flama; tots dos van encendre i van fer llargues pipades. L'anglès va tossir.

L'anglès el va convidar a uns cubates -tenia barra lliure. Es van bufar. I així va ser com tres whiskys més tard, encoratjat per la immediata intimitat esperitosa, l'anglès li va revelar la sorpresa del viatge: l'endemà a mig dia fondejarien una illa deserta a la costa nord de Nova Zelanda; una illa poc concorreguda, amb unes crestes i uns espadats que ja veuria... Fins i tot farien obsequi d'una ampolla de xampany a cada parella. I tot perquè el capità -son pare- feia cinquanta anys.

Li ho va contar entusiasmat, tot deseiximent. A Joan, però, més que la sorpresa de l'excursió i la cordialitat de l'anglès, el que el va sobtar va estar la tos bronquítica, quasi tísica, d'aquell fumador empedreït que, ara i adés, expectorava i escopia uns gargalls nicotínics per la borda.

- No t'ho creuràs, Joan! -va dir la Mireia-. Són valencians.

- ¿Eh? -va fer ell mentre enretirava l'única cadira que restava lliure a la taula per acomodar-s'hi. Es va aclofar al seient a pes mort; portava un pet com un piano.

- Són Fionula i Filip.

Joan els va allargar el braç, va encaixar amb una mà balba i tot deixant anar una bravada etílica va dir:

- Molt de gust.

- Quina casualitat, ¿no?

* * *

Quan Joan i Filip van anar a demanar les begudes, Joan li va preguntar si la Fionula era la seua dona. Filip va contestar que ni pensar-ho, que havien fet coneixença gràcies a un anunci de contactes feia poc temps. Joan se'n va sorprendre, i Filip li va assegurar que la secció de contactes del diari era una font inesgotable de sexe. Feia uns anys -va afegir- la seua vida era emmarcada pels límits de la precarietat més absoluta; passava la mà per la paret, sistemàticament; ara, però, des que havia descobert aquest nou assortiment de carn fresca, d'oferta à la carte -i quan ho va dir, va emfasitzar la pronúncia ennassada en velaritzar la lletra erra de la carte, tot fent l'esnob-, gaudia d'una vida excelsa, dilatada. També li va confessar que en l'època de vaques magres s'ho havia passat molt malament, sobretot per culpa d'una exnúvia seua; fins i tot havia estat a punt de... Però Joan ja no l'escoltava, perquè en obrir la cartera s'havia adonat que no tenia cap euro a sobre...

* * *

Mireia es va engrescar de debò quan la Fionula li va dir que era anestesista. Més coincidències encara! Llavors va encetar una d'aquelles converses etiològiques que tant obsedeixen els facultatius. Però com que la Fionula no semblava massa apassionada pels tecnicismes de la terapèutica, la xerrada, de seguida, va agafar un tomb més profà, i acabaren parlant de si certes cremes protectores són realment eficaces, de si és bo que s'estovi la pell... Quan la Mireia li va demanar per on treballava, la Fionula va contestar que anava per lliure -free lance, va dir. '¿Com s'entén, això?', va tornar la Mireia; però llavors van arribar Joan i Filip amb les mans pessigant ampolles i vasos amb glaçons. A Filip se li va esmunyir el vas de Fionula i el vidre es va esmicolar. Els glaçons van rodolar per la coberta: dos daus capgirellant.

* * *

- Que no, Joan; no vull nedar jo, ara -va protestar la Mireia.

- Doncs a mi si que em ve de gust un bon capbussó -va intercedir la Fionula.

Joan i Fionula van baixar a la coberta de sota, on era la piscina. Filip i Mireia hi van restar a dalt, entaulats, sota l'ombrel·la.

* * *

A la nit feren ball i intercanviaren parelles. Tots van seguir consumint cubates i al final Joan borratxejava, molt peniblement. Amb una veu èbria, arrossegada, va revelar la sorpresa que els forniria l'endemà: l'aniversari del capità i l'excursió a l'illa.

- Només els valencians sabem el que es maquina en aquest vaixell ¿eh? -va dir el Joan, exaltat. I va mirar els altres tres tot cercant una complicitat que ningú no li va conferir.

Tothom li va ignorar l'exabrupte. Filip el va compadir.

* * *

Des de la barca, a mesura que s'apropen a la badia, identifiquen un torterol de fum que s'enlaira de forma intermitent.

- Sembla que algú ens fa senyals. Com els indis! -diu el Joan.

- No, home, no; animal. Això és algú que es torra alguna cosa -el corregeix la Fionula.

Joan li fa la darrera pipada a la cigarreta i en tira la punta a l'aigua. Fionula li llança un esguard reprovatori. Joan es ruboritzava, avergonyit. Fionula es trau la camisola, i els ulls de Joan, com ja va passar el dia abans a la piscina, se senten imantats per la tibantor i el volum d'aquells pits. D'esquitllentes, comprova com aquell mamellam vibràtil guarda un ritme compassat amb el balandreig de la barca: és la voluptuositat irreal i l'excés carni un altre cop. (De tota manera, no pense dir res més sobre els pits de la Fionula. Entre d'altres coses, perquè a Joan no l'obsessionen tant les glàndules mamàries com les cavitats bucals.)

- ¿Oi que és maca aquesta platja, amb la muntanyola tan gran a sobre? -fa el Joan-. I allò blanc al capdamunt, com un núvol... com un capell...

- Neu, és neu -puntualitza la Fionula.

- Neu! Si fa una calor...

- Però el pic és molt alt.

- I la Mireia que s'ho ha deixat perdre...

- Deixa-ho córrer, Joan; la Mireia està enllitada, fent-se passar la febre. Pitjor

és el Filip, que no ha vingut perquè resulta que a última hora li ha agafat la dèria de la lectura...

- ¿Que li agrada llegir, al Filip? A mi també m'agr...

- Això sembla.

- I els mots encreuats, ¿li agraden els mots encreuats?

- Jo què sé... i jo què sé!

La Fionula se'n desentén i passa la vista per una ona irisada que es trenca a frec. Inclina el cos cap enfora del bot, allarga el braç i toca l'aigua amb els capcirons dels dits. Aixeca un xarbot. Tanca els ulls; fa el cap enrere. Es passa els dits mullats pel front, per les celles, per les parpelles. Aixeca un altre xarbot. Es mulla els pòmuls, la boca. No fa un bri de vent i el sol cau en vertical. Amb els llavis regalant d'aigua salada, diu:

- Aigua turquesa!

Joan esguarda embadalit l'aigua que degota dels dits d'ella. El miralleig rutilant que fa una gota que li regalima per la barbeta i que deixa un traç que llisca coll avall i s'enfila per la rampa de... (havia dit que no diria res més sobre els seus pits).

* * *

- ¿Em poses la crema?

Joan s'encavalca als lloms de Fionula, els genolls estacats a la sorra. A mesura que li fa lliscar la crema per les espatlles, nota com se li va tibant el membre.

- Ara per davant -diu Fionula mentre es col·loca de panxa enlaire.

Descansant sobre el ventre d'ella, el seu membre va adquirint un grau de fermesa d'embotit fregit; la protuberància tiba ostensiblement el banyador. Cada cop que Joan estira els braços per abastar els múscles d'ella, el seu penis frega el llombrígol de Fionula.

- ¿No t'han dit mai que tens molt bona planta? -li pregunta la Fionula, abaltida, amb els ulls clucs.

Prova de contestar però se li ofeguen les paraules a la gola. Quan es recalfa és lacònic i pudibund.

- Llàstima que fumes tant... ¿Et fa res escampar-me crema als pits? -torna ella mentre doblega els braços i es fa desaparèixer les mans sota el clatell. Sense obrir els ulls es deslliga el subjectador i l'elàstic es contrau. Afegeix- : Trau-me'l.

Joan el pessiga amb les puntes dels dits i el deixa a un costat. S'ho mira i els ulls se li van emplenant de pampallugues. Una esgarripança se li enfila per la medul·la i nota que li costa salivar. D'improvís, però, es nota el pes a l'anular. Es fa rodar l'anell al voltant del metacarp i aconsegueix d'exorcitzar el desig.

- Primer faré un capbussó.

- ¿Com?

- Ara torne.

Torna i allargassa el seu cos xop al costat del d'ella. Aviat s'endormisca i l'assalta el sobec paradisiac, ja s'entén: la sensació agradívola del contacte de la pell mullada amb la sorra calenta, l'escalfor del sol tropical, la remor diluïda del vaiverejar de les ones, el mormol del ventijol que rondineja entre les pues de les palmes (perdó, havíem dit que no feia un bri de vent). Bé, el cas és que primer emet un gemec inaudible i després deixa anar el primer ronc.

- Tens el son fàcil, tu.

- Mmmm -mormola el Joan des d'un món ple d'ombres vaporoses.

- Que tens el són fàcil!

Es deixondeix. Badalla. I articula, no sense dificultat, una resposta:

- No t'ho cregues. Darrerament tinc malsons.

- Malsons! ¿Què somnies? -demana la Fionula, encuriosida.

- No ho sé, exactament. És una espècie de paranoia que se'm repeteix. Desperte -dins del somni, vull dir-, i em ve un camió de cara, a tot drap. Sempre comença així, el somni. Després, em sobten les peripècies. Però el problema, principalment, és que no puc escapar del malson. Tinc la sensació que m'han ensarronat, que m'han canviat el món. I totes les desgràcies se'm repeteixen cíclicament. I ningú no em coneix. I... -Joan calla un segon. S'incorpora i agafa un grapat de sorra amb la mà dreta. S'ha sobreexcitat. Amb el puny clos, mentre deixa que la sorra se li hi esmunya pel cantell, afegeix -: Però allò important és que tot comença amb el camió, ¿comprends?, perquè sempre és el mateix camió.

- ¿I sempre has tingut malsons, tu?

- Doncs sí i no. Veuràs: de malsons, abans, no en tenia gaires; el que em passava era que quan en tenia, sempre tenia el mateix... Somniava que era un soldat rus, un tal Igor o Ivan, i que trescava pel bosc polonès, encalçant nazis. Però mai no n'ensampava cap, perquè sempre arribava tard i només trobava extermini i misèria.

- ¿I era molt dolent, el malson?

- Sí. Però no tant com l'altre; el del camió em fa patir molt més, ¿saps? Vull dir, sempre em ve de cara, i és el primer que veig: una màquina enorme que ve per engolir-me.

- ¿I qui el condueix?... ¿no n'has vist mai el conductor?

Joan fa uns ulls com unes taronges. Els últims grans de sorra cauen i s'hi esbarrien.

Amb el cansament plaent del dia de platja, desfan el camí cap al creuer. Els bots retornen esbargits; cadascun menat per un membre de la tripulació. Alguns bots carreguen màscares de bussejar i aletes, que els passatgers més intrèpids han fet servir per a robar un esguard furtiu a les profunditats. D'altres van equipats amb canyes de pescar, rais i telliners; perquè el contramestre s'ha entestat a impartir-hi pràctiques de pesquera i recol·lecció de musclos -i tot s'ha de dir: alguns burgesos s'han engrescat fent de Robinson. Tanmateix, la generalitat de les embarcacions només transporta turistes; turistes estàndard: bermudes, xancles, ulleres de sol, tovallola i càmera. Turistes com Joan i Fionula.

El sol és en un racó del cel. La llum s'esfuma; els raigs, perpendiculars, afuen les ombres de les barques al damunt de l'aigua. El dia comença a trencar-se i els colors de la tarda tenen un no sé què d'encís. Joan sembla consirós; realment, només badoqueja:

- Que bonic, tot!

- ¿Eh?

- És una llàstima que la Mireia no haja vingut.

- Ja hi tornem, Joan. Com n'estàs de la Mireia! Ja m'agradaria tenir un home així, que estigues sempre per mi.

- ...

- ¿Quant de temps fa, que us vau conèixer?

- Des del batxillerat.

- I sempre... ¿junts?

- Sí.

- ¿Sempre sempre?

- Sí -I acompanya l'afirmació amb un acotament de cap.

- Que elogiable! I, ¿com t'ho diria?... ¿no heu tingut alts i baixos?

- Bé, una vegada vam discutir. Va ser quan érem universitaris. Ella va marxar a Itàlia, per replantejar-se les coses i tot això. Per un moment vaig pensar que la perdia. Però va tornar.

- I ¿per què Itàlia?

- Com que tenia un amic, el viatge li resultava més barat.

- Ah...

* * *

- ¿Que et trobes millor? -va preguntar, sol·lícit, el Joan
- No -va retrucar la Mireia, amb el doblec de la flassada que la cobria ran de coll.
- Ha estat una excursió meravellosa. Hem anat a una illa que a la fi ha resultat no ser una illa, perquè ens ha explicat el guia que una faixa de terra que ens tapava una muntanya...
- ¿Has vist els naufrags? -el va interrompre la Mireia.
- ¿Quins naufrags?
- No t'has assabentat de res! A la península hi havia quatre naufrags: els únics supervivents d'aquell creuer que es va enfonsar fa un munt d'anys. ¿Com es deia, aquell vaixell? -Va arquejar les celles, va provar de fer memòria, inútilment.- No hi fa res!
- Però, ¿com poden haver-hi naufrags, en una península?
- Potser no ho siguen en el sentit estricte de l'accepció. Però el cert és que s'han quedat penjats una temporada ben llarga.
- ¿I tu com ho saps, tot això?
- Fa una estona he pujat a coberta, per orejar-me una mica. Tothom se'n feia ressò. Els naufrags, però, no els he vistos. Eren amb el capità.
- Llavors, has pujat a coberta...
- Sí; però no et penses, amb açò de la febre ja saps com va: a la nit pugen les dècimes. Ara estic cruixida. Vull dormir.

* * *

L'endemà les dues parelles s'apleguen a la cafeteria per desdejunar-se. La Mireia i la Fionula marxen aviat. Van a fer un collage, diuen, i a prendre el sol a la piscina. Una a tocar de l'altra, estirades al damunt de les gandules, retallen revistes i comparteixen tafaneries i cremes protectores. Joan i Filip enraonen a l'ombra, però més que indiscrecions, intercanvien grolleries. I ho fan mentre juguen el campionat oficial de dòmino -una de les activitats que ofereix l'oferta lúdica del creuer-, perquè com que ningú no els entén, els engresca fer broma. Han fet molt bona lliga. A més, en el joc, fan una parella excepcional: fins ara han passat totes les eliminatòries sense esforç. En les semifinals, però, dos avis se'ls hi resisteixen. Són una parella d'excèntrics francesos. Dos vells dels que només se'n veuen al museu: barba anarquista, ulleres de cul de got i tirants per pessigar els pantalons bombats.

- Estan fent-me acalorar, els condemnats! -diu el Joan, que li fa una pipada intensa a la cigarreta i li tira el fum al de l'esquerra.

El vell del costat hi encaixa un sis-quatre i li torna el fum, però de caliquenyo. Joan tus:

- Ara si que m'ha follat, el refill d'un puta -diu Filip

- No sabes lo que dices -diu l'avi en un castellà arrodonit, sense el tint de l'accent.

Filip es queda blanc com la paret i li fa un glop a l'aigua mineral per empassar-se la bola que se li ha fet a la gola; Joan xarrupa el whisky.

Perden la partida i es fan fora de la taula. Disputen la final de consolació. Queden tercers. En l'entrega de premis, quan Filip encaixa la mà de l'avi del caliquenyo, el vell li diu: 'Mai no aprendràs.'

A l'hora de dinar (lunch time, crida un home amb un megàfon i fa sonar una campana), es retroben ells amb elles. Cadascuna porta un cartró amb fotos enganxades. Els els mostren.

- ¿Què? -diu la Mireia.

- Molt maco -s'ho riu Joan-, ¿però què són aquests bracets que li has plantat a l'home de la piscina?

- Les banyes.

Tots esclafeixen el riure i en l'atac d'hilaritat, Filip descarrega unes palmellades sobre l'esquena de Joan.

- ¿I aquest? -demana la Fionula brandant el seu collage-, fixe-u-vos en la guinda del pastís.

- Una pilota -constata Filip-. ¿I com és que us ha entrat la rauxa artística?

- Hi ha qui escriu un llibre -contesta Mireia-; nosaltres preferim la fotografia. ¿No diuen que una imatge equival a mil paraules? Doncs aquests són els nostres diaris de bord.

* * *

L'endemà es desdejunen i dinen junts. A la tarda, cada parella fa la becaïna a la seua cabina. De seguida, però, tornen a fer pinya a la piscina, al gimnàs, a la sauna, al jacuzzi. A la nit, per sopar, ja tenen assignada una taula per a quatre. Després, cafè, alcohol i ball.

Cada dia aquesta rutina es reproduïx indefectiblement. I si per comptes de romandre-hi al creuer, fondegen alguna ciutat, també fan turisme plegats. Llavors visiten els centres històrics, i quan toca de fer la foto, reclamen algun passavolant perquè dispare la càmera, de manera que cap dels quatre no quede exclòs de l'antològic memorial fotogràfic. Ni per comprar no es parteixen. Cada vegada que assalten un basar armen un guirigall: tots regategen a l'hora, vinga escanyar el comerciant, 'comte que no t'entabanen!' I, a la fi, tots cofois i carregats de compradissa cap al vaixell.

* * *

Són a Bombai. Mireia s'emprova un turbant sikh. Es mira a l'espill. Riu:

- Amb el cap embenat sembla un soldat malferit.

Tot seguit pren un dels saris arreglerats a la parada. El desplega i s'hi embolica:

- Sóc una mòmia!

D'un basquet de bindis de colors, en trau un verd. Se l'incrusta enmig del front.

- ¿Què és això? -fa Joan.

- El tercer ull -diu la Mireia mentre tanca els ulls, aixeca els braços cap endavant i tot ajuntant els capcirons de l'índex i del polze fa un cercle amb cada mà. Els tres dits de sota ben desplegats, com un ventall. Diu 'oooooooooooo'. Tot seguit es posa les mans davant la cara, amb els cercles voltant els ulls com un antifàs, i fa llengotes.

Joan es peta de riure i el mercader s'ho mira amb cara de pomes agres alhora que s'afua les puntes del bigoti. De cop, Fionula s'excusa; diu que vol comprar espècies, que torna de seguida i, tot estirant Filip del braç, s'esmuny entre la turbamulta. Mireia fa per anar-li al darrere, però el mercader l'atura d'una grapada. Joan hi intercedeix: aferra l'home de la gel·laba i l'aixeca un pam de terra. El mercader, astorat, amb la cara desencaixada per un atac d'espasmes, prorromp en esgarips irats d'oclusives entretallades, branda els braços, estira els peus per tocar terra i senyala el mocador de la Mireia amb les mans crispades. Joan el deixa caure:

- Està bé. Però compte que et punxe el tercer ull -I li fica l'índex al bell mig del front. Prem el dit i fa retrocedir el cap del mercader.

- Deixa-ho córrer -diu la Mireia, que ja es descabdella el turbant.

Malgrat que ho intenten, ja no els troben. El centre del mercat és un formiguer. El brogit és eixordador. La gentada s'empeny i quan tots s'apinyen, a Mireia la palpen. Joan s'acara amb el que va enganxat al darrere la Mireia; de primer, li sembla que aquest home és el mercader; per un moment, li semblen tots iguals. Mireia no sap ben bé si ha estat ell. Decideixen tornar.

* * *

Aquella nit Filip i Fionula no acudeixen al sopar. Quan Joan i Mireia, preocupats, en demanen raó, els remetent a la infermeria.

Els fan passar en una sala. Allargat en un llit, hi troben el Filip. Al seu costat hi ha un vell que el vetlla.

- Ara està sota els efectes de l'anestèsia -diu el vell-. Sobrevisrà. Només li han tret un ronyó.

Mireia fa un crit i es tira les mans a la cara per ofegar el plor. A Joan se li

afluïxen les cames i li ve un rodament de cap:

- No pot ser!

El vell el mira i fa que sí amb el cap. Tot seguit gira la vista, mira Filip i li pren la mà.

Joan llambrega la barba postissa i les ulleres desades al damunt del braç de la butaca on seu el vell:

- És vostè el facultatiu?

- No, jo sóc el seu pare -I estreny fort la mà del fill. Els ulls se li aigualeixen.

- Un moment, jo a vostè el conec!

- Tots ens coneixem. El mal és que mai no acabem de reconèixer-nos.

* * *

A la sala de visites hi ha tot de radiografies penjades a les parets. Fa l'efecte d'un empaperat sinistre. El metge els espera al darrere d'una taula. S'asseuen als dos seients lliures, de cara al facultatiu.

- Doncs ja tinc les proves -fa el metge, tot mirant el Joan.

- ¿I què? -pregunta la Mireia.

- Malament...

Joan neguiteja. El metge el torna a fitar. Amplificats per l'alta graduació de les ulleres, els ulls del metge es tornen acusadors, comminatoris.

- ¿Què vol dir, malament? -diu la Mireia.

El metge fa una rialla sorneguera, s'aixeca i camina vers una caixonera, que és lluny, en un racó fosc de la sala. Obri un caixó i en trau un sobre. Torna amb el sobre sota el braç: és enorme. El llança sobre la taula. Al damunt del sobre, i amb la lletra il·legible que tipifica els facultatius, consta escrit: radiografies pulmonars de Joan.

- Aquí ho té.

Mireia fica el dit al doblec i desenganxa el segellament. N'extrau una radiografia. L'aixeca i la mira a contrallum. Només es veu una ratlla blanca que es bifurca al capdavall en tres ratlles més, com una forca invertida.

- ¿Què és açò? -demana la Mireia.

- ¿Que no ho veu?

- Doncs no.

- El seu home no té pulmons -afirma el metge, i torna a riure.

- ¿No deu ser perquè fuma massa? -pregunta la Mireia, que gira la vista i llança una mirada al Joan, plena de retrets.

- No, li'ls han robat.

Joan nota que li falta l'aire. No pot alenar. S'ofega.

- Mire com s'ho ha pres. No li ho hagués hagut de dir, això. Ja el vaig advertir que el meu home és un hipocondríac.

Joan defalleix per moments. Cau al terra i es mor.

De seguida veu com el soterren al cementiri; vull dir, Joan, dempeus, entre la comitiva fúnebre, veu com dos enterramorts es disposen a fer davallar a la fossa el taüt que conté el seu cos. Així, Joan es fa càrrec que ell, ara, no és més que esperit; un esperit que contempla l'enterrament del seu propi cadàver. Però, de sobte, Joan -l'esperit- s'adona que l'home que van a soterrar és viu, i, de fet, des de dins del taüt, en copeja la tapa ostensiblement. Tanmateix, ningú no sembla adonar-se'n. I és en aquell moment que Joan hi cau, en el que realment passa, i el que passa realment és que Joan s'ha bilocat. Aquesta descoberta que de primer antuvi l'asserena, després el neguiteja extremament; perquè hi fila que si s'ha bilocat -com creu-, i el soterren -com sembla-, quan el seu cos no puga respirar, llavors, el seu esperit -és a dir, la part que n'és conscient, la part que ha fet el viatge astral i que ara ho veu tot des de fora-, no és que passarà a millor vida, sinó que es fondrà en el no-res. L'esperit de Joan s'atabala. Comença a cridar que el cadàver que enterren és un home viu; però com que no té presència corpòria, no pot articular sons i ningú no el sent. Prova d'empentar la gent -el capellà que segueix salmodiant les exèquies, la Mireia que s'ho mira freda i garnea, sa mare que plora copiosament- però ningú no nota les seues trompades. El cos de Joan continua copejant la tapa del taüt, la qual, tot i que s'agita al ritme de les batzegades, no acaba de cedir. Fins i tot les frontisses semblen que s'esbotzaran d'un moment a l'altre, però res. ¿Com pot ser que la gent no se n'adone, si els cops de puny ressonen per tot el cementiri? Però el taüt, ja l'han encabit dins la fossa, i Mireia fa un pas endavant i hi tira el primer grapat de terra.

* * *

Joan va fer un xiscle agònic i es va despertar d'un bot, com accionat per una molla. El pijama amarat de suor i el gest delirant.

- Altre cop el maleït camionet! -va protestar la Mireia.

- He somniat que em robaven els pulmons! -va proferir ell, que encara panteixava.

- Ara és això!

- Per favor, Mireia...

- Però si tens el pardalet jogasser -I li va empomar el membre-. Així que la por et fa venir tibantor ¿eh?

- Mireia, Mireiaa...aaaaahhh!

- Apa, que ja vas engrescant-te.
- Ummm...

* * *

Amb els peus enfundats en les NIKE AIR que li ha regalat el capità, Toni Farigola volteja, desficiós, per la coberta. Hi sent un gemec plaent i de seguida n'identifica la procedència. L'ull de bou, però, és molt amunt, i ell, rabassut de mena, no pot abastar-lo. Mira al seu voltant i només detecta, uns metres a la dreta, un munt de xarxes al terra. Prova d'aixecar-lo. És molt feixuc. Prova de desenredar les xarxes. No pot. Les xarxes tenen a sota dos rastells a les puaes dels quals s'hi han embolicat. Prova de desenganxar-ne els dos rastells i comprova que les xarxes són rais i els rastells, telliners. Impossible. Aquella pila de rais s'ha convertit en una madeixa gegant, inextricable. Opta per arrossegar el munt de rais i telliners a estrebades. Li'n calen vuit per aconseguir fer-lo lliscar fins a sota l'escotilla.

S'hi enfila i aboca els ulls a la finestra circular. Tan bon punt albira cossos nus, entra en erecció. Es trau el penis i comença a masturbar-se indecorosament. Rebufa. S'acalora. No triga gaire en apropar-se al clímax. Quan és a punt d'escórrer-se, l'home que cardava s'aixeca del llit i fa cap a l'ull de bou. Toni Farigola, víctima de l'ensurt, fa un pas cap endarrere. Però al darrere no té res. Cau des d'una alçada d'un metre vint centímetres; que no és molt, però sí suficient perquè el pes del seu cos i la inèrcia de la caiguda possibiliten que dues puaes d'un telliner li traspassen la sola d'una esportiva i la planta del peu dret. El seu gemec es barreja amb el grinyol que fa l'ull de bou en obrir-se.

Toni Farigola fuig malferit, amb el peu xop de sang ran de turmell i amb l'esportiva amarada, que perspira sang pels punts respiradors. Per tota la coberta queda marcada la sola de la bamba de Toni Farigola: la inconfusible empremta de la dalla de les Nike. Demà al matí les petjades senars causaran tot de comentaris fútils entre els passatgers.

* * *

- Quina acalorada estic agafant -va dir la Mireia tot rebufant-. Vés, Joan, obri la finestra... que s'airege una mica la suor resclosida.
- Dona, ha de ser ara!?
- La va traure, es va aixecar i va fer cap a l'ull de bou. Va fer per obrir-lo però s'hi resistia. Li va descarregar un cop de puny sec i va cedir.
- ¿Ho has sentit, Mireia?
- ¿Què?
- ¿No has sentit res?

- No. Apa, Joan, vine aquí.
 - Era com si algú... -Va traure el cap per l'obertura, però la nit era fosca. Va tornar al llit.
 - Espera! -va saltar la Mireia.
 - ¿Ara què passa?
 - Tanca l'armari.
 - Que tanque l'armari!
 - Sí
 - Obri la finestra, tanca l'armari... ¿Quina fixació tens tu, amb els maleïts armaris?
 - Ja t'ho he dit massa vegades -es va queixar la Mireia, que va fer un posat seriós, com volent donar entenent que allò anava de bo de veres. Va explicar:- no suporta les portes dels armaris que resten entreobertes; és com si algú em sotgés des del darrere de la foscor, com si darrere el badall hi hagués un ull que m'espia, indecorós.
- Joan va empènyer la porta.
- Encara no és tancada, només l'has ajustada!
- Joan s'hi va repenjar sobre l'armari i la porta es va tancar definitivament.

ÍNDEX

FOCS D'ARTIFICI ABANS D'UNA GUERRA

EL NÀUFRAG

TURISME EMOCIONAL

L'ARMARI

LUI É CORNUTO

UN DESTÍ INDESTRIABLE

GOOGLE

ELLES ELS PREFEREIXEN SANS

FREGANT EL NIRVANA

LA PAU ENTRE CAMA I CAMA

EL PRÍncep BLAU

THE UGLY DUCKLING

EL SENYOR DELS ANELLS

EXAMEN DE CONSCIÈNCIA

LA FORÇA DE LA PARAULA

CAL TENIR BON ULL

PINTURA ROMÀNTICA

EL PREU DE LA FORTUNA

ELS MOTS ENCREUATS

LA BROMA

LA SÍNIA

EL RESCAT

L'editorial Blablablà convoca el Primer Premi Panxalao per a lectors de Prínceps, Paletes i Cornuts.

INSTRUCCIONS:

Els adhesius d'aquest full són fotografies d'objectes de consum d' "el Corte Inglés". Cadascun correspon a un dels vint-i-dos contes de Prínceps, Paletes i Cornuts. A sota dels títols que encapçalen cada capítol trobareu un requadre. Retalleu els adhesius i enganxeu-los als requadres on creieu que hi pertoen. Tot seguit envieu-nos la correlació que haveu establert a rafclafos@yahoo.es. Si el resultat és correcte, podreu triar un dels premis que atorga la prestigiosa editorial Blablablà.

LLIURAMENT DE PREMIS: El lliurament es farà efectiu dalt del Miquelet, el dia i a l'hora convinguts en una cita prèvia amb l'autor (en tots els casos, el guanyador/a correrà amb les despeses telefòniques).

Possibles premis:

- A- Una tarda amb l'autor del llibre, en la qual el lector es compromet a facilitar els requisits materials bàsics per amenitzar la trobada -unes cerveses i un bon berenaret-, tot deixant per l'autor la difícil tasca de mantenir el contacte humà a un nivell energètic i espiritual òptim i excels. A patir de les nou, però, cadascú a sa casa -tret del cas que ambdues parts, segons com, hi vulguen concedir una pròrroga.
- B- Un pet envasat al buit dins un flascó de vidre de l'artista multidisciplinari Pistolo Eliza.
- C- Un rot dins una cantimplora de Ximo Lizana.

Rafael C. F. naix l'any que mor Franco. Cursa el batxillerat a l'Institut Joan Fuster de Sueca, d'on és expulsat als quinze anys, per encapçalar una revolta estudiantil que acaba quan són descoberts els responsables d'uns graffitis injuriosos contra el professorat. Passa la prova de selectivitat amb la suficiència que permet de saber, tres dies abans de la convocatòria, el contingut dels exàmens. Als vint-i-tres anys es llicencia en Filosofia per la Universitat de València, gràcies a unes falsificacions en les proves de lògica i a l'aplicació del mètode conegut com a 'el canviasso'. Posteriorment demana dues beques, a Birmingham i Frankfurt, i, a falta de competència, ambdues li són concedides. Les estades anuals, pagades pel govern, a Anglaterra i Alemanya, li permeten d'esplaïar-se en una vida dissipada i d'aprendre llengües estrangeres, per a, en tornar a València, treballar com a traductor de blaveros, polítics, parents, cocaïnòmans i capellans.

L'any 2.000 guanya un dels premis literaris més ben dotats del país d'una forma dubtosa. El 2.003 és guardonat amb un altre premi literari a la Goethe Universität. Aquest sí, legalment; però sense remuneració econòmica. També és finalista de distints premis literaris al Principat, on ha de desplaçar-se a costa de la seua pròpia butxaca per conèixer el veredict i on, indistintament, només rep una menció honorífica i el premi se l'emporta algun paisà del tribunal.

Els darrers anys intenta presentar la seua obra a nombroses editorials valencianes, que se'l despatxen amb llargues inconcretes o simplement al·legant la incompatibilitat dels texts amb el seu públic. El rebuig sistemàtic de la seua obra per part del món editorial encoratja Rafa C.F. a fer un esforç per autofinançar-se'n la publicació. Prínceps, Paletes i Cornuts n'és el resultat.

Amb la col·laboració de Carlos Mallol –artista oficial del Barri del Carme, actor, d.j., escultor i gurmet-, d'Alex Mortimer –tatuador, cal·lígraf, il·lustrador, orfebre i tocador de viola de roda- i de Pistolo Eliza –performer mediàtic, creador d'esdeveniments, agitador de consciències i professor de ioga-, Rafa. C. F. ens presenta el seu primer llibre.

Actualment l'escriptor és rendista de sèrie B i viu del parasitarisme social.

EPITALAMI

- *Acceptes aquesta dona com a legítima esposa?*

- *Sí.*

- *Acceptes aquest home com a legítim espòs?*

- *Sí.*

“Alto”, va cridar un del públic, amb els ulls fora del cap. “Aquests dos tenen el dret de saber que qualsevol cosa que declarin podrà ser utilitzada en contra d’ells!”

Pere Calders

Travel? Travel is for students; I don't want to travel I want to arrive, be elsewhere, transform like old Ovid, concerned with objects that transform themselves.

Alan Warner

PRÍNCEPS, PALETES I CORNUTS

RAFAEL CLAVER FOS